

NALLIHAN İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

**2021 Yunus Emre ve Türkçe yılı
anısına sevgi temalı Türkiye geneli
kısa öykü yarışması**

*Tapduk'un tapusunda Yunus'un kapusunda
Sevgi Durağı Nallıhan*

ÖDÜL ALMAYA HAK KAZANAN ESERLER

1. Yunus'u Bilen Anneler Şehri
2. Dilşad'a Yolculuk
3. Kainattaki Son Mucize

Bilgi için: nallihan.meb.gov.tr

Tel: 0312 785 2009

1.
YUNUS'U
BİLEN
ANNELEER
ŞEHRİ

YUNUS'U BİLEN ANNELER ŞEHİRİ

1. Arama

Yunus, Hacı Bektaş'a ardıçların en iyileriyle gittiğinde. Ardıçlar kalıp Yunus Tapduk Dergah'ına vardığında. Ilık bir rüzgar, ardıç ağaçlarının üstünden akıp geçtiğinde. Dallar titredi: Hu.

Güneşin ilk ışıklarını pencerede karşılardı. Bu hep böyle başlardı. Yüksek çatıların beş altıya böldüğü çok parçalı bir güneşti bu. Eskiden olsa çok parıltılı derdi. Yine her sabah olduğu gibi kuş seslerini aradı. Zar zor seçilebilen birkaç güvercin sesini aldı kulaklarının içine içine doldurdu. Birazdan homurdana homurdana arabalar, söylene söylene insanlar ve iş makineleri sokağı, sokakları, caddeyi ve tüm şehri dolduracaktı. Bu böyle mi olurdu hep? Hangi sonuç hangi nedene bağlıydı bu şehirde? Gürültüler ve patırtılar arasından kalkıp gitse, kalbi ipince uzasa, Yunus diyarına varsa, Tapduk Dergah'ına diz çökse, odunu bile doğru hikayeler dinlese.

-Tapduk Dergahı şurada, Bacım Sultan Türbesi buradadır.

Ah anlatış sen ne uzun ve ne sihirli kelimesin

2. Kavrama

Buğday tanelerinin her biri nefesle dolduğunda. Yunus, ağaç dallarını özene bezene yığdığında. Yunus, tam da bizim Yunus olduğunda. Dalların arasında bir kaç tembel kuş ses verdi: Gu.

Annesinin hastalığını duymayan kalmadı. Bütün mahalle, bütün cadde, bütün şehir, bütün ülke; deniz kıyıları, suların içinden inadına dimdik yükselen kaya parçaları hepsi duydu bunu. Babası denizden bahsetmez oldu anne içine içine çekildikçe. Abi futbol maçlarının sonuçlarını tınmaz, sabaha kadar susmayan spor yorumcularını dinlemez oldu.

Annenin etleri sıyrılıp boşaldı boşluğa, boşluk da eridi. Fazla kilolarından şikayetler bir bir düştü hecelerden. Kime ne söylese bilemedi.

Okulda Ecrin'in bakışlarına sokuşturmak istedi ilk başlarda yalnızlığını. Ecrin'in merhametinden usandı sonra. Öğretmenlerin şefkatle Aysel deyişlerine de anlam veremedi ilkin. Sonra onu da anladı. Akşam olduğunda, o acıtan karanlık başladığında, annesinin yorganının altına sığıverdi. Annenin boş kalmış etlerini kendi gövdesiyle doldurmak için şişirdi karnını. Annenin elinde küçük de olsa bir hareket olurdu bu anlarda. Aysel, derdi bir çift el, sen mi geldin? Ben geldim anne. Bütün derslerimi yaptım. Matematikten içinde anne geçen problemleri çözdüm de geldim, Türkçede o hikâyenin sonunu tamamladım. Annesi çocuğunun elinden tutup bir kuşun kanadında uçuyordu orada. Öğretmenim çok beğendi anne. Sınıf panosuna da astı hem biliyor musun? Fende hücreleri gördük bugün. Hücrelerinin içinde ne var diye sorduğunda öğretmen, annem dedim, yine alkışladı beni sınıfım. Senin adın ne zaman geçse beni alkışlıyorlar anne. Anneden de problem mi olurmuş?

Babam ortalıkta boş boş geziyor. Doktorlardan söz etmiyor artık. Doktor neredeyse en çok duyduğum kelime bu evde. Yıl mı desem, asır mı desem, milat öncesi mi desem bu evde hep doktor konuşulur. Koşulur, aranır, el ele tutulur, güzel günlerden bahsedilir bu evde. Abim de nasıl ağırbaşlı bir adama dönüşüverdi böyle. Babamın yanından hiç ayrılmıyor. Annemin ilaçlarını gönüllü alıyor eczaneden, üniversite hastanesinde tanıştığı Burak Abisinden bahsediyor ara sıra. Hasan Hoca, Burak Abime demiş ki... Babam abimin bu delikanlılık çağından adamlık çağına geçiverişine üzülmüş gibi bakıyor bazen. Abim babamın sırtını sıvazlıyor bu arada. Annem eriyor. Ben...

Öğretmeninden izin alalım sen de gel, demişti babam. Anneni birlikte götürelim Ankara'ya. Dönüşte birlikte Nallıhan'a da uğrar, Yunus Emre'yi ve şeyhini ziyaret ederiz. Abime baktım yine adam adam oturuyor. Tık yok. Boynumu büktüm. Sevinmemi göstermek istemediğimden mi, birden büyüüvermekten korktuğumdan mı nedir cevap veremedim. Babam susuşu kabule yordu. Ertesi gün okula beni o götürdü. İlk defa oluyordu bu. Babamı ilk defa okulda gören öğretmenlerimden bu geliş hayra yormayan bakışlar saçtı etrafa. Ecrin, o bakışların üzerine dalgınlık evleri yaptı. Babam öğretmenlerin yanına girdi ellerini koyacak yer bulamamışlığın şaşkınlığında. Öğretmenlerim, konuşurken hiç hareket etmeyen bu adamı uzun uzun dinlediler. Ara sıra bana baktılar bakışlarını eğe büke. Ben Ecrin'in dalgınlık evlerine girsem orada kalakalsam mı, diye düşündüm. Neden sonra yanıma gelebildi Ecrin. Elimi tuttu, yanağımı öptü. İlk defa böyle bir şey oluyordu. Ben tıpkı annem gibi elimi hafifçe oynatarak karşılık verebildim bu sevgi yoğunluğuna. Oysa ben Ecrin'e ne hayallerden bahsetmiştim. Pilot olmak istediğimi söylediğimde kahkahalar atmasına bozulmuşum. Niye gülüyorsun diye sitemle sorduğumda:

-Sen uçağı düşürürsün kızım; dalgının birisin sen, demişti.

Dalgınlık ne anne, daldığın yerde ne var senin? Düşen uçaklar, batan gemiler, uzayan yollar mı var?

Yola çıktık. Hastane. Hastabakıcılar. Doktorlar. Sözler ve konuşmalar. Dışarıda bıraktılar beni. Abim işinin ehli. Nereden nereye gitmesini çok iyi biliyor. Annemi tekerlekli arabayla gezdiriyor, kapılardan geçerken nasıl da dikkatli. Oturduğum yerden izliyorum

onları. Kalabalığı geçişi, müsaade deyişi, kapı önlerinde bekleyişi, annemin elini ve kolunu düzeltmesi ne kadar da yerli yerince. Benim abim bir süper kahraman. Öğlen kantine gidiyoruz. Anneme çorba içirmeye çalışıyor babam ve abim. Ben karışık tostumu yiyorum. Babamla abim bilmediğim bir dille bir yerleri göstere göstere konuşuyorlar. Her cümlede başka bir yön. Aklım karışıyor. Haritalarım şaşıyor. Fiziki haritalardaki yükselteler düşü düşüveriyorlar. Anneme bakıyorum. Durgun bir su gibi. Renksiz ve kıpırtısız. Abimin yüzüne hafif bir allık konmuş gibi. Babam neresi hiç sezilmiyor.

3. Bulma

Bacım Sultan'ın elleri hamur olduğunda. Baba sevinci, başka sevinçlere benzemediğinde. Kadınlar, artık karanlığa dönüşmüş kuyulara eğilip ünledi: Su...

Gök buğday rengindeydi Nallıhan'a vardığımızda. Eriyip akan şehir buğday renkli toprağa karışıyordu. Serin bir rüzgar zamanı küçük küçük parçalara bölüp avuçlarımıza bırakıyordu. Bizim oralara hiç benzemiyor burası. Kuşları bile farklı. Bizim orada iri martılar, büyük güvercinler var. Burada ise küçük kuşlar. Bizim kuşların sesi gür olur. Burada kuşlar bir şeyi incitmekten çekinir gibi. Narin ve nahif. Bu iki kelimelemlik repliği mahalledeki bakkalımızdan çaldım. Beni görünce bir çikolata uzatır ve sen ne narin, nahif bir kızsın der. Söylentiye göre Bakkal Rıza Amca babamın yakın arkadaşıymış. Annemi çok sever ve fakat söyleyemezmiş gençliğinde. Can arkadaşı babam anneme olan sevgisini ona açtığında sımsıkı sarılmış babama. Yakışır demiş, benim can dostuma yakışır. Babam yıllar sonra öğrenmiş olup biteni. Cuma çıkışı yanına gitmiş Rıza'nın. Hiçbir şey söylemeden oturmuşlar bir süre, sonra hiçbir şey söylemeden ayrılmışlar. Rıza anlamış olup biteni, can dostunu kaybettiğini. O gün bugündür konuşmazlar. Ama Rıza Amca, abime de bana da iyi davranır. Babam da ses çıkarmaz bu duruma. Meğer insan ne çok hikâyeye biriktiriyormuş.

Nallıhan'da meydanda karşıladılar bizi. Annemi de indirdik arabadan. Şifa dilediler oradakiler. Onlar da kuşlar gibi fazla ses çıkarmaktan korkuyorlar sanki. Narin ve Nahifler. Ablalardan biri beni aldı evlerden birine götürdü. Babam, abim ve oradakiler yürüyüp gittiler. Evin balkonundan baktık. Bana Tapduk Emre'yi ve Yunus Emre'yi anlatılar. Şaşkınlıkla dinledim. Bu sıcacık hikâyelerin arasına bir yere küçük bir kız çocuğunu alıp yerleştirdim. Ardıç ağaçlarını gösterdiler. Nefesi ve ardıcı ve buğdayı yan yana koymaya çalıştıkça bir şeyler eksik kalıyordu. Sonra dosdoğru odunlar hikayeye doluştu. Ablaların anlatırken sözlerindeki tarifi imkansız sevinci ve coşkunluğu alıp şal yaptım üstüme.

–Tapduk Dergahı şurada, Bacım Sultan Türbesi de buradadır. Bacım Sultan. Onun öyküsü daha bir yağmaladı aklımı. Annemi düşündüm. Anlatıcıların sesindeki huzuru ödünç alıp anneme vermek istedim. Yapabilir miydim? Bacım Sultan gibi anneme varlığımla hamur ve su olabilir miydim? Ah anlatış sen ne uzun ve sihirli kelimesin.

Sanki ben de büyüdüm gibi o ziyaretten sonra. İş bölümüne biraz daha katıldım. Abim benimle de konuşur oldu bazı sıkıntıları artık. Bence, diyor, şöyle şöyle yapmalıyız. Ara sıra eczaneye gidiyor, Bakkal Rıza Amca'ya uğruyorum. O çikolataya davranmadan ben söze koşuyorum. Sen ne narin ve latif bir insansın, diyorum. Bakkal Rıza Amca bir tebessüm aynasına dönüşüyor. Beyaz peynir, bisküvi ve ekmek istiyorum. Parayı uzatıyor, para üstünü alıyorum. Annemin oda duvarına Nallıhan fotoğraflarını astık:

–Anne bak, Tapduk Dergahı şurası, Bacım Sultan Türbesi burasıdır, Yunus mezarı ...

Annemin elinde o tanıdık hareketlenme çabası. Hareketlerine hız gelmiş gibi. Bazen una su katıyor, hamurlu ellerimi izliyorum .Sonra da bütün bunları alıp kendi boşluğuma katıyorum.

4. Kalma

Nallıhan diye bir yer gördüm. Direnen ve dirilten sevgiyi gördüm. Burada insanlar gülümseyiş ve sakinliği, insana yönelmiş gayretli bir dikkati ve misafire doğru at süren inceliği taşıyorlar. Müezzinin ikinci ezanı göğü dolaşıp öyle iniyordu yere. Annem de gördü. Annemi yeniden ve yakından bildim. Dünyanın bütün annelerinin dualarını ve sevgilerini gördüm. Kapı ve tapu üzerine kurulmuş cümlelerle bezeli Yunus anlatıları babama ümit, abime güç ve bana büyümüş bir çocukluk sundular. Sevgiyle konuşan, konuşurken incitmekten korkan insanlar, ardıc ağaçları, nefes ve illa nefes... Annem "Bizim Anne", ben "Bizim Aysel" oldum böylece.

Öğrencinin Adı-Soyadı: Sabire Sude DAVULCU

2.

DİLŞAD'A YOLCULUK

DİLŞÂD'A YOLCULUK

İnsanın kendine yolculuğu başlamaya görsün , ne zaman tanır düşünceler ne de mekan. Bizim Yunus'a denk geldiyseniz bir kitapta ve ilahi aşk varsa fitratınızda , belli bir zaman sonra dilinize bir nağme dolandır:"Aşkın aldı benden beni, bana seni gerek seni."

Ben on üç yaşındayım. Bakmayın yaşımın küçüklüğüne. İnsan , Tapduk Emre'nin eşiğinde af dilemek için yatan Yunus'la karşılaşp onun aşk yolculuğuna iliklerine kadar şahit olmuşsa kendini de o yolda yolcu olarak bulurmuş. Benim hikayem de işte bu noktada başlıyor.

Kitap en büyük dosttur yürekten okumayı bilene. Okumayı öğrendiğimden beri yaşıma uygun hikayelerden çok hep büyüklere göre romanlara, şiirlere ve bu eserleri yazanların neden bunları yazdığına dair merak içinde oldum ; bu muhteşem eserler hangi duygular içerisinde şekillenip hayat bulmuştur diye düşündüm. Türkçe dersimizde öğretmenimizle Yunus Emre'yi tanıyıp bir şiirini incelemiştik. Bizim yaşadığımız çağdan çok önceleri yaşamasına rağmen ne kadar duru bir dili vardı. Hislerini, sevdiğine yazdığı şiirlerde ne kadar güzel ifade etmişti. Başka şiirleri de böyle miydi? Eve gidince kitaplığımızda 'Bizim Yunus'un şiirlerinin olduğu bir kitaba rastladım. Hemen alıp okumaya başladım. Sanki biri yüreğime dokunuyordu. Ne oluyor Allah'ım? Kalbimde bir ferahlık, tarifi imkansız bir heyecan... O an annem odaya girdi. "Önce ödevler bitmeli küçük hanım." dediğinde kendimi "Yunus Emre ile ilgili araştırma yapmak ödevimiz anne." derken buldum. Halbuki ödevim değil derdim olmuştu Yunus. Artık Yunus Emre kimdir, duru aşkını en güzel şekilde ifade ettiği o aşkı kimdi, onu merak etmiştim. Yunus'un dizeleriyle o aşık olduğu güzelliğe ben de aşık olmuşum.

Aradan geçen zaman içerisinde Sivas Valiliğimiz bu yılın 'Yunus Emre Yılı' olması nedeniyle Kültür Bakanlığımızın katkılarıyla ilimizde 'Yunus Emre ve Türkçe Yılı' konulu görsel şölen içeren bir sempozyum düzenledi. Türkçe öğretmenimiz, okul müdürümüzün izni ile beni ve ikiz kardeşimi bu sempozyuma götürmek istediğini söylediğinde kalbim duracak gibi olmuştu. Okuldan çıkıp alelacele eve geldik , üstümüzü değiştirip öğretmenimizle buluşacağımız yere gittik. Kısa bir süre sonra etkinliğin gerçekleşeceği kültür merkezindeydik. Salondaki yerimizi aldık. Biraz sonra buluşacaktım aşkı en güzel haliyle dizelere nakşeden Yunus ile. Birden bir ses duydum : "Hu". Arkamı döndüm , baktım arka koltukta kimse yoktu. Önüme döndüm, sinevizyon gösterisini izlemeye başladım.

Tekrar aynı ses kulağımda yankılandı : "Hu". Allah'ım , bu ses neden bu kadar yüreğimi titretiyor ? Bir an gözlerimi kapattım, açtığımda ise ahşap bir kapının önündeydim. İrkildim. Neresiydi burası , kültür merkezinde değil miydik , öğretmenim, kardeşim diğer konuklar neredeydi ? Sağıma soluma bakındım, kimseler yoktu. Korkmaya başlamıştım. O an kapıya vurdum , içeriden yine aynı ses yükseldi : "Hu". Kapı açıldı , bir ışık yayıldı dışarıya. Kendimi o ışığa doğru yürürken buldum. Eşikten içeriye adım attım ve kapı kapandı. "Ey yolcu! Yolculuğun nereye ve kimedir ?" diye bir ses duydum. "Burası neresi?" diye seslendim, yine aynı soru : "Ey yolcu! Yolculuğun nereye ve kimedir?" Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Tekrar gözümü kapatıp açarsam belki kültür merkezine geri dönerim diye düşündüm ancak gözümü açtığımda ahşap kapının önünde buldum kendimi. Çevreme bakındım , yine aynı yerdeydim. Tekrar kapıya vurdum , içeriden "Hu" sesi duyuldu. Kapı açıldı, o parlak ışık yine dışarıya kadar uzanmıştı ve ben ayaklarıma hakim olamıyordum, ayaklarım beni içeriye çekmişti. Tekrar aynı ses : "Ey yolcu! Yolculuğun nereye ve kimedir?" Allah'ım , ne cevap vermeliydim? Bir yerden gelip bir yere gitmiyordum ki. "Öğretmenimi arıyorum." diyebilirdim. "O halde yanmaya razısın." dedi ses. Yanmak mı? Allah'ım neler oluyordu? Cevabını nasıl vereceğimi bilmediğim sorular karşısında mahcup olup ne diyeceğimi bilemiyordum. "Allah'ım , bilmediğim bir yerdeyim ve nasıl cevap vereceğimi bilmediğim sorularla karşı karşıyayım. Sen bana yardım et, öğretmenimi kardeşimi bulayım." diye dua etmeye başladım.

Bir el dokundu omzuma. Öğretmenim diye döndüğümde üzerinde uzun bir hırka, başında kavuğu olan, yüzü nurlu, gözlerinde tarifsiz bir huzur barındıran biriyle karşılaştım. "Öğretmenine ulaşabilmek için yanmak gerek, bulunmak istiyorsan kaybolman gerek." dedi. Bir dakika , bu kıyafetler benim yaşadığım dönemin kıyafeti değildi ama bir yerden tanıdık gelmişti . O an sanki bir şimşek çaktı düşüncelerimde, bu kıyafetler Yunus Emre'nin giydiği kıyafetlere ne kadar çok benziyordu. İçimden "Bu mümkün olamaz, henüz zaman makinesi icat edilmedi. İcat edilse bile ben buraya gelmek için o makineyi kullanmadım . Uyuyakaldım ve rüya görüyorum sanırım." dedim. Yanımdaki kişi "Uyanmak vakti değil midir ey miskin?" dedi. Ben ise "Uyanmak ve öğretmenimin yanına gitmek istiyorum. Yardımcı olabilir misiniz?" dedim. "Öğretmeninin seni bulması için önce sen kendini bulmalısın. Buna hazır mısınız?" dedi yanımdaki kişi. "Adınız nedir? Ben Tuana." dedim. Gülümseyiverdi ve o an içim o kadar ısındı ki ona . "Adım Yunus. Hani 'Bizim Yunus' diyorsunuz ya , işte o Yunus." deyip bir adım önüme geçti . Donup kaldım olduğum yerde. O halde burası Tapduk Emre'nin dergahı , yani sevginin sevgiliye kök saldığı Nallihan idi.

Allah'ım, eğer bu rüya ise hiç uyanmak istemiyorum. Yunus'un ardından ona yetişmek için koşar adımlarla ilerledim. "Yavaş ey çocuk, bastığın taşları incitme." dedi. "Eğer öğretmenine ulaşmak istiyorsan yürümende bile bir edep olmalı, yer diye bastığın bu taşlara bile saygın olmalı." Adımlarımı yavaşlattım , neredeyse sırça bir cam üzerinde yürür gibi yavaş ve dikkatli basıyordum taşlara. İki sütun arasından biri bakıyordu bize. Elinde bir tas çorbayı bize doğru uzatarak "Misafirin var herhalde Yunus. Buyur , çorba yeni pişti , ikram edelim." dedi. Çorba çok lezzetliydi . Hiç bu kadar lezzetlisini içmemiştim.

"Bu çorbanın içinde neler var? Çok lezzetli"

"Aşk var, teslimiyet var, pişmek var." dedi. Anlamamıştım ama şimdilik.

"Peki, öğretmenimi ne zaman görebilirim?" diye sordum. "Sabır saadeti ebedi kalır, sabır kimde ise o nasip alır. Hemen oluversin istersin her şeyi; yanmadan, pişmeden olmaz her istediğin. Sabret , buluruz elbet öğretmenini." deyip yürümeye devam etti. Bir kapının önüne geldik. Kapıdan dışarı çıktığımızda yemyeşil bir bahçe ve bahçenin açıldığı bir sokağa geldik. "Burası neresi bilir misin çocuk?" dedi. "Sen eğer bizim Yunus isen burası Nallıhan ve çıktığımız yer ise Tapduk Emre Ocağı." dedim. "Neden beni bu kadar merak ettin? Ben biçare Yunus'um . Her gün dergaha odun taşır, çarşıda su dağıtırım. Beni görmek ve bilmek için bu çaban nedir?" "Öğretmenimizle şiirinizi okuduğum anda o kadar etkilendim ki sevdiğiniz kişiye olan bağlılığınız karşısında sevdiğinizi merak ettim. Bu nasıl bir etkilenmedir ki dizelerinizde kaybolup gidiyor insan." dedim. "Kaybolmana sevindim çocuk, kaybolabiliyorsan eğer benim sevdiğime ulaşma yoluna girmişsin demektir. O bize bizden daha yakındır ; yürüdüğü toprakta, uçan kuşun kanadında hatta bir çiçeğin kokusunda."

Çarşıda dolaşırken insanların yüzü hep güleçti; sevgiyle bakıp, nezaketle konuşuyorlardı. Sanki şiir okur gibiydi sözleri ruhunuza işleyen. "Nallıhan'da hep böyle midir insanlar?"

"Hep böyle midir derken?"

"Yani kime baksam hep güler yüzlü, nazik, sevgi dolu sözleri."

"Kimsenin kimseden üstünlüğü yok ki, hepimizin derdi sevmek ve sevilme. Bunun için gelmedik mi dünyaya?"

"Öyle ama bazı insanlar iyi olmamızı, gülmemizi istemez."

"Nefs nedir bilir misin çocuk? İnsanın kendisi ile savaşıdır. Eğer bu savaşı kazanmak istiyorsan yanmayı dilemelisin. Yandıkça hiç olursun, hiç oldukça manayı bulursun ve manayı buldukça da çok merak ettiğin sevgiliye ulaşırsın . Ona ulaştığında da yok olursun,

- × yok olduğunda da işte buradaki gördüğün insanlar gibi yüzün güleç, dilin tatlı, gönlün şâd olur.”
- × Anlamaya çalışsam da ‘yanmak, hiçlik, mana ve yok olmak’ arasında kaybolmuştum. “Sustun.” dedi Yunus. “Anlattıklarınızı anlamaya çalışıyorum ve öğretmenim beni çok merak etmiştir, onu düşünüyorum.” “Öğretmenine ulaşabilmek için biraz daha vaktin var ; ha gayret , yol uzun, sabır en büyük anahtar.”
- × Yunus önde , ben arkada yürümeye devam ettik. Belli ki öğretmenimin beni bulması için kaybolmam gerekliydi. O halde Yunus gibi kaybolma vaktidir. Yine bir kapının önüne gelmiştik. Çarşıda gezerken bu kapı nereden çıkmıştı? Yunus kapıyı araladı , eliyle gel dedi. Yine bir eşikten geçtik , bu kez bir gül bahçesinin içerisindeydik. Güller o kadar güzel kokuyordu ki insanın başını döndürüyordu, renkleri ise göz kamaştırıyordu. Yunus geçtikçe sanki güller boyunlarını büküyor, ona selam veriyor gibiydiler. “Bu güller boyunlarını neden siz geçerken eğiyorlar?” deyiverdim. “Edep ya Hu!” diye seslendi. Bir hatam mı olmuştu? Saygıda kusur etmemiştim ama yine de utandım. “Yüzünü kaldır bakalım, edeptendir onların boyunlarını eğmeleri.” Şimdi hatırlamıştım Yunus Emre’nin şiirlerinin bulunduğu kitabın girişindeki mısraları:
 - × “Girdim ilim meclisine eyledim kıldım talep
 - × Dediler ilim geride illa edep illa edep”
- × Güllerin o muhteşem kokuları içerisinde ne kadar yürüdük bilmiyorum ama yine bir kapının önüne gelmiştik. Kapıyı açtık , eşik biraz yüksekti. Basarak geçmeyi düşünürken “Ey çocuk, bu bahçede ne öğrendin bir düşün bakalım. Sonra ardımdan koşarken ne demiştin sana?” Soruların tek bir cevabı vardı “EDEP”. Kapı eşiğine basmamanın edeple ne alakası olabilirdi ki, yine de basmamam istenmişse basmamalıydım. “Söyle bakalım çocuk, biz bu kapıya kadar kaç kapı geçtik?” Cevabını bir çırpıda veremedim , içimden saymaya başladım : Tapduk Emre Dergahı’nın kapısı, çarşıya açılan kapı, gül bahçesine açılan kapı ve yüksek eşikli kapı. Tam dört kapı olmuştu.
 - × “Dört, dört tane kapı geçtik. Ama yüksek eşikli kapıdan geçerken neden eşiğe basmamam edepten , onu anlayamadım?”
 - × “Bak çocuk, kapı âlidir, huzura açılır; o yüzden eşiğine basılmaz. Seni her kapıdan geçirdiğimde bir şeyler işlendi içine. Biraz kendini yoklarsan, yani kendi içinde çıktığın yolculuğunu tamamlama gayretinde olursan bu kapıların seni öğretmeninle buluşturduğunu ve oradan da sevgililer sevgilisine ulaştığını göreceksin. Ve unutma ki her ne olursan ol , her kim olursan ol eline, beline, diline sahip olursan edep her daim seninle olur. Ve evet,

geçtiğimiz kapı sayısı dört. Bunun da anlamı şudur: Dinimiz İslam. İslam 'ibadet' ve 'niyaz'a açılan kapıdır, ibadet ve niyaz 'adak'a açılır, adak ise 'vuslat'a. Sen bu kapılardan geçerek vuslata erme yolunu seçmiş oldun ; yanmayı, edebi, pişmeyi öğrendin. Öğretmenini bulma arzunu her daim diri tutsun, yolun açık olsun çocuk!" diyerek omzuma dokunup "Hu!" deyiverdi. Gözlerimi kapattım ve içime huzur doldu . Yunus'un dizeleri döküldü dudaklarımdan: "Beni bende demen, bende değilim. Bir ben vardır bende benden içeru".

Omzumu birinin dürtmesi ile gözlerimi açtım, yanımda kardeşim vardı. "Haydi Tuana, program bitti . Öğretmenimiz bizi bekliyor, bekletmeyelim. Programı izlerken o halin neydi ? Devamlı 'Edep ya Hu!' deyip durdun. Haydi , acele et." dedi. Ne diyeceğimi bilemedim, çok şaşkındım . Sadece burnumda gül bahçesindeki o güllerin kokusu vardı ve o kadar huzurluydum ki... Bir an barkovizyondan perdeye yansıtılan Yunus Emre'nin resmine takıldı gözüm ve kendimde çıktığım yolun çok başında olduğumu anladım. Belli ki bulmak için önce kaybolmak gerekiyormuş ve Dilşad'da yolculuğun sonu sevgiliye ulaşmanın mutluluğuymuş.

Öğrencinin Adı-Soyadı: Gülüm Tuana Haksever

3.

KAINATTAKI SON
MUCIZE

Kâinattaki Son Mucize

Dumanlar yükseliyordu korkusuzca bulutların arasından. Boğazımı sıkıyordu kara yüreği ile. Ne yapayım kaçamıyordum bu kara bahtın elinden. Yükseliyordu dumanlar. Her yıl olduğu gibi bu yıl da orman kendini dumanlara teslim etmişti. Yangınların canını yakmasına, vicdanının el verdiğini söylüyordu. Bir ana gibi bağrına bastırıldığı ağaçlarının yok olmasına, amansızca izin veriyordu. Ağaçlar sermayelerini kurtarma derdinde, toprak ise ecel suyunun tadını alıyordu. Bense sessizce izliyordum olanları. Peki, kimdim ben bir bulut mu? Amansızca dünyanın yakasına yapışan. Yoksa bir orman mı? Her canlıya yüreğinin kilidini veren. Kaderim bunların hiçbiri olmama izin vermemişti. Orta Anadolu havzasında, Eskişehir'in göbeğinde doğmuştum. Ben rüzgârdım. Her canlıyı üşüten içini titreten. Şimdi ise bir rüzgâr olarak bu yangına tanık oluyordum. Meşeler, çamlar, ağaçlar hepsi alevlerin kucağına düşüyordu. Ormanın kalbindeki koca çınar heybetli dalları, eskimiş kabuğu ile bana bağıyordu. " Ey herkesin yüreğini titreten rüzgâr! Sen misin nedir bu sakinliğin? Orman elden gidiyor bir nefesin yeter bu alevlerin yakamızdan çekmene!" Doğrusu ben, kâinat ananın avuçlarında doğmuş küçük bir fırtına idim. Bu koca alevleri söndürmeye bir ahh bile yetmezdi. Kader acısını burnumdan getiriyor, yakama yapışıyordu. Kala kalmıştım. Kâinat beni yerlere yatırmış, toprağa esir etmişti. Her şerde bir hayır, her hayırda bir şer vardır. Benim hayrım, şerrimden sonra gün yüzüne çıkmıştı. Kara dumanlar gökyüzünün derinliklerine doğru bir serüvene atılmıştı. Cevherlerini bir medet uğruna yok ediyorlardı. Bu an küçük gözlerimin fal taşı gibi açıldığı bir andı. İki çift ak şütten çıkmış kadar temiz el, su taşıyordu. Serap mı görüyordum yoksa yakıcı çöl sıcağında. Yüzü elleri gibi bembeyaz, saçları ağırmış derviş yüzlü adam. Buralarda ormanın derinliğinde, olsa olsa ormancılar boy gösterirdi. Bu adam neyin, nesiydi? Bu kara bahtın elinden nasıl kaçmıştı? Bu kara dumanlar onun özünü nasıl kirletmemişti? Ben acımdan yerimde duramıyorken, o ilahi bir güçle buraya çağrılmış gibiydi. Aldığı her damla su, minik de olsa bir ağacı kurtarmaya yetiyordu. En sonunda, aradan kısa bir zaman geçtikten sonra iki avucundaki su ebedi hayatına son vermişti. Bir asırlık hayatım boyunca böylesine ilk defa şahit oluyordum. İki avuç el, bir koca yürek dolusu yangını söndürmüştü. Dumanlar pes etmiş, ağaçlar sükûnete kavuşmuştu. Neydi bu bir dermiş, ermiş yoksa bir ulu mu? Kara dumanlar kâinat ananın üzerinden çekilince daha ayrıntılı inceleme fırsatım olmuştu. Yüzünün incitmek bile istemeyen hafif kırışıklıklar, yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. O an tek yapabildim bir usta elinden çıkmış bu mahremi esere bakakalmaktı. Yüzü sakalları gibi ak, yüreği gibi temizdi. Kendine has bir kokusu vardı. Bir rüzgârdım kâinat ananın elinden. Dillere destan sevgim bu dervişe, işte böyle başlamıştı.

Aşkın aldı benden beni, bana seni gerek seni
Ben yanarım dün ü günü, bana seni gerek seni

Ormanı kurtardıktan sonra ilerlemişti. Yüzünce acı bir gülümseme vardı. Bunun kaybettiği ağaçlar ile bir alakası olup olmadığını merak ediyordum. Elinde gizli ipler varmışçasına, sürükleniyordum. Dünyayla güneş, insanla ömür gibi. İlerledi... O anlamasın diye incitmedim yüzünü. Ne üşüttüm, ne kirlettim. Sesimim bile çıkarmadım kendine has şiirinin tınısını duymak için. Geçtiği yerlerdeki toprakları ölümsüzlüğe sakladım. Anlamasın diye kaldırmıyordum başımı. Çok zaman geçmeden bir ovaya varmıştık. Rüzgârların birbirine karıştığı, her canlının hür olduğu. Ne kadarda güzel diye geçirmiştim aklımdan. Ecelden nasibini almayacağını düşünüyordum bu ovanın. Çok geçmeden bir eksikliğin yavaş yavaş boy gösterdiğini hissediyordum. Bu ovada sadece bir tek çiçek vardı. O sırada işte bu sözlere şahit oldum.

“Ey güzelliği eteklerinde, sevgisi kalbinde olan sarıçiçek. Annen, baban yok mudur?” Ben bir rüzgârdım sadece bir asırlık. Her canlının kendi dilinde konuşabildiğini biliyordum. Ama bu dilden anlayana bir insan, ilk defa görmüştüm.

“Derviş Baba Annem Babam topraktır.” Tanımını bile yapamadığım bu saflığın lakabı halk arasında dervişti demek. Bu nurlu surat her gördüğü can ile ilgileniyor, halini hatırını sormaktan çekinmiyordu. Öyle ya toprak, insan ve kâinattaki her şeyin dönüşü Hakk’aydı. Bu nedenle herkesle iyi geçinmeli, onların dertlerine kulak vermeliydik. Ben diyeyim bir, siz deyin iki asır. Dinledim sarıçiçekle, nur yüzlü dervişin konuşmasını.

Cennet Cennet dedikleri birkaç köşkle birkaç huri İsteyene ver sen anı, bana seni gerek seni Yolumuz yine yola düşmüştü. Adım atmıştık asırlık topraklara kadar. Yolun sonunda, bir kasaba gözümüze ilişmişti. Bu sefer aldığım kokular harmanlanmış, beni var gücüyle itiyordu. Kasabada derviş görenler “Yunus Emre” diye sesleniyordu. Ortalık ilk defa duyduğum bu isim ile şenlenmişti. Herkes ile güzel bir sohbet içine giriyordu. Ortalık Yunus’un Emre’si, Emre’nin Yunus’u diye diye mutluluk saçmıştı. Bu derviş, bu Yunus’u sevmemek mümkün müydü? Geçtiği her yerde insanların kalbinde bir iz bırakıyordu. Kimi zaman bir ormanı, kimi zaman bir sarıçiçeğin derdine deva oluyordu. Hepsi bir yana o insanların gönül kapılarını açıyordu. Her açıdan kendine hayran bırakan bir eser gibiydi. İçinde bulunduğu her diyalogunda en az bir atasözü kullanıyor konuşmasını şenlendiriyordu.

Hem edebi, hem ahlaki kısaca her iki kaynaktan da nasibini almıştı. Yazdığı şiirler içimi ısıtıyor, yüreğime şifa oluyordu. İşte böyle biriydi kâinattaki son mucize. Ondan daha mucizelisi gelir mi bilinmez ama o hayatın ilk ve son özüydü. Kâinattaki son mucize, son hazine. Ona göre her insanın dili farklı olsa da, şiir onları bütünleştiren bir dil idi. İnsan bu kıvrım, kıvrım akan bir suydu. Ya da gökte asılı bir yıldız. Yunus ise ne bir yıldız, ne bir akarsu idi;

O bir hazine, bir mucizeydi.

Herkesin içindeki Yunus'u bulması dileği ile...

Yunus `tur benim adım, gün geçtikçe artar odum
İki cihanda maksudum, bana seni gerek seni

Öğrencini Adı Soyadı: Fatma Ecrin ESMER

AĞAÇ

AĞAÇ

Kuşların cıvıldaştığı, rüzgarın, gölün kenarındaki sazlıkları okşadığı, görüntüsüyle ressamı yeise düşüren çiçeklerin diyarında, toprağı küçük elleriyle eşelemeye çalışan bir çocuk ve başında küçük bir çocuğun durduğu, kazma kürek ile toprağı kazan yapılı bir adam vardı. Toprağı elleriyle eşleyen çocuğun adı Bayram, kazma kürek sallayan adamın başında duran çocuğun adı ise Tolgay'dı. Bayram, babasının dışından tırnağından arttırdığı, canını dişine takarak çalışıp aldığı izbe evde yaşıyordu. Her ne kadar maddi anlamda müşkül durumda olsalar da hayat dolu bir çocuktü Bayram. Tolgay ise kalantor bir herifin oğluydu ve babasının yaptırdığı bir villada otururdu. Tolgay'ın uzun şeylere karşı zaafı vardı. Odasındaki her şey, yatağından tutun dolabına kadar ince ve uzundu. Toprağı kazdırmasının amacı da ince uzun bir ağaç dikmekti. Bayram da ağaç dikmek için kazıyordu çukuru, ama onun nedeni herhangi bir zaaf, boş iş değildi. O, ailesine yardım olsun diye bir elma ağacı ekiyordu. İleride elmaları satıp ailesine destek olabilir, arkadaşlarıyla aralarında geçen hoş sohbetleri sırasında bu elmaları dişleyebilirlerdi. Bayram tohumun girebileceğı büyüklükte bir çukur açtı ve tohumu çukurun içine besmeleyle yerleştirdi. Toprakla tohumun üstünü kapattıktan sonra gölden aldığı suyla ağacın can suyunu verdi. Tolgay ve adamı çoktan işlerini bitirmiş ve gitmişlerdi. Bayram bir süre bekledi, tohumuyla vedalaştı ve evine geri döndü. Artık bu iki çocuk her gün geliyor, ağaçlarını sulayıp gübre verdikten sonra evlerine dönüyorlardı. Bayram gübreyi hayvanlardan topluyor, Tolgay ise yurt dışından özel olarak getiriyordu. Bu gübre alelade bir gübre değildi. Bu gübrenin konulduğu ağaç veya bitkiler, uzaması gerektiğinden çok daha fazla uzuyordu. Bu fuzuli uzunluk Tolgay'ın nefsine hitap etse de ağacın dallarını mütemadiyen çürütüyor, onların kırılmasına sebep oluyordu. Bayram'ın ağacı ise sağlıklı büyüdüğü için çok sağlamdı.

Böyle böyle yıllar geçti. Her gün beraberce ağaçlarının yanlarına gide gele hem onlarla hem birbirleriyle gönül bağları kuvvetlenmişti.

Ekim ayının sonlarıydı. Evlerin çatılarını uçuracak şiddette bir fırtına başladı. Bu fırtına tüm Türkiye'yi etkisi altına almıştı. Bu büyük afet nedeniyle Bayram ve Tolgay, ağaçlarından uzun süre ayrı kalmışlardı. Fırtına birkaç gün etkisini sürdürdü. Fırtına bitince hızlıca ağaçlarının yanlarına koşan Bayram ve Tolgay, Tolgay'ın ağacının fırtına nedeniyle devrildiğini gördüler. Tolgay'ın gözünden yaşlar süzülürken Bayram'ın dilinden, Tolgay'a öğüt vermek mahiyetiyle Yunus Emre'nin Ağaç şiirinden şu mısralar döküldü. "Böyl'uzamak ne manadır çünkü dünya fanidir."

Yunus Emre'nin Ağaç şiirinden esinlenilmiştir.

Öğrencini Adı Soyadı: İbrahim Enes YILDIZ

DEDEMİN HİKAYELERİ

DEDEMİN HİKÂYELERİ

Merdivenlerden çıkarken ahşabın o muhteşem kokusunu çektim içime. Bana huzur veren, en sevdiğim yerdeyim yine. Dedemin atölyesinde...

Dedemin atölyesi iş yerinin ötesinde ev sıcaklığındadır. Buradaki herkes daima birbirinin ailesi gibi davranır. Bana da torun diye hitap ederler. Bazen burayı bir okula benzetirim. Çünkü atölyeye her gelişimde yeni bir şeyler öğrenirim. Ahşabın nasıl işlendiğini, oymacılıkta kullanılan aletlerin isimlerini, hangi ağaçlardan hangi mobilyaların üretildiğini... Bir de dedemin çizim masasında kalıp çıkarırken anlattığı hikâyeler var ki tam bir bilgi hazinesi. Ahlaki değerler, doğruluk, iyi insan olabilmek, adil olmak dedemin hikâyelerinde birer cevhere dönüşür yerleşir yüreğimin en güzel köşesine.

Dedem öfke duygusunu görüşmek istemediğimiz, davranışlarını beğenmediğimiz bir misafire benzetir. Onu sakince karşılamalı, ağırlamalı ama düşüncelerimizi, davranışlarımızı etkilemesine izin vermeden uğurlamalıyız der. Tembelliği de bir hırsıza benzetir dedem. Ödevlerimi yapmazsam başarıyı, spor yapmazsam sağlığımı, üretmeyip sadece tüketirsem kazancımı ve en önemlisi de zamanımı çalan bir hırsızmış tembellik.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağın soğuk bir kış günü yine soluğu dedemin mobilya atölyesinde aldım. Kereste deposunu, döşeme atölyesini geride bırakarak merdivenleri tırmandım. Atölyeden içeri girdiğimde ustalar kahvaltı yapıyorlardı. Beni görünce hepsinin yüzünde kocaman bir gülümseme oldu. Dedemin işaretiyle oturuverdim yanına. Hep birlikte kahvaltımızı yaptık. Onlar işleriyle ilgili derin bir sohbeta dalmışlardı. Benim gözümse duvarda asılı olan, incecik oyma çerçeveli, tozlanmış tablodaki dörtlüğe takıldı.

Elif okuduk ötürü,

Pazar eyledik götürü.

Yaratılmışı hoş gör,

Yaratandan ötürü.

Yunus Emre

İlk fırsatta dedeme sormalıydım kimdi bu Yunus Emre, ne demek istemişti bu sözlerde? Dedemin nasihatlerinden birini anımsatmıştı bu sözler: "Farklılıklara saygı duy evlat, kimseyi incitme, kırma. Senin incittiğin kırdığın kişi belki de Yaradan'ın en sevdiği kullarından biridir.

O zaman Rabbini de incitmiş olursun." Konuşmaları biter bitmez sordum dedeme. Meğer tanımayan yokmuş ki Yunus'u. Bu dörtlükteki sözler "Allah dedik, O'nu yarattıklarıyla birlikte andık ve sevdik." anlamına geliyormuş. Nerde doğduğu, doğum ve ölüm yılı ile ilgili kesin bilgiler yokmuş bu denli tanınan, sevilen şairin. Rivayete göre 1238-1320 yılları arasında yaşamış ve Eskişehir'de ölmüş. Dedemler anlattıkça merakım artıyordu araştırmalı daha çok tanımalıydım Yunus'u.

Yunus Emre Türk halk şairlerinin öncüsüyümüş. Türk'ün İslam'a bakışını, öz Türkçe dilinin tüm sadelik ve güzelliği ile ortaya koyan Tasavvuf ve halk şairiymiş. Günümüzde bazı şiirleri ilahi olarak da söylenmekteymiş. Dedemin en sevdiği Yunus Emre şiiri ise şu imiş:

İlim ilim bilmektir.

İlim kendin bilmektir.

Sen kendini bilmezsen,

Ya nice okumaktır.

Ben de çok sevdim bu şiiri. Türkçemizin en duru haliyle söylenmiş bu dizeleri duyup anlamayan, etkilenmeyen var mıdır ki?

Hadi bakalım bu kadar sohbet yeter, dedi Nazım Usta. Artık işe başlama zamanı geldi. Sohbeti sonlandırdığımız gibi herkes tezgâhının başına geçti. Ali Usta, toruna ne görev verelim diye sordu dedeme. Ben kesilenlerde arta kalan tahta parçalarını çuvallara doldurma görevini istiyorum diye atıldım öne. Çünkü bu işi yaparken bazen çok değişik şekillerde tahta parçaları buluyordum. Onları oynamak için kendime ayırıyordum. Bu çuvalları doldurduktan sonra atölyenin kapısına bırakıyoruz. Yakacak ihtiyacı olanlar alıp evlerine götürüyorlar. Onların ısınmasına benim de katkım olduğunu düşünüp sevinirken yine aklıma düşüyor Yunus Emre. Tapduk'un kapısında odunculuk yapmış ya onca sene ve hep sevgiyle...

Bir ara Nazım Usta'ya takılıyor gözlerim. Ahşaba öyle şekiller veriyor ki sanki bir sihirbaz. Onu izlediğimi fark edince gözlüğünün üzerinden bir bakış atıp yanına çağırdı beni. Hayırdır Torun yine neyi merak ettin bakalım, diye sordu bana. Sen bir sihirbaz olmalısın Nazım Usta, şu odun parçalarından bu şekilleri çıkarmak ancak sihirbazlara özgüdür. Bu iş sihir değil sabır işi çocuk dedi yine o sıcak sesiyle kucakladı beni sonrada başladı anlatmaya. Küçükükken nasıl başladığını bu mesleğe, nasıl emek verdiğini ve bu ustalığa nasıl ulaştığını bir masal gibi anlattı. Anladım ki bu işin sırrı sabırlı olmakmış.

Nazım Usta ben de dedem gibi senin gibi yaptığım meslek de en iyisi olmak için çok çalışacağım dedim. İyi bir mühendis, iyi bir doktor ya da iyi bir avukat... Hangi meslekte olursam olayım en iyisi olmak için elimden ne gelirse yapacağım. İçindeki Allah aşkını ve inancını daima korursan ve çalışırsan olursun elbette, dedi Nazım Usta. Kendine yaşamını örnek aldığın birini seçmelisin.

Mevlana gibi Yunus Emre gibi hoşgörü, adaleti, saygı, dürüstlüğü, tevazuyu yaşamları boyunca elden bırakmamış âlimleri örnek almalısın. Onları kendine kılavuz edersen iyi insan olursun. Yaradan hepimizi aynı topraktan, günahsız yaratıyor. Doğru insan veya yanlış insan olmak bizim tercihlerimize bağlı. Doğru kişileri örnek almak, doğru tercihler yapmak senin elinde diyerek yine işe koyuldu. Vurmaya başladı elinde şahesere dönüşecek sıradan bir tahtaya tak tak tak...

Biryandan yeni duyduklarımı düşünüp bir yandan çuvalı doldururken ne çabuk akşam oldu anlamadım. Ustalar tezgâhlarını toplamaya başlamışlardı bile. Dedem seslendi hadi evlat bugünlük bu kadar yeter diye.

Ahşabın kokusu, makine sesleri arasında oymacıların tak tak sesleri içinde kulağında çınlayan dedemin hikâyeleri... Nazım Usta'nın sohbeti... Bu atölyede öğrendiğim her bilgi benim için çok değerli. Gerçek olan tek şey insanın kendine kattığı değerler. Bu fani dünyada önemli olan tek şey sevgi. Sohbet sırasında Nazım Usta'nın dilinden dökülen Yunus'un sözlerinde de olduğu gibi...

Mal sahibi, mülk sahibi,

Hani bunun ilk sahibi?

Mal da yalan, mülk de yalan

Var birazda sen oylan.

Öğrencinin adı-soyadı: Batuhan Ali ALEMDAR

**DOĞAYI KORU
KOMŞUNU
KOLLA**

DOĞAYI KORU KOMŞUNU KOLLA

Bir gün Adnan isimli bir adam ırmağın kenarına oturmaya gelmiş ama yanına kendi biriktirdiği çöpleri de getirmiş.

-Aman banane benim evim kirleneceğine orman kirlensin

Demiş ve bütün çöplerini ırmağa atmış. Biraz daha oturduktan sonra evine geri dönmüş. Tam evine huzurla girecek iken bir de bakmış ki evi meyveler, sebzeler ve cam kırığı çöpleri ile doluymuş. Çok sinirlenmiş. Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyormuş. Arkasını döndüğünde komşuları sinirli bir şekilde Adnan'a bakıyorlarmış. Adnan sinirli olduğu halde biraz şaşırılmış.

-komşu müsebbeleri noldu niye geldiniz? Diye sormuş Adnan.

Komşuları da tek tek konuşmaya başlamışlar. İlk önce Avni Bey konuşmuş.

-Adnan Bey Adnan Bey sizin yüzünüzden su borularımız patladı üstelik de bu patlayan borudan ok pis kokulu bir su akıyor.

Daha sonra Şeyda Teyze konuşmaya başlamış.

-Adnan oğlum sen ne yaptın? Senin yüzünden evlerimiz su ile dolup taşıcak. Hem senin yüzünden güzelim ormanın ırmağı kirlendi ve ırmağın içinde yaşayan balıklar ve farklı farklı canlılar öldü. Bunları görüp duymak sence güzel bir şey mi?

-fakat ki Adnan'ın bunları dinlediği falan yoktu. Bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu adeta. Diğer komşuları hepsi bir ağızdan konuşuyorlardı. Adnan'ın artık canı sıkılmaya başlamıştı. Yeter artık susun diyecekken anlamış ki komşuları haklı fakat Adnan bu evi kimin bu hale getirdiğini yavaş yavaş anlıyordu. Kimin yaptığını bulmuştu. Komşuları. Adnan zaten sinirliydi iyice sinirlenmişti artık

- Benim evimi siz mi bu hale çevirdiniz?

Diyerek komşularına kızmaya devam ederken komşuları lafını kesmiş.

-Evet biz evini bu hale getirdik ama hak ettin hem doğanın dengesiyle oynuyorsun hem de bizim evlerimizin su basmasına neden oldun.

Adnan biraz düşündükten sonra anlamıştı ki komşularının ne kadar haklı olduğunu. Daha sonra komşularına fark ettirmeden

-Tamam yeter artık, diyerek komşuların kovmuş. Koltuğun oturmuş ve biraz düşünmüş ırmağı kirlettiği için ırmakta olabilecek şeyleri ve biraz ürkmüş bunu Adnan'ın yaptığını komşuları polise şikayet ederse başına gelecekler yüzünden karar vermiş

Hem kendi evini hem de komşularının evinde patlayan su borularını da tamir ettirmeye karar vermiş. Bir de ırmağa attığı çöpler var tabii. Çöpleri kendisi toplamaya karar vermiş. Bütün evini tek tek toplamış. Adnan için biraz zor olmuş ama yine de başarmış, evini toplamış. Daha sonra yatak odasındaki para kumbarasından belli bir miktar yanına almış ve bütün komşularından özür dileyip hepsinin evindeki patlayan su borularını tamir ettirmiş. Komşuları az da olsa Adnan'ı bu kararından ötürü affetmeye karar vermişler. Adnan çok mutlu olmuş ama onu üzen bir şey varmış ırmağa döktüğü çöpler yüzünden ölen canlılar Biraz vicdanı sızlamış. Ben neden böyle bir şey yaptım diyerek ırmağa gitmiş ama çok kötü bir manzara ile karşılaşmış. İrmaktaki bütün balıklar öldükleri için suyun yüzeyine çıkmışlar. Adnan çok üzülmüş elinden gelen hiçbir şey olmadığını anlayınca ırmağın kenarından ayrılmış. Ben neden böyle bir şey yaptım diye sürekli kendini suçluyormuş. Ama artık karar vermiş şu sözü her zaman yerine getirecekmiş "Yaratıkları sev, yaratandan ötürü" bu sözü asla aklından çıkarmamaya karar vermiş ve bundan sonra bütün canlıları, insanları, ırmak ve ormanları sevip zarar vermemeye söz vermiş.

Öğrencinin Adı Soyadı: Cemre Naz BÜYÜKTAŞDELEN

EMANET

EMANET

Daha henüz 5 yaşında ya vardım ya yoktum. Hayal meyal hatırlıyorum. Dışarıdan gelmişim üstüm başım kir pas içindeydi. Annem koltukta oturuyordu ya da ben öyle sanıyordum...

Sabaha kadar gözleri açık ama kendisi ölü olan annemin başında konuşup durdum en sonunda dayanamayıp uyuya kalmışım. Babam sabah geldiğinde annem ölmüş ben ise kollarında uyuyordum. Konu komşu geldiler ve cenazeyi defnettiler. Babama en zor soruyu galiba ben sordum. Baba annem nerede? Yutkundu, yutkundu ve derin bir sessizlik... Ölümün ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Babam öğretmendi.

Kendisi küçük kasabamızın küçük mektebinde görev yapıyordu yaşayıp gidiyorduk. Lakin annem yaşayıp gidemedi sadece gitti. Babam Ne kadar bana yetmeye çalışsa da çamaşırı bulaşığı bir erkek olarak yapamıyordu. Bu durum bazen komikte oluyordu yarım kalan işler, yanan yemekler... Bir komşumuz vardı Necmiye yenge ve benim yaşlarında bir kızı

ve bir kaç yaş büyük bir oğlu vardı. Onlar benimle ilgileniyor Necmiye yenge ise ev işlerinde

elinden geldiği kadar yardımcı oluyordu. Bir kaç yıl böyle geçti. Ve 9 yıllık ömrüme 2. ölüm tokadı vuruldu. Annemin arkasından babamda beni terk etti. Annem 'in ölümünde pek anlamamıştım fakat babamın beni bırakması ve o ilk gece. Yalnızlık hissi o kadar acı oldu ki...

Yine sağ olsun komşularımız cenazeyi kaldırdılar küçük olduğum için yapabileceğim bir şey yoktu. Asıl sorunlar şimdi başlamıştı nerede kalacaktım kim büyütecekti nasıl olacaktı hiçbir şey bilmiyordum. Teyzem yoktu amcam da öyle bir tane Halam vardı ama onunda bana bakacak hali yoktu 4 tane çocuğu vardı. Yoklukta eniştem kendilerine zor yetiyordu. Komşumuz Cumali amca bir fikir sundu oğlunun öğretmenlik yaptığı bir yatılı mektep varmış. Orada kalıp eğitimimi tamamlayabileceğimi sundu. Bu fikrin en doğru karar olduğu diğer yakınlarımız ve komşularımız tarafından da onaylandı. Halamın eşi yani eniştem ve Cumali amca beni 1 hafta sonra mektebe kayıta götürdüler. Komşumuz Necmiye yenge ve diğer komşularımız beni güzelce hazırladılar valizlerimden tutun yolluk (hatta yıllık da denedebilir) yetecek kadar yiyecek hazırladılar. Hatta cebime harçlık dahi koydular. Sonunda mektebe gittim kaydım oluşturuldu.

Cumali amcanın oğlu öğretmen Mustafa abi de bana çok yardımcı oldu. Yabancılık çekmemem için elinden geleni yaptı. Çok güzel arkadaşlarım oldu. Komşularımız, kasabadan arkadaşlarım beni sürekli ziyarete gelip yokladılar. Yaz tatillerinde kasabaya gider herkeste 1 hafta kalırdım. Adeta beni paylaşamazlardı.

EMANET

Onlara ne kadar teŖekkür etsem az. Annem ve babamın yokluğunu hiç aratmadılar. Beni onlar büyüttüler zor günlerimde yanımda oldular. Anne ve babamın acısını erken yaşta omuzlarıma alsam da onlar o omzumdaki yükü kendilerine bölüştürmeyi vazife bildiler.

Meğer sevgi ne kadar büyük ve sonsuz, sevgi ne kadarda güçlü bir kaynak, şartsız şurtsuz, bir güneş gibi ışıklarını, ısınıyı herkese, her Ŗeye ulaştırıyor. Bu nasıl olabilir? Bunun kaynağı nedir? Demek birisini sevmek için akraba olmaya gerek yokmuş. Birini sevmek için tanımaya da gerek yokmuş. Bizim halkımız Yunus Emre'nin Ŗu sözünü kendisine rehber edinmiş 'Yaratılanı sev yaratandan ötürü'.

Bana sürekli sen bize Anne ve babanın emanetisin derlerdi. Kulağa öyle hoş geliyor ki o kelime. EMANET güven veriyor, yalnız olmadığımı hissettiriyor.

Hepsini çok seviyorum...

ÖĞRENCİNİN ADI SOYADI: MERVE GÖKCAN

EN BÜYÜK HAYRAN

EN BÜYÜK HAYRAN

Aras hayat dolu bir çocuktur. Büyüdüğünde babası gibi başarılı bir edebiyat öğretmeni olmak istiyordu. Babası da bu konuda oğlunu destekliyor ve onunla gurur duyuyordu.

Bir gün babası Aras ' ı yanına çağırdı ve onunla bir konuda konuşmak istediğini söyledi. Aras çok heyecanlıydı, babasının ona ne anlatacağını çok merak ediyordu. Babası "Oğlum, sana ünlü edebiyatçı Yunus Emre ' nin hayatını anlatmak istiyorum" dedi. Aras çok şaşırmişti, 8 yaşındaydı ve böyle bir edebiyatçı olduğunu hiç bilmiyordu. Ama babası merakını gidereceği için çok heyecanlıydı. Babası "Sevgili oğlum, öncelikle Yunus Emre hakkında kesin bir bilgi yok ama 1240 yılında Eskişehir ' de doğduğu tahmin ediliyor. 1320 ya da 1321 yılında da vefat ettiğine inanılıyor.

Anadolu Selçuklu Devleti ' nin çöküş döneminde olması ve Moğolların istilasının gerçekleşmesi ile zulüm dolu bir dönemde hayata gelen Yunus Emre, tüm hayatı boyunca Anadolu ' da yaşadı. Ayrıca Yunus Emre ' nin eğitim hayatı ile de pek bir şey bilinmiyor. Fakat Farsça ve Arapça bildiği bilinmekte ama bu dilleri nereden öğrendiği..." diyecekken babasının sözünü kesen Aras "bilinmiyor " dedi gülerek. Babası ise " Evet. Ama sözümü kesmesen daha iyi olur " diye yanıtladı. Aras utanarak başını yukarı aşağı salladı. Babası sözüne devam etti "Nerede kalmıştım, hah! Yunus Emre aynı zamanda derviş olarak Anadolu ' ya , Azerbaycan ' a ve İran ' a seyahat etti. Şam, Şiraz, Tebriz, Maraş, Nahcivan, Kayseri, Sivas gibi çok sayıda kültür merkezi olan şehirlerde de bulundu. Yunus Emre ' nin evlenip evlenmediği de tam olarak bilinmiyor ama yazdığı bir eserden yola çıkılarak çocuklarının var olduğu düşünülüyor. Eserlerinin her birinde şeyhinin Tapduk Emre olduğunu bildirmiştir. Tapduk Yunus ismini bazı şiirlerinde kullanmıştır. Mevlana Celaleddin Rumi için de övgü dolu sözler söylemiştir. İşte büyük ustanın hayatı bu kadar Aras, nasıl buldun oğlum? " Aras babasını çit bile çıkarmadan dinlemişti. Babası onun bu haline çaktırmadan güldü. Aras "Çok başarılı bir edebiyatçymış " diyebildi zorlukla.

Daha sonra babasının söylediklerini dinlemedi ve kendi kendine "Umarım bende büyüdüğümde Yunus Emre kadar başarılı olurum " dedi. Artık o Yunus Emre ' nin en büyük hayranıydı...

Öğrencinin Adı Soyadı: Asya Şüheda ŞİMŞEK

Gariban obanın Bilmediği Sevgi

Gariban obanın Bilmediği Sevgi

Gökyüzü yeryüzünü seviyor, ayçiçekleri güneşe bakıyor, balıklar okyanusa âşık, cırcır böcekleri ötüşüyor. Başlangıç ile bitişin ortasında yazın bitişini seyredenim ben. Aşk nedir bilmem, sevgi nedir bilmem. Kendini bilmez gariban çobanımdır ben, yayla yayla gezerim. Ne suyum var ne giyeceğim. O gün de gidiyorum bir dereye oturup dinlenmek için. Kavalımı çalıp duruyorum duygu boşluğunda. Kurtlar yaklaşmış arkamdan. İki üç parça ekmeğimi çalivermişler. Benim haberim yok durumdan. Ekmeklerimi birine satıp para kazanacaktım oysaki. Gittim ekmekleri satacağım adamın yanına. Attım elimi heybeme, bir baktım ekmeklerim yok. Çok mahcup oldum adama. Adam beni anlayışla karşılayınca şaşırverdim. Hiç yaşamadım ki bu duyguyu ben. Adam yanıma usul usul yaklaşıp: "Gel sana yemek vereyim evladım, acıkmışsındır." dedi. "Aman amca, olur mu öyle şey? Hem ekmeğini vermedim hem de yemek vereceksin bana." deyince adam gülümseyerek bana baktı. "Bu nezakettir bizde. Gel hadi." O an buna inanamasam da kabul ettim. Adamın evine girerken kırmızı vazoların yanında küçük heykellerin olduğunu fark ettim. Adam baktığımı anlamış ola ki: "Nasıllar? Güzeller değil mi?" "Güzel olmazlar mı? Muhteşemler." Adam bu sözümü duyunca gitti aldı bir heykeli, açtı avcumu. "Al senindir bu." dedi. Teşekkür ettim etmesine ama hâlâ adamın yaptıkları çok tuhaf geliyor bana. Benim gibi üstü başı yırtık, yorgun bir çobanı kim evine alıp aş verip üstüne üstlük eline heykel tutuşturur ki? Dürüst olacağım, korkmadım değil. Yemek odasına girince odayı kaplayan güneş ışığıyla birlikte aydınlanan vazolar, büyük pencerenin yanında duran çiçeklerin gösterişli güzelliği, duvarların tozpembe rengi, mavi bir rafta olan yığınla kitaplar, küçük dekoratif bir şömine ve biraz da pişmekte olan çorbanın kokusundan büyülenmişim. Adam oturmamı işaret etti kafasıyla. Oturduktan birkaç dakika sonra yemekler geldi. Ben heyecan ve şaşkınlık içinde ellerimin titremesine engel olmaya çalışırken adam çorbaya uzanıp bir kaşık alınca ben de kaşıkla çorbadan bir yudum aldım. Bir süre süren derin bir sessizlikten sonra adam önüme bir fotoğraf koydu. "Bu kişi tanıdık geliyor mu sana?" Bir yerlerden tanıdığım hâlde çıkaramıyordum. "Neden soruyorsunuz?" demekle yetindim. Fotoğraf, bir adamın kucağında minicik çocuğuyla teknedeyken çekilmiş. Bu fotoğraf bende de vardı! "Şu çocuk... Bu çocuk benim küçüklüğüm! Çocukluk fotoğrafımın sizde işi nedir?" Adam, gayet sakin bir tavırla fotoğraftaki bir noktaya parmağını koydu. "Şu adamı -çocuğun yanındaki adamı- görüyor musun? O, bu çocuğun babası. Ve çocuğu babasının nerede yaşadığını bile bilmiyor." "Babam mı varmış benim yani? O nerede? Babam kim? Söyle şunu!" Adam başka bir odaya gitti ve oradan elinde bir kâğıt ve pusulayla geri döndü gitti ve oradan elinde bir kâğıt ve pusulayla geri döndü. "Baban, savaş zamanlarında annenin hamile kaldığını duyunca anneni terk etti, sonra dayanamayıp seni görmek istedi. Söylediğine göre zümrüt yeşili gözlerinden ışık saçıyormuşsun. Baban kıyamayıp sana böyle bir hatıra bıraktı. Sonra annen savaş sırasında öldü. Baban saklanmak zorunda kaldı ve saklanırken seni yanında götüremezdi. Bu çok tehlikeliydi.

Baban seni bana emanet etmişti. Ben de seni dağın en ücra köşesine, bir kulübenin içine koydum, seni besledim.” Resmen hayat hikâyemi yeni öğrenmenin şokunu yaşarken aklıma bir soru takıldı. “Elindeki nedir o halde?” “Baban senin büyüünce onu rahatça bulabilmen için bir harita hazırlayıp bana bunu saklamam gerektiğini tembihledi. Şimdi yeterince büyüdün bence evlat.” deyip elime bir pusula ile harita bıraktı. Şaşkınlık ile teşekkür edip o hâlde attım kendimi dışarı. Bir pusulaya bir haritaya baktım. Haritayı takip etmeye karar verince koşa koşa ormanın derinliklerine daldım. İlk defa sevgiyi kalbimde hissettim. Çünkü ailem beni savaşın içine atıp öylece de bırakabilirdi. Ama sevgi beni korumuş. Vicdanları sızlarmış. Sanırım şimdiki yüzünü bile göremediğim kişilerin sevgisine sevgi ile karşılık vermek istiyorum. Geldim bir tepeye, akşam olmuş çoktan. Hava karanlık, ay ışığı var. Ben ise yorulmuş. Oturdum çimlere, uyuyakalmışım. Yüzümü bir şeyler gıdıkladı ve uyandım. Önümdeki tilki ile göz göze geldik. Tilki bana köpek yavrusu gibi süründü. Bu sefer de ilk defa bir hayvanın sevgisine şahit olmuşum. Ne sevgiymiş! Sonra elimdeki haritaya yaklaştı ve kokladı. Kokuyu alınca bana sürünüp onun peşinden gelmemi istedi –yani ben öyle hissettim.- ben de bir şey olmuştur her hâlde deyip gittim. O sırada arkamızdan bir kurt sürüsü geldi, biri benim kolumu ısırıldı. Tilki, beni oradan kurtardı ve koşa koşa kaçmaya başladık. Bir kule duruyordu karşımızda. Oraya girdi tilki. Merdivenlerden çıkarken kurtların bağırışlarını duyduk. Merdivenlerden kurtlar çıkmaya başlarken hızlandım. Nefes nefese kaldığımda ölmeme ramak kalmıştı. Tilkinin yorulduğunu düşündüm, tilkiyi hızlıca kucağıma alıp hemen yukarı çıktım. Çıkar çıkmaz oradaki kapıyı kapattım ve kilitledim. Tilkiyi yere bıraktıktan sonra arkamı döndüm. Yaşlanmış bir adam oturuyordu. Gözleri mahmur, anlı ak, beyazlamış saçları anlina düşüyor, gözlerinde anlaşılabilir bir sevinç oluşmuş. “Oğlum!” diye boynuma sarıldı heyecanla. “Babam sen misin?” dedim. Kalp atışları duyuluyordu. Gerçek sevgi buydu, hayatım boyunca tatmadığım sevgi buydu! “Baba!” deyip sarıldım ben de boynuna. Gözyaşlarımız gecenin karanlığında ay ışığı ile buluşuyor, göremediğimiz sevginin bize olan bakışlarını görüyoruz. Gökteki yıldızlar artık bizim için yanıp sönüyordu. Sevgi, artık sadece bizim için yaşıyordu.

ÖĞRENCİNİN ADI SOYADI: Buğlem Kayık

GARİP BİR HİKÂYEM VAR

GARİP BİR HİKÂYEM VAR

Adım Furkan. 8. sınıfa gidiyorum. Annem, babam, babaannem ve kardeşimle yaşıyorum. Görünüşte küçük bir aileyiz ama köyde kocaman bir ailem daha var. Köyümüz çok güzel! Yemyeşil ağaçlar, renk renk çiçekler içimi her zaman sevinçle doldurur. Aslında köyü sevmemin başka bir sebebi daha var. Çünkü Garip orada yaşadı. Garip kim mi? Anlatayım:

Babamın hayvan sevgisini mahallede bilmeyen yoktur. Tüm hayvanları çok sever ama kuşlara ayrı bir düşkünlüğü var. “Hayvanları seven, her canlıyı sever oğlum,” der bana sık sık. Evimizin yanındaki eski depoyu kuşları için düzenledi. Kanarya, muhabbet kuşu, güvercin ve etraftan bulabildiği kuşları beslemeye başladı. Kuşların bakımı konusunda o kadar titizdi ki izin almadan asla oraya giremezdik. Derken bu güzel kuşlardan bazıları kuluçkaya yattı, minicik yavruları oldu. Kuşlar yumurtadan çıkınca bütün aile o kadar seviniyorduk ki! Tabii en çok da kardeşim Zehra. Her yavruyu sahipleniyordu. “Bu benim kanaryam, bu benim muhabbet kuşum, bu benim güvercinim,” diye. Hepsine de ayrı ayrı isim veriyordu. Azıcık büyüyen yavruları yıkamak istiyor, elleriyle beslemeye çalışıyor, bisikletine koyup gezdirmeyi düşünüyordu. Ama bir sorun vardı: Kuşlar uçuyordu!

Bir gün okul çıkışı arkadaşlarımla parkta futbol oynuyorduk. Park evimize epey yakın. Bir an bizim evin önünden bir ses geldi. O gün duyduğum çığlığı asla unutamam. Mahalle ayağa kalktı valla! Oyunu bırakıp koşarak eve gittim. Meğer bizim Zehra gizlice depoya girmiş, uçmayı yeni öğrenen kanaryalardan birini almış bisikletine koyup gezdirmeye başlamış. Eee kuş bu. Açık havayı görünce hayvan pır diye uçup gitmiş, kardeşim de ardından bakakalmış. Annem, babaannem, ben Zehra’yı sakinleştiremedik. Akşam babam geldi olanları ona anlattık. Önce kızacak sandım ama hiç kızmadı. Sakince kardeşimi kucığına oturttu. “Çok mu üzülmüş benim güzel kızım bakayım,” dedi. Zehra’dan çıt çıkmıyordu, içini çeke çeke ağlıyordu. “Ağlama güzel kızım, ben sana Barış amcandan uçmayan kuş alırım.”

Uçmayan kuş mu? O da neydi, uçmayan kuş mu olur baba? Tabii babamın bu düşüncesinin Garip’le tanışmamı sağlayacağını nereden bileyim!

Barış amca babamın arkadaşı, çeşit çeşit hayvanları var. Hafta sonu babamı davet etmiş. “Gel sana bir semaver kaynatayım, hem biraz laflarız hem de emaneti alırsın,” demiş. Emanet neydi acaba? Bir tahminim vardı ama neyse bekleyip göreceğiz.

Barış amcalardan dönüşte babam elinde bir kutuyla geldi. Kardeşim o kadar heyecanlandı ki babam daha merdivenlerdeyken “Kuşum geldi, kuşum geldi !” diye bağırmaya başladı. Babamın elinden kutuyu kaptığımız gibi salona çıktık. Vee merakla kutuyu açtık, ama o da ne? Bir anda hepimiz şok olduk.

Tüm gözler babama çevrildi o ise hiçbir şey demedi. Kutudan bir badik çıktı. (Biz kaz yavrusuna badik deriz.) Ama şey... Nasıl desem? Hayvanın boynu "u" borusu şeklinde o kadar garipti ki! Hepimiz birden "Ne garip, ne değişik! dedik. En sonunda da namazını kılıp gelen babaannem "Ne garip bu yavru!" deyince adını da koymuş oldu. Annem " Yem yiyebiliyor mu acaba, hayvana biraz su versek mi? deyince hepimizi bir telaş sardı. Gerçekten de boğazından yem geçer miydi? Çok eğriydi. Su vermeyi denedik önce. Oh, çok şükür! Yavaş yavaş da olsa verilenleri yutabiliyordu. Karton bir kutu içinde sobanın kenarında güzel bir yer yaptık Gabip'e. Başlangıçta kardeşim biraz yadırgadı ama birkaç gün içinde en iyi arkadaşı oldu Garip. Zaten uçamayan bir kuş istemiyor muydu? Badik de bir kuş sayılırdı.

Garip'i veterinerine götürdük. Veteriner "Boyundaki eğrilik doğuştan, yapılabilecek bir şey yok, ne kadar yaşar bilemem."dedi.

Zor bir hayatı olacaktı Garip'in. Belliydi. Yerken, içerken hatta yürürken bile çok zorlanıyordu. Elimizden geldiğince ona yardım ediyorduk ama zordu işte. Hatta bir gün sobanın altına boynunu koymuş ve bir baktık ki boynu yanmış. Annem hemen ilaç sürdürdü yarasına, bir bebek gibi baktı birkaç gün. Garip evde benim peşimden koşuyor, kardeşim Zehra'ysa tahta beşiğinde oynuyordu onunla. Günler geçti. Garip bize neşe getirmişti ama o durmadan bağıırıyordu. Yemini, suyunu verdiğimiz halde hep bağıırıyordu. Babam "Ben onun niye bağıırdığını biliyorum yalnızlıktan sıkılıyor, arkadaş istiyor, biz bu hayvanın yanına yeni badik alırsak onlarla yaşar," dedi. Hayvanlar da arkadaş isterdi demek, bunu hiç düşünmemiştim!

Ve üç tane daha badik aldık. Garibin sesi çıkmıyordu artık. Hepimiz o kadar mutlu olduk ki onun neşesinin yerine geldiğini görünce. Çok seviyorduk onu.

Havalar ısınınca evimizin önünde komşuların bahçesine kümes yaptık. Garip ve arkadaşları artık rahattı. Açık hava hepsine çok iyi gelmişti, hepsinin iştahı açılmıştı. Yoldan gelip geçen komşular da ona alıştı zamanla. Tüm mahalle onu sahiplendi. Ara sıra sırf onu görmeye gelenler bile oluyordu. Tabii annem de güzel bir çay demleyip ağırılıyordu misafirlerimizi. Garip hepimizin hayatını değiştirdi. Komşuluk ilişkilerimiz canlanmıştı, kümesin olduğu ağacın dibi mahalledeki teyzelerin sık sık uğradığı bir yer olmuştu. Bazen okul çıkışı arkadaşlarım da geliyordu Garip'i görmeye hem de onun sevdiği yemlerden getiriyorlardı. Ama bir gün beni çok üzen bir şey oldu.

Hafta sonu evdeydim. Annemle babaannem öğlene doğru markete gideceklerdi. Hava çok güzeldi. "Sen badiklerimizi dışarı çıkar başlarında bekle, özellikle de Garip'e göz kulak ol,"

dediler. Elime telefonumu aldım, dışarı çıktım. Bizim evin önü yol kenarı. Hem de tarihi kale yolu üzerinde. Hava da güzel olunca Amasya Kalesi'ne bir sürü araba çıkıyor vızır vızır. O gün de öyleydi yol. Telefona nasıl daldıysam ani bir fren sesiyle irkildim. "Eyvah, Garip!"

Öyle korktum ki! Arabanın biri son anda durabilmişti! Neyse ki badiklerin hiçbirine bir şey olmamıştı. Benim aklıma ise hemen Garip gelmişti diğerleri değil. Ne garip değil mi?

O günden sonra telefonla arama ciddi bir mesafe koydum. İlerleyen günlerde fark ettim ki Zehra da artık eskisi kadar televizyon izlemiyor, Garip'le ilgileniyordu. Hani bazı aileler çocuklarının ekran bağımlısı olduğunu söylüyor ya belki evcil bir hayvan bu soruna çare olabilir. İnsan boşlukta olduğu için bir şeye bağlanıyor çünkü. Onu oyalayacak bir şey olunca ekrandan da uzaklaşıyor.

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Bizim badikler büyüdü ve maalesef küçük kümes onlara yetmez oldu. Babam "Şehirde bu hayvanlar serbest değil, üzgünüm çocuklar ama bu işe bir çare bulmalıyız," dedi. Ve ayrılık vakti geldi çattı.

Dostluk ne zaman başlar sizce? Gününü saatini biz belirleyebilir miyiz? Benim Garip'le dostluğum garip bir tesadüfle başlamıştı ve ayrılış da asla bitmeyecekti.

Anneannem ile dedeme sürpriz yapıp köye götürdük onu. Garip'ten ayrılmak çok zor oldu sesini özler olduk, özledikçe de köye gittik. Bu durum dedemgilin de çok işine geldi doğrusu.

Zaman kimseye sormadan akıp gidiyor, takvimlerden yapraklar bir bir eksiliyordu. Garip büyüdükçe boynundaki eğrilik de büyüdü boynunu kaldıramaz oldu. Evimizin neşesi, bir sene sonra bize veda etti. O, artık yaşamıyor. Garip'i çok özleyorum. Benim sesimi duyunca nasıl da boynunu elime doğru uzatırdı!

Bir gün köydeyken annemle babamın bir konuşmasına kulak misafiri oldum. "Ben o engelli hayvanı bilerek getirdim canım," dedi babam. "Anlamıştım zaten," der gibi baktı annem de ona. Demek her şeyi babam bilerek yaptı!

Onun sayesinde farklı bir varlığı sevmeyi, kabullenmeyi, ona saygı duymayı öğrendik. Normal olanları, bize benzeyenleri sevmek çok kolaydır, zor olan farklı olanı sevebilmektir. Babam bize ve çevremizdeki pek çok kişiye bunu öğretti. Yunus Emre "Sevelim sevilelim, dünya kimseye kalmaz," diye ne güzel söylemiş. Biz bu öğüdün "sevmek" kısmını çok güzel yerine getirdik. Sevgi ve merhametimiz birleşerek bir canlıya hayat verdi. Bu anlatılmaz bir duygu. Zaten benim kocaman ailemi de bir arada tutan sevgi değil miydi?

Sevgi tüm canlıları yaşatabilir. Sevgi ne muhteşem bir şeydir...

Öğrencinin Adı Soyadı: Şeref Furkan KORUCU

HAYATIMIZDA SEVGİ

HAYATIMIZDA SEVGİ

Soğuk bir kış günü Mine, kardeşi Mete ile yataklarında zıplayıp en yükseğe kim sıçrayacak yarışı yapıyordu. O sırada çığlık gibi bir "Miyav!" sesi duydular. Mete kalkıp ablası Mine'ye sarıldı. Mine ise tam tersine korkmamış gelen sesi merak etmişti. O sırada aynı çığlığı duydular. Mete yataktan inip adını Kral koyuverdiği pelüş aslanına sarılıp annesinin yanına mutfağa koştu. Mete, Kral'ı çok seviyor ve onu yanından hiç ayırmıyordu. Evde, markette, odasında kısacası her yerde Kral yanındaydı. Belki okula gitse okula da götürülecekti ama henüz üç buçuk yaşındaydı. Seneye kreşe başlayacaktı.

Mine çoktan montunu giymiş, bahçeye çıkmıştı. Birkaç adımın ardından sesin sahibi kediyi kovalayan bir köpek sahnesi ile karşılaştı. Köpek oldukça öfkeli ve bir o kadar da vahşi görünüyordu.

Mine bir koşu evine gidip dün akşam yedikleri etten kalan kemikleri aldı. Sanki biri onu da kovalıyormuşçasına hızlıydı. Bahçeye gelip köpeğe seslenerek kemikleri sakince duvarın köşesine bıraktı. Köpek, kemiklerin kokusunu duyar duymaz kediyi unutup duvarın kemik bırakılan köşesine koştu. Mine ise bu sırada köpeğe belli etmeden kediyi kucağına alıp eve aynı serilikle eve gitti. Kapıda bu defa annesi onu bekliyordu. Mine'nin elindeki boncuk gözlü aynı zamanda korktuğu her halinden belli olan bu sevimli kediyi görünce Mine'nin de beklemediği bir tepki verdi: "Ay, ne şirin şeysin sen!" Mine annesine durumu anlattı, annesi de onu dinledi. Son olarak kediyi sahiplenmek istediğini söyleyince annesi:

—Mine'ciğim, bu öyle oldu bittiye getirilecek bir iş değil. Öncelikle bu kedinin sorumluluğunu alabilir misin?

—Tabii ki anne, söz veriyorum her şeyiyle ben ilgileceğim.

Annesi, babası ve kardeşini de yanlarına çağırıp onların da fikrini aldı. Kardeşi Mete zaten dünden razıydı bu işe. Babası ise biraz düşündükten sonra:

—Mine, eğer tüm sorumluluğu üstleneceğine söz veriyse bence bir sorun yok demektir.

Mine sevinçten neredeyse havalara uçacaktı. Biraz sonra hepsi arabada kedinin bakımı için veterinerlere doğru yola çıkmışlardı. Mine yol boyu kedisine vereceği ismi düşündü durdu. Sonunda ismini bembeyaz tüyleri nedeniyle "Pamuk" koymaya karar verdi. Üstelik Pamuk da bu ismi beğenmiş gibi tüylerini kabartıyor Mine'nin ellerini yalıyordu. Onlar bu şekilde eğlenirken araba çoktan veteriner kliniğinin kapısının önüne gelmişti bile.

HAYATIMIZDA SEVGİ

Arabadan inip bir veteriner kliği olmaktan çok öte olan kliniğin gösterişli kapısının altından geçtiler. Orada da Karamel adında bir köpek vardı ve Mine Pamuk'u elinden hiç bırakmadı. Biraz zaman sonra sonunda sıra Pamuk'un aşılarının ve bakımının yapılmasına gelmişti. Veteriner Pamuk'un canını yakmadan aşılarını yaptı ve dişi bir kedi olduğunu, söyledi. Mine bu habere çok sevindi. Kız arkadaşlarıyla da zaten hep iyi anlaşırđı. Veterinerden eve gelene kadar Mine'nin heyecanı ve sevinci daha da arttı. Her zaman yanında olacağı, onunla çok uzun zaman geçirebileceği bir arkadaşı vardı. Üstelik daha yavruydu. O günden sonra Mine nereye Pamuk oraya, Pamuk nereye Mine oraya oldu ve bunun bir sonu gelmeyecek gibiydi.

Günler günleri kovaladı haftalar haftaları. Mine ile Pamuk

Günler günleri kovaladı haftalar haftaları. Mine ile Pamuk arasında sıkı bir sevgi bağı oluşmuştu ve bu bağ pek kopacak gibi görünmüyordu. Onların ilişkisi sıradan bir kedi ve sahibi ilişkisini geçmişti. Onlar birbirleri olmadan yapamıyorlardı. Aynı duyguyu Mete de Kral'a karşı hissediyordu ancak Mete Kral'dan karşılık alamıyordu. Sadece Kral'ın da onu sevdiğini düşünmekle yetiniyordu.

23 Temmuz 2023

Bugün Mine'nin 12. doğum günüydü. Mine bunu unutsa da ailesi unutmamış ona sürpriz bir parti hazırlamışlardı. Pastalar, börekler, süslemeler kısacası her şey hazırđı. Bir tek Mine'yi parti alanına getirmek kalmıştı. Az zaman sonra Mine odaya geldi ve arkadan "İyi ki doğdun Mine!" şeklinde bir müzik duyuldu. Doğum günü kızı bu müziği duyunca o günün doğum günü olduğunu ancak hatırlayabilmişti. Hediyeler verildi, pastalar dağıtıldı, oyunlar oynandı ve Mine'nin asla bitmesini istemediği bir gece oldu. Öyle ki Mine heyecandan tüm gün gözlerinin içinden güldü ailesine. Ama her güzel şeyin olduğu gibi ne yazık ki bu gecenin de sonuna gelinmişti. Saat tam 01.00'i gösteriyordu. Bu nedenle önce gelen konukları uğurladılar ardından da etrafı hep birlikte topladıktan sonra ailesi uykuyu daldı. Mine'nin hâlâ aklından doğum gününde yaşadıkları geçiyordu ve bir süre sonra o da uykuya daldı.

O sabah en geç uyanan Mine oldu. Pencereden dışarı baktığında kuşlar cıvı cıvı ötüyor yaz , uzun süren kıştan sonra, nihayet kendini müjdeliyordu. Havayı çok beğenen Mine bu enerjiyle yataktan kalktı ve annesinin balkonda çok sevdiğini nilüferine su verdiğini gördü.

Annesi balkondaki bu nilüferi çok severdi. Her gün onu sular, sevgiyle beslerdi ve nilüfer bu yüzden hiç solmamıştı. Mine biraz annesini izledikten sonra mutfağa gitti. Kahvaltı masası bomboştu sadece Mine'nin tabağı vardı. Mine yalnız kahvaltı yapmaktan sıkılsa da bu seferlik kahvaltılık bir şeyler çıkarıp yedikten sonra masayı topladı. Ancak diğer günlere göre sanki bu yalnızlık hissi onu daha çok etkiliyordu. Sebebini anlamayarak yan odaya doğru ilerledi. Oturma odasında babası her zamanki gibi kulaklığını takmış yine en sevdiği şarkıyı dinliyor olmalıydı. Mine, babasının yanına oturup müziği dinlemek isterdi ama o sırada gözleriyle birini arıyordu. Her yere baktı ama aradığı şeyi bulamamıştı. Pamuk yoktu. Üzüntüden kendine hakim olamayıp “Pamuk yooook!” diye bir çığlık attı. Tüm aile üyeleri bu sesi duyunca telaşlandı. Çünkü onlar da Pamuk'a değer verip onu aileden kabul ediyorlardı. Herkes evin tüm odasını aradı, taradı. Bakılmadık tek bir köşe kalmamıştı. Minnoş, bembeyaz, yumuşak tüylü Pamuk yoktu. Mine oldukça üzülmüş ve koridordaki duvara yaslanarak ağlamaya başlamıştı. Bu sırada Mete evde birinin daha olmadığını fark etmişti. O da “Kral da yooook!” diyerek ağlamaya başlayınca anne ve babaları son bir kez daha evin her köşesine baktı. Kral'ın da Pamuk'un da gerçekten olmadığını anladıklarında birbirlerine bakıp düşünmeye başladılar. Sessizliğin oluştuğu bir anda Mete ortaya bir fikir atıverdi:

—Belki kedi benim Kral'ı da alıp evden gitmiştir. Sokağı arasak mı?

Evdeki herkes bu fikri mantıklı buldu ve 5 dakika içinde sokağa çıkmaya hazırlardı. Belki en hızlı hazırlanma rekorlarını bile kırmış olabilirlerdi. Herkes arabaya bindi ve tüm mahalleyi didik didik aradılar. Yoklardı. Ne Pamuk ne de Kral hiçbir iz bırakmadan gitmişlerdi. Zaman ilerledikçe kardeşler telaşlanıyor; anne ve babaları onları sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Ama onlar da yavaş yavaş ümitlerini kaybetmiş ancak bir an olsun çocuklarına belli etmemişlerdi. Tam artık eve dönmek üzerelerdi ki annesi, “Durun, hazır çıkmışken 2 tane ekmek alalım da eve öyle geçelim evde ekmek kalmamıştı.” deyince babaları arabayı uygun bir yere bırakıp iki ekmek alarak arabaya bindi.

Araba hareket ettikten sonra boş gözlerle, umudunu yitirmiş şekilde sokağa bakan Mine bir anda korkuyla, "Baba, bak yolun kenarında bir kediye araba çarpmış. İnşallah bizim kedi değildir." diyerek babasının arabayı durdurmasını istedi. Hepsinin, en çok da Mine'nin kalbi fırlayacakmışçasına atıyordu. Hepsi mavi arabanın önünde duran beyaz kediye baktı ama her ne kadar bir canlının ölmesine üzülseler de Pamuk olmamasına sevinmişlerdi. Hem üstelik bu kedinin de boynundaki tasmadan anlaşılacağı üzere onu çok seven bir sahibi olmalıydı. Kim bilir şimdi onlar ne kadar üzülecekti? Mine kafasını kaldırdığı anda hayal mi, gerçek mi olduğunu anlamadığı bir manzarayla karşılaştı. Gözlerini elleriyle bir dakika boyunca oynadıktan sonra bunun hayal olmadığını anlamıştı ve sokağın ortasında ona bakan Pamuk'u kucağına alıp sevinç çığlıkları attı. Pamuk'u öpücüklerle boğarken üzerine sinmiş pis kokulardan biraz rahatsız oldu ama gülümseyerek, "Pamuk saatlerdir seni arıyoruz, bizi çok korkuttun. Hem bu pis koku da ne? Şimdi seni sevmediğin suyun altında bir güzel yıkayalım." diyerek Pamuk'a bir espri de yaptı. Pamuk da sanki anlamış gibi masum masum Mine'ye bakıyor ve korktuğu her halinden belli oluyordu. Yol boyunca arabada Pamuk'u kucağından hiç bırakmayan Mine bir yandan da onu öpücüklerle boğuyordu. O sırada arabanın çarptığı kediye hatırladı. Doğum gününden birkaç gün önce Minelerin bahçesine Pamuk'la oynamaya gelen kedydi. Meğer Pamuk yine onun peşine takılmış buralara kadar gelmişti. Üstelik arkadaşına arabanın çarptığını görerek de oldukça korkmuştu.

Kral mı? Mete'nin her gün ağlama krizleriyle uyanan aile, "Bitmeyecek mi?" derken doğum gününe gelen komşularının birinin oynamak için alıp evine götürdüğünü anladılar. Maalesef bu komşuları için hiç iyi olmadı. Çünkü Mete bu kadar değer verip sevdiği bir şeyin yokluğu fikrine alışamadı. Ve ne yazık ki gerçekten sevmek, yerine bir başka şeyi koymakla doldurulabilecek bir his değil.

ÖĞRENCİNİN ADI SOYADI: Elif BİLGE

İKİ ÇİÇEK

İKİ ÇİÇEK

Bugün cumartesi, yine annemin mis gibi kahvaltısı ile uyanacağım. Küçük masamda üstünde "Lale'nin Günlüğü" yazan günlüğüm vardı. Kalkıp kedili terliklerimi giyerek lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Mutfağa gittiğimde beklediğim tersinde bir manzara ile karşılaştım. Masada peynir zeytin bile yoktu. Annem ve babamın odasına gittiğimde yatak dağınıktı fakat ikisi de yatakta değildi. Ama yatağın üstünde bir kağıt vardı, buruşuk bir kağıt... Üstünde "Murat gerçekten özür dilerim. Ama yapamıyorum." altında da annemin adı yani Menekşe yazıyordu. Nasıl olur, nasıl?

Her ne kadar içimden bağırarak çağırmak geçse de şu an sakin kalıp babamı dinlemeliydim. Ben bu düşüncelerimle boğuşurken babam gözleri yaşlı kapıdan içeri girdi. Babamı ilk defa bu kadar üzgün ve halsiz görüyordum. Büyük ihtimalle anneme bakmaya çıkmıştı. Babam yanıma gelir gelmez konuşmaya başladı:"Son günlerde minik minik kavgalar geçiyordu aramızda fakat çok büyük kavgalar değildi. Yani nasıl olabilir aklım almıyor?" dedi. Koşarak odama geldim. Yatağıma geçtim ve yorganı üstüme çekerek ağlamaya başladım. Babamın yanıma gelmesini bekledim ama gelmedi. Biliyorum günlük akşam yazılır ama şu an içimi dökmek için birine ihtiyacım var. Annem bunu bana ve babama nasıl yapabildi? Sanırım artık annesiz büyüyecektim...

Evet, aradan koskoca yedi yıl geçti. Annesiz yedi yıl. Fakat sadece annesiz değil, birkaç ay önce babamı da kaybettim. Fakat şu an tek güzel şey üniversite sınavına girip tıp fakültesini kazanmış olmam. Ama gideceğim tıp fakültesinde yurtlarda boş oda kalmamış. Aslında bizim ev yakın olsa burada kalırdım ama bir hayli uzak. Galiba bankada babamın birikmiş parası var. Küçük bir ev kiralayıp yarı zamanlı işe girebilirdim. Bu gece burada kalıp yarın ev bakmam lazımdı. Sabah gün ışığı ile uyandım. Erkenden kalkıp hazırlandım ve yanıma okul kıyafetimi, aynı zamanda da bir iki kıyafet alıp evden çıktım. Önce bankaya uğrayıp bir miktar para çektim. Ve okuluma yakın birkaç kiralık eve baktım. Yürürken 2+1 bir ev gördüm. Bu ev şu ana kadarki evlerden okuluma en yakın olanıydı.. Şanslıydım ki evin altında emlakçı vardı. Hemen emlakçıya girdim ve evi sordum. Fiyatı 1.400 TL'ymiş. Aslında diğer evlere ve fiyatlarına bakacak olursak en iyisi buydu. Evi görmeye çıktığımızda bence öğrenci evine göre gayet iyiydi. Parayı peşin vererek evimi tuttum. Çok heyecanlıydim. Şimdi de yarı zamanlı iş bakmam lazımdı. Biraz yürüdüm hatta birkaç yere garson lazımmış ama yarı zamanlı iş değilmiş. Daha ileride bir kafe daha gördüm garson arıyorlarmış. İçeri girdim. Merhaba, dedim. Kasanın arkasındaki adam da aynı şekilde :“Merhaba” dedi. Ben devam ettim “Kapıdaki ilanı gördüm. Öğrenciyim ve yarı zamanlı iş arıyorum.” dedim.

Kasanın arkasındaki adam "Aslında tüm günlük garson arıyorduk. Ve maaşı 1.800 lira. Fakat siz yarı zamanlı iş arıyorsunuz sizi işe alabilirim ama maaşınız 1.000 lira olur." dedi. Yani bana daha fazla para gerekiyor, belki küçük bir pazarlık yapabilirdim. "Bana daha yüksek bir fiyat gerekiyor daha fazla kaç olur?" diye sordum. Selim Bey: "Lale Hanım en fazla 1.200 olur." dedi kafasını eğerek. Bunu kabul etmem lazımdı. "Peki, ben okuldan 17.00 ya da 17.30 gibi çıkarım kaçta kadar çalışacağım?" dedim. "Lale Hanım 22.00'ye kadar çalışsanız yeter." dedi. Benim için uygundu. Kabul edip el sıkıştık. Ben kafeden çıktım. Allah'tan taşındığım evde eşya vardı. Bu gece orada kalıp alışmaya çalışacaktım. Eve geldiğimde daha saat erkendi. Ve bu eve bir temizlik şarttı. En azından küçük bir temizlik... Montumu çıkarıp yanıma aldığım pijamamı giydim. Mutfığa gittim ve dolaplarda bez aradım. Aşağıdaki bir dolapta buldum ve deterjan olmadığı için su ile ıslattım. Salona gelip önce koltukların ve kanepelerin üstündeki örtüleri kaldırdım. Daha sonra elimdeki bez ile üstünü, yanını ve erişebildiğim yerlerini güzelce temizledim. Bunu bütün kanepeler için uyguladım. Koltuklar ve kanepeler bitince elimdeki bezi tekrar su ile yıkadım ve bu sefer yerleri sildim. O kadar yorulmuştum ki nefes nefese kaldım. Kuruyan kanepelerden birine uzandım. Biraz kestirmek için gözlerimi kapattım... Sabah, perdesi olmayan camlardan vuran güneş ışığı ile uyandım. Saate baktığımda daha 08.00 olduğunu görünce geri yattım. Bir dakika bugün okulun ilk günü! Unutmuşum. Alelacele kalkıp hemen okul kıyafetlerimi giydim. Şu an yanımda tarağım olmadığı için saçımı toplamak zorunda kaldım ve hemen evden çıktım.

Okula vardığımda o kadar heyecanlıydım ki kalbimi tutmasam yerinden çıkacaktı. Okula girip sınıfımı buldum. Sınıfta çok fazla kişi yoktu. İlk ders ve ilk gün olduğu için tanışma faslı oldu. Bugün tamamen böyle geçti okul. Okuldan çıkıp kafeye geldim. İçeri girdiğimde Selim Bey beni gülümseyerek karşıladı. Ben de ona karşılık verdim. Yanına gittiğimde "Lale Hanım arka odadan önlüğü giyip hemen başlayabilirsiniz." dedi. Ben de onaylar gibi başımı aşağı yukarı salladım ve arka odaya geçtim. Oda sandığımdan daha küçüktü. Hemen karşımda duran önlüğü elime aldım. Montumu çıkarıp önlüğü üstüme geçirdim ve odadan çıktım. Bugün hep yeni müşteriler geldi. Onlarla ilgilendim. Yarın evden kıyafetlerimi bazı eşyalarımı almak için buradan bir ya da yarım saat önce çıkmalıydım. Selim Bey'e bunu anlattım ve izin verdi.

Kafeden çıkıp eve geldim. Bugün yatakta yatmak istiyordum. Yorganın ve yastığın kılıflarını, yataktaki çarşafı biraz eski olan çamaşır makinasına attım. Yeni kılıfları ve çarşafı balkonda silkeleyip yatağa serdim.

Geceliklerimi giydim, kapıyı kilitledim, alarmımı kurdum ve artık mişıl mişıl uyuyabilirdim... Sabah 07.30 gibi kalktım. Üstümü giyindim ve evden çıktım. Bugün okulda temizlikçi bir teyze ile tanıştım. Kısa boylu, orta yaşlı, hafif kilolu, siyah saçlı ve tonton bir teyzeydi.. Kafeye gittim ve yine çok fazla müşteri yoktu. Erkenden çıkıp evden kıyafetlerimi ve özel birkaç eşyayı bavula koydum. Şu anki evime gelip dolabı sildim ve kıyafetlerimi koydum. Artık her gün okul ve iş olacak şekilde rutinime devam ettim...

Evet, neredeyse mezun olacağım 6 ay kaldı. Yine okula gittiğim bir gün sınıf arkadaşımından biri bana gelip "Lale şu temizlikçi, senin konuştuğun kadın, senin annenmiş!" dedi. Ne? Şu an kulaklarım sağır, gözlerim kör oldu konuşamıyorum. Şaka olmalı. "Ne saçmalıyorsun Merve. Yok öyle bir şey!" diye bağırdım. Merve susmadı devam etti: "Lale sakın olur musun! Kadın sana ismini söylemiyor anla artık!" diye o da bana bağırdı. Sadece şunu sakince sordum: "Nereden duydun?" dedim. "Arkadaşları konuşurken duydum. Sanırım onlara seni anlatıyor Lale." dedi. O kadar hızlı yürüyordum ki ışık hızını bulmuş olabilirdim. O kadının yanına geldiğimde: "Bana neden söylemedin! Beni bildiğin parmağında oynattın! Senin gibi anne olmaz olsun." dedim. Sınıfa çıkarak çantamı aldım ve direkt evin yolunu tuttum. Yol boyunca sadece ağladım. Yolda aklıma gelince hemen Selim Bey'e mesaj attım: "Selim Bey ailevi bir sorun oldu bugün gelemeyeceğim iyi akşamlar." yazdım ve gönderdim. Eve gelince yatağa girdim. Eskisi gibi yorganı kafama kadar çektim ve ağlamaya başladım. Kim bilir kaç gün evden dışarı adımımı atmadım. Bir ara Selim Bey arayınca olayı ona anlatmak zorunda kaldım. Bana nasıl söylemez! Eskiden yanımda olmadıysa şu an da olmasın...

Evet, çocukluk hayalim olan beyin cerrahı oldum. Ameliyatlara girip çıkıyorum. Tabii bazen ağladığım oluyor, insanları kurtaramadığım için ama genel olarak çok mutluyum. Ben hayaller kurarken dışarıdan siren sesleri gelmeye başladı. Hemen aşağı indim. Ambulans gelmişti. Hemen kapıyı açtılar ve... Anne? Bu annemdi! Ambulans hemşiresi hastanın yani annemin durumunu anlatmaya başladı "Adı Menekşe. Temizlikçi. Yıkadığı merdivenlerden ayağı kayıp düşüyor ve beyin kanaması geçiriyor..." dedi. Hemşirelere ameliyathaneyi hazırlamalarını söyledim. Hemen ameliyata alındı. Neyse ki çok ciddi bir şey yoktu. Ameliyat 4 saat sürdü. 2 gün yoğun bakımda kaldıktan sonra normal odaya alındı. Risk kalmamıştı. Normal odaya alındıktan sonra yanına gittim. Elini tuttum ve ağlayarak Yunus Emre'nin "Annem" şiirini okumaya başladım:

-Canından canlar verensin
Ömür boyu sevensin
Yaramazlık da dövensin
Hayatımın varlığı annem

Hayatın çilesiyle yoğrulan
Yuvası için var olan
Bilmecede sorulan
Hayatımın çözümü annem

Yaşamını adadın biliyorum
Kıymetin bilinmese de
Sen, kıyamazsın yine de
Cennetimin anahtarı annem

Ben şiiri okuduktan sonra uyandı. Ben biraz utandığım için gözyaşlarımı silip arkamı döndüm. Sonra sırtıma dokundu ve ben dönünce gözleri yaşlı "Kızım!" diye ağlamaya başladı ve sarıldı. İnsan kokusunu unuttuğu bir kişinin kokusunu nasıl özler. İşte şu an onu yaşıyorum. Sarıldıktan sonra direkt şunu sordum "Evden gidince ne yaptın anne?" dedim. Bana şöyle dedi "Önce teyzelere gittim ve birkaç ay orada kaldım. Daha sonra yük olduğumu düşünerek oradan teyzene bir bahane uydurup kalamayacağımı söyledim ve oradan ayrıldım. Sonra tıp fakültesinde bu işi buldum. Orada bana yer de verdiler. Az önce yerleri temizlemiştim. Daha ıslak olan bir merdivenden ayağım kayınca düştüm sonrasında hatırlamıyorum." dedi ve sınıksı sarıldık. Bana nerede kalacağımızı sorunca benim küçük bir evim olduğunu söyledim. Onun o güzel yüzünü görmeniz lazımdı...

Annem birkaç gün hastanede kaldı ve eve geçtik. Annemi yatağa yatırdım. Bu gece birlikte yatacağıktık. Annem bana sınıksı sarıldı, ve şu sözleri kulağıma fısıldadı: "Sabır saadeti ebedi kalır, sabır kimde ise o nasip alır... Ben de sabrettim ve sana kavuştum çiçeğim." dedi. Ve bu iki çiçek birbirinin kokusunu içine çekerek uyudular. Bir daha hiçbir güç onları ayıramadı. Çünkü onlar gerçek sevginin sırtına erenlerden olmuşlardı.

Öğrencinin Adı Soyadı: Sümeyra Karademir

KAVUŞAMAMAK

KAVUŞAMAMAK

Kâmil Dede, kasabaya 3 km. uzaklıktaki evinde yaşıyordu. Sessiz bir hayatı seçmişti Kâmil Dede. Ayrıca kasabalı onu kendi büyükleri olarak görürdü. Bir gün kasabanın delikanlısı olan Karagöz Cengiz gönlünü kasabanın sütçüsünün kızına kaptırdı. Ona Karagöz Cengiz demelerinin sebebi ise çok cesur, yardımsever ve saygılı olmasıydı. Karagöz, bu sevdanın peşinden sonuna kadar gidecekti. Bir süre sonra kıza duygularını söyledi. Aslında kızın da gönlü razıydı bu işe. Kısa sürede ikisi de büyüklerine durumu açıkladı. Ama kızın babası ve oğlanın annesi bu işe razı değildi. Sonraki zamanlar bu sevdalılar için çok sıkıntılı geçti. İkisi de Kamil Dede'ye başvurma gereği duydu. Karagöz Cengiz, sevdiği kızın elini tutmuş ve Kamil Dede'nin yanına gitmişti. Daha sokağına girildiğinde çiçek kokusunun karşıladığı Kamil Dede'nin bahçesine girip, "Kolay gelsin Kamil Dede!" dedi, o sırada çiçek dikmekte olan Kâmil Dede'ye. Kâmil Dede, Karagöz Cengiz'in yanında olan kızı görünce nazıkçe, "Bir çiçek bir böcek." diye onlara şaka yaptı. Derin derin anıları süzüp "Derdiniz var, gelin şöyle oturalım." dedi. Çocukları olarak gördüğü iki genci evin en gözde köşesine oturttu, "Anlatın bakalım ama sakın çekinmeyin." dedi. Çocuklar sanki bu anı bekliyormuşçasına heyecanlı heyecanlı anlattılar. Kâmil Dede sakallarını sıvazladı onları dinlerken. "Zaten annem benim hep önümde durdu her zaman ama artık yeter Kâmil Dede, yeter!" dedi. Kâmil Dede ikisinin de elini tutarak onları anladığını ve yardımcı olacağını söyleyerek, "Yarın anneniz ve babanızı bekliyor olacağım." dedi. Böylece iki genç evlerine döndüler. Sütçü, kızını sabırsızlıkla evde bekliyordu.

Kız eve gidince sert bir yüz ifadesiyle "Neredeydin?" diye sordu. Kız ürkekçe birkaç kelime kekeledi. Babası, "Tamam tamam neredeysen oradaydın işte, asıl benim seni çok mutlu edecek bir haberim var." deyince kız az önce şikâyet ettikleri durumun çözüme kavuştuğunu zannedip gülümsedi. Fakat babası ona, "Seni iki haftaya kadar Nalbur Necdet'in oğlu ile evlendiriyorum." dedi. Kız bir anda suratını astı ve "Hayır baba ben istemiyorum kimseyi benim sevdiğim var. Bunu bana yapma artık lütfen!" dedi ve odasına girip ağlamaya başladı. Ertesi gün ilk işi Karagöz Cengiz'in yanına gidip bunu söylemek oldu. "Karagözlü'm, babam beni başkasına veriyor." dedi. Cengiz kendi kendine mırıldandı. "İşte şimdi gözümü karartma vakti geldi." diye yumruğunu sıkarak sütçünün evine doğru sevdiceğiyle koşmaya başladılar. Tam evin önüne geldiklerinde sütçü hanımıyla konuşuyordu. "Bana bak Ceylan şimdi ben Kâmil Dede'ye gidiyorum eğer kızımız İlke eve dönerse haber et. Kızımızın yanında bir daha o çingözü görmeyeceğim." dedi ve yola koyuldu. Karagöz Cengiz tam gidecekken İlke kolundan tuttu. "Şimdi babamı takip etmek doğru olmaz, bırak büyükler kendi aralarında konuşsunlar. Hem bak Kâmil Dede'ye gidiyorlar. Vardır Kâmil Dede'nin bir bildiği." diye oğlanı sakinleştirdi. Bu sırada bizim Karagöz Cengiz'in huysuz mu huysuz annesi daha evden çıkamamıştı. Kaşlarını çatarak ve bağırarak evde saçını bağlamaya çalışıyordu. "Bizim Karagöz dediğimiz, evlat diye bağrımıza bastığımız adam gitti kime sevdalandı. Kaç kere dedim, oğlum o kız alık diye. Ama yok! Bu çocuk ana sözü dinledi mi? Kız sütçü, sütçü! Oğlum yapma dedim dinletemedim

KAVUŞAMAMAK

İşte şimdi şunu yaşadım, gördüm, öğrendim. Benim oğlan tam besle kargayı oysun gözünü lafının sahibi." dedi ve hışım la ayakkabılarını giydi. Kâmil Dede'nin evine doğru yola koyuldu. Kızın babası ve oğlanın annesi Kâmil Dede'nin evinin kapısını beraber tıklattılar. Kapıyı çok güler yüzlü bir şekilde Kâmil Dede açtı. "Buyurun hoş geldiniz." dedi.

ve onları içeri aldı. Kâmil Dede onlara bir bardak çay verdikten sonra karşılarındaki koltuğa oturdu ve söz başladı:

" Acep şu yerde var mı ola şöyle garip bencileyin

Bağrı başlı, gözü yaşlı şöyle garip bencileyin

Gezdim Rum ile Şam'ı yukarı illeri kamu

Çok istedim bulamadım şöyle garip bencileyin

Kimseler garip olmasın hasret oduna yanmasın

Hocam kimseler olmasın şöyle garip bencileyin

Söyler dilim ağlar gözüm gariplere göynür özüm

Meğerki gökte yıldızım ola garip bencileyin

Nice bu dert ile yanam ecel ere bir gün ölem

Meğerki sinimde bulam şöyle garip bencileyin

Bir garip ölmüş diyeler üç günden sonra duyalar

Soğuk su ile yuyalar şöyle garip bencileyin."

Kâmil Dede sözlerini bitirince doğruldu ve gülümsedi. Misafirleri büyülenmiş gibiydi.

Kâmil Dede bir tebessümle başladı tekrar söze:

—Emre'm ne de güzel yazmış şiiri. Benden garibi yok, demiş. Ne de güzel söylemiş.

Ama ben şiirin ruhunun gıdasını eklemek isterim. Bana bir gün sorsalar, "Ruhun gıdası ne diye?" "Sevgi." derim. Hem belki de korumamız gereken en önemli değerdir sevgi.

Bu sırada İlke'nin babası Musa Bey ile Cengiz'in annesi Fadime Hanım konunun kendi çocuklarına geleceğine anlayınca suratlarını asmaya başladılar. Bunu fark etti Kâmil Dede:

—Sevgi mücadeledir uğruna her şeyi yaparsın. Sevgi savaştır uğruna yaralanırsın, ölürsün, kan döküyorsun. Sevgi gökkuşağıdır sonunda altın kesesi olan. Sevgi bir gemidir engin denizlerde batmaya hazırlanan. Sevgi bir kuştur mutluluğa uçan; sevgi candır, kıyılmaması gereken can. Sevgi bestedir müziğe hayat veren.

KAVUŞAMAMAK

Musa Bey ve Fadime Hanım iyice kızarıp bozardı. Bu işe gönülleri razı değildi. Ama ikisi de sakince baktılar Kâmil Dede'ye ama Kâmil Dede yılmadı ve çok güzel bir soru sordu: —Eşlerinizi seviyor musunuz? Bu hem evet hem hayır. Çünkü biz zamanında sevdiklerimizle değil anamızın babamızın istediğiyle evlendik. Sonra bir süre birbirimizi tanımak için mücadele verdik. İyi mi oldu? İnsan önceden tanıdığını bildiğini daha çok sevmez mi? Şimdi bırakalım çocukları sevdiğiyle evlensin.

Musa Bey "Eh,yeter be! Hayır diyorsam hayırdır. Sen ne laf anlamaz adamsın. Olmaz diyorum dede. Benim kızım bir Cingöz'e gidemez. Şimdi Nalbur'la evlenecek, şu an!" diye hışımla evden çıktı. Fadime Hanım sanki bu tavırdan güç almış gibi Kâmil Dede'ye hışımla evden çıktı. Fadime Hanım sanki bu tavırdan güç almış gibi Kâmil Dede'ye küçümsercesine baktı. Kâmil Dede bu saygısızlıktan sonra Musa Bey ve Fadime Hanım'la bu işi çözemeyeceğini anladı. Sonra hemen çocukları çağırdı yanına. Karagöz Cengiz çabucak gitti Kâmil Dede'nin evine. Kâmil Dede İlke gelince ona anlatırım diye düşündüğü için Cengiz'e her şeyi anlattı. Cengiz dinledikten sonra sanki yer çekimini bulmuşçasına gözleri açıldı. Yerinden doğruldu ve korkak bir sesle "Kâmil Dede İlke hâlâ gelmedi. Acaba, acaba şu an Nalbur'un oğluyla, şey..." dedi ve gözlerinden iki damla yaş düştü, gururuna yediremedi. "Kâmil Dede hakkını helâl et." diye, hızla evin kapısını açıp koşmaya başladı. Kâmil Dede arkasından " Sakin ol oğlum." diye bağırarakla yetinebildi.

Cengiz bu sefer gerçekten gözünü karartmıştı. Sütçü Musa'nın evine gelip kapının üstünden evinin bahçesine baktı. Nalbur'un oğluyla İlke'yi evlendirmek için hazırlıklara başlanmıştı. Cengiz kilitli olan bahçe kapısını tek tekme ile yere seriverdi. Bahçede minik kalabalığı yararak İlke'nin yanına geldi. Elini tuttu. Tek kelime etmeden kızı kolundan tuttuğu gibi götürdü. Kendi evinin önüne kadar yürüyerek geldiler. Karagöz kızı arabaya bindirdi. "Şimdi kasabaya gidip nikâhımızı kıyacağız. Sonra seni evine bırakacağım, istersen orada yaşa ama benim eşim olacaksın." dedi. Tek kelime etmeden kasabaya gittiler. Nikâhlarını kıydılar ve geri döndüler. Ama geri döndüklerinde jandarmalar onları durdurdu. Jandarmalardan biri ona kızı neden kaçırdığını sordu. Cengiz'in konuşmasına fırsat kalmadan jandarmalar onu aldılar. İlke "Yapmayın etmeyin." dese de dinlemedi. Az ileride pis pis sırtan Nalbur'un oğlunu gördü ve ona saldırdı. Ama tabii ki jandarmalar buna izin vermedi. Cengiz üç gün nezarethanede kaldı. Aklında kötü şeyler geçmeye başlamıştı. "Acaba İlke'ye ne oldu?" diye düşünmekten üç gün de uyumadı. Çıkınca ilk işi eve gidip duş almak oldu sonra da İlke'nin yanına gitti. Evlerinin kapısını tıklattığında kapıyı Musa Bey açtı. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Düşünmek için 3 gün sürem oldu." dedi. Sonra bir anda gülümseyerek "Kızımı mı istiyorsun? Verdim gitti." dedi. Bunun neden ve nasıl olduğunu anlayamayan Cengiz yine de çok soru sormadı. Bu olaydan sonra işler klasik ilerledi. Herkesin gönlü razıydı artık bu işe. Kısa sürede düğün hazırlıkları başladı. Kimsenin aklına bir anda terk edilen gözü dönmüş Nalbur'un oğlu Fırat'ta değildi. İkili güzel bir düğün hazırladı, düğün günü herkes heyecanlı, saatler tik tak, kalpler güm gümdü.

KAVUŞAMAMAK

O gece Fırat eline tüfeği aldığı gibi düğünü basmaya gitti. Oradaki masum insancıklar gülüp eğleniyordu. Gelin ve damat biraz eğlendikten sonra nikâh memuru gelecekti. Sahnedeki müzisyen "Şimdi biraz büyüklerimizi dinleyelim. Bu sırada sizler de ikramlardan alabilirsiniz. Önce Neşet Ertaş sonra da Yunus Emre'den dinleyeceğiz." dedikten birkaç dakika sonra Fırat düğünü bastı. İlke'yi orada görünce "Neden!" diye koca bir isyan çığlığı attı. Elindeki tüfeği Cengiz'e doğrulttu. Herkes çığlık atmaya başladı. Cengiz kollarını açtı ve gözlerini kapattı ve o gece bir ses duyuldu. Duyulan bu ses köyü yasa boğdu.

45 SENE SONRA...

17 Temmuz

1993, Salı

Bugün 45. senemiz. 1223. mektup, sana ulaşamayacak mektuplar yazıyorum. Bunun farkındayım. Ama bu mektupları mezarına gömünce sanki görüyorsun. Sana bir haber getirdim. Bugün Fırat senin yanına geldi. Bak gülüm, güzel gözlüm, sana dokunursa söyle. Ben elbet yanına geleceğim. O zamana kadar Kâmil Dede'ye sığın, o seni cennette koruyacaktır. Güzel, cennet meleğim bir gün yanına geleceğim. İşte o zaman kimse bize engel olamayacak.

Karagözlü'n...

Cengiz'in öğrendiği şey, sevginin kavuşamamak olduğuydu.
Kavuşamamak.
Bir gün yolda dertli bir çocuk istemsizce sordu
-Amca, ne demek kavuşamamak?
Cengiz hafifçe gülümsedi.

Öğrencinin Adı Soyadı : Ela Gökçe ÖZTÜRK

NALLIHAN SEVGİ YAĞMURU İÇİNDE

NALLIHAN SEVGİ YAĞMURU İÇİNDE

Genç Yunus, o gün Karatay Medresesinden kadılığını almış, Nallihan'a gidecekti. Atına atlamış giderken yaşlı bir adam gördü. Bu adam ona "Buralarda kalma evlat, az sonra yağmur yağacak, seller çağıldayıp akacak, tehlikelidir." dedi. Yunus Emre, "Hava çok güneşli, bu havada yağmur yağmaz." dedi. Hem biraz dinlenmek hem de ihtiyarla biraz sohbet etmek için atından indi. Tapduk Emre, Yunus'u alıp bir mağaraya götürdü.

Yunus Emre ona bu güzel havanın içinde yağmur yağacağını nereden bildiğini sordu. Bunu üzerine Tapduk Emre: "Bu da bir derin hissediş değil midir?" dedi. Bu cevaptan çok etkilenen Yunus Emre: "Siz hiç eğitim aldınız mı?" diye sordu.

Tapduk Emre: "Ben buralarda yaşayan bir ihtiyarım, Tapduk Emre derler bana, medreselerde eğitim almadım. Kalbimi, tabiatı ve insanları okudum." dedi. Küçük bir çıkından peynirli dürümünü çıkarıp ortadan böldü, yarısını Yunus'a verdi. Yemeklerini yerken Yunus Emre ona yeni Nallihan kadısı olduğunu söyledi. Bilgece konuşan bu ihtiyardan nasihatler istedi. Bunun üzerine ihtiyar:

"Oğul işin çok ağırdır. Her zaman hakkı gözet. Mazlumun yanında dur. Adaletli davran, yanlış hüküm verme. Eğer aşk ile yola çıkmak ise niyetin, bilesin ki bela ile imtihan edilirsin... Zü'l celali ve'l İkrâm; Önce kahr, sonra ikram."

Dışarıda gök gürlüyor, alabildiğine bir yağmur yağıyordu. Öyle ki gökten boşalan su sele dönmüştü. Kuru dalları, kayalardan kopan taşları gürültüyle sürüklüyordu önünde.

Yunus Emre bu uğultuyu dinledi. İhtiyarın sözlerini düşündü ve ona: "Peki bu söz neyi anlatıyor? Doğruluğunu nereden biliyorsunuz?" dedi.

Tapduk Emre: "Ben bu sözü yılların tecrübesine dayanarak söylerim evlat. Her kelimesinde bir sır saklıdır. Şimdi sözü düşün "Eğer aşk ile yola çıkmak ise niyetin, bela ile imtihan edilirsin." bu sözde eğer senin bir sevdan bir amaç varsa ve bunu çok seviyorsan buna ulaşana kadar çok zorluklardan geçersin. Geçtiğin yollarda sınanırsın. Önce zorluklar çekeceksin eğer bunları aşabilirsen sana büyük ikram ve mutluluk gelecektir. Ayrıca bunu da unutma 'Yola çıkıp varmayan, yoldan çıkıp varan yoktur' derler. İşte sen de eğer yola çıkarsan ve azimle çalışırsan varamayacağın yol yoktur, ama sen yoldan çıkar yanlış yola düşersen, geri doğru yola giremezsin... Bu yüzden yoldan çıkma, çok gayret et, sabret, çıkma." dedi.

Uzun uzun sustular. İhtiyarın dudakları kıpır kıpırdı. Yağmurun ardından güneş doğmuş, mağaranın ağzındaki suya ışınları düşmüş parlıyordu. Sel bitmemişti henüz ama yağmur durmuştu. Yunus artık yola çıkmalı ve akşama gün batmadan Nallihan'a varmalıydı. İhtiyara veda ederek helallik aldı ve dışarı çıktı, atına atladı.

Ardından ihtiyarın sesini duydu: "Uğurlar ola evlat, bu sözü unutma aklından çıkmasın zorluklara uğradığında aklına gelsin."

Nallihan'a vardığında akşam olmuştu. Yarın hevesle beklediği görevine başlayacak ve adalet sağlayacaktı. Kendisi için hazırlanmış odada rahat bir uyku uyudu ve uyumadan önce düşündüğü şey yoldaki ihtiyarla konuşmasıydı.

NALLIHAN SEVGİ YAĞMURU İÇİNDE

Günler birbiri ardına geçerken Yunus adaletten şaşmamaya çalışıyordu. İçinde Tapduk Emre'ye karşı bir sevgi hissediyor ve onun yanına gidip ondan dersler almak istiyordu. Onun yanında kendini Allah'a daha yakın hissediyordu. Tapduk Emre de onu çok seviyor, kıymet veriyor ve ona tüm birikimlerini anlatıyordu. Yine bir gün Yunus, kendisini öz oğlu kadar seven Tapduk'un yanına gitti. Hal hatır sorup özlem giderdiler.

Tapduk: "Dediklerimi uygular mısın evlat? Unutma ha, sakın adaletsizlik yapmayasın, yalnız insana değil, kurda kuşa ağaca da adaletsizlik yapma! Ben Hakka inanırım, Hakkı savunurum, sen de böyle ol, asla adaletten çıkma. Eğer çıkarsan seni yargılayacak Allah vardır, unutmayasın." dedi.

Herkesi yargılarken çok düşündüğünü, adalette titiz olduğunu biliyordu Yunus. Ama bazen katı kanun kurallarının dışında, gönül ilmine sahip kişilere de ihtiyaç duyuyordu. İnsanın duyguları vardı, sevmek ve sevilmek ihtiyacı vardı. İnsanı insan edenin gerçek sevgi olduğunu daha çok fark ediyordu. Yunus gün geçtikçe hocasından daha çok etkileniyor ve kalbi daha çok yumuşuyordu. Çevresine daha sevgiyle bakıyordu. İçi Allah sevgisiyle doluydu, bu sevgi bazen şiir olarak dışarı çıkıyordu. Yine bir gün beraber konuşurlarken Yunus, şeyhi ve hocası Tapduk Emre'ye şiirini okudu:

"Benlik davasını bırak,
Muhabbetten olma irak,
Sevgi ile dolsun yürek,
Hoşgörülü olmaya bak...

Tapduk Emre ona şiirin çok güzel olduğunu söyledi. Ona: "Birkaç sözün daha varsa dinlemek isterim Yunus." dedi. Yunus Emre elleri önünde bağlı, daha bir şevkle okumaya başladı:

"Keleci bilen kişinin yüzünü ağ ede bir söz
Sözü pişirip diyenin işini sağ ede bir söz
Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı
Söz ola ağılı aşu bal ile yağ ede bir söz"

Şiirleri dinlerken Tapduk Emre'nin yüzü aydınlanıyor, tebessüm ediyordu. Çevredeki insanlar şiirlerini ezberliyor besteliyor ve toplantılarında

Çevredeki insanlar Őirlerini ezberliyor besteliyor ve toplantılarında okuyorlardı. Yunus'un insan sevgisiyle dolu Őirleri dilden dile yayılıyordu. Yunus Emre düşünmeye devam ediyor, hocası Tapduk Emre gibi kendi kalbini, tabiatı ve insanları okumayı öğreniyordu. Bütün insanları Allah için sevmenin kıymetini anlatıyordu. İçindeki samimi insan sevgisi her yere yayılmıştı ve halk onu çok seviyordu. Sevgisi tüm Anadolu'ya yayılmıştı. Nallıhan bu iki gönül insanı sayesinde gerçek bir sevgi durağı olmuştu.

Öğrencinin Adı Soyadı: Muhammet Raşit TAŞDEMİR

NALLIHAN'DAKİ SIR

NALLIHAN'DAKİ SIR

Ali yine her sabah gittiği gibi okul yoluna çıktı. Tapduk Emre Ortaokulunda okuyan Ali bugün çok mutluydu çünkü sınıfça Nallıhan İlçe Halk Kütüphanesine gideceklerdi. Erhan öğretmen gözetmenliği altında olacak gezi için Ali çok mutluydu. Saat 8.40 gibi okulda olan arkadaşlarıyla beraber yaklaşık altı dakika yürüyerek İlçe Halk Kütüphanesine ulaşan Ali ve arkadaşları meraklı gözlerle kütüphaneye bakıyorlardı. Ali herkesten ayrılp proje ödevini yapmak için kitaplara yöneldi, aradığı kitapları bulan Ali, öğretmenin ve arkadaşlarının yanına doğru gitti. Herkes farklı farklı takılıyordu.

Biraz vakit geçtikten sonra öğretmen "Gezimiz bu kadardı umarım eğlenmişsinizdir." dedi ve çocukların kitaplarını almalarını bekledi. Hep beraber kütüphaneden çıkıp okula vardılar. Ali aldığı kitapları çok merak ediyordu ama açmadı eve gitmeyi bekledi. Kitaplar çok güzel görünüyordular, dayanamadı bir tanesini açtı kitabın içi çok garipti birden hoca Aliye seslendi "Ali kitapları evde incele istersen." dedi.

Ali heyecanlı olmasına rağmen kitabı kapatıp dersi dinlemeye başladı. Son ders zili çaldıktan sonra Ali koşarak eve gitti evde kimse yoktu. Ali biraz yorgundu ama kitapları karıştırırken kitabın içi oyulmuş içinde kutu olan bir kitap buldu. Birden çok oldu kutuyu açınca bulutlar kutunun etrafına toplandı.

Yunus Emre tamda Ali`nin karşısında duruyordu. Ali`nin de ödevi Yunus Emre`nin hayatı ile ilgiliydi. Birden aklına kırk yıl Tapduk Emre'nin yanında çalışmasını anlatan kıssayı hatırladı. Yunus Emre'in kırk yıl boyunca dergaha eğri odun bile getirmemesi Tapduk Emre`nin dikkatinden de kalmamıştı. "Ey Yunus! Dağdan kestigin, getirdigin odunların hepsi kuru ve düz. Meraklandım ,acaba hiç eğri odun yok mu?" der.

Yunus gülümser ve cevaplar,

" Ormanda eğri odun var olmasına var ama sizin dergâhınızdan içeri giremez efendim. "diye cevap verir. Ali`nin annesi birden Ali'yi uyandırır. Ali hemen kutuya koşar ama kutu yoktur. Masada bir not vardır. Notta "Bilmeyen ne bilsin bizi bilenlere selam olsun."yazar. Ali kendine bir ders çıkartır bu saatten sonra bütün ilim insanlarını araştırmaya başlar. Öğretmenine bu ödevi sunar ve tam not alır. ``Sabır saadeti ebedi kılar sabır kimse ise o nasip alır.

Öğrencinin Adı Soyadı : Yaser Eren ÖZTÜRK

ÖDEVİMİZ YUNUS EMRE

ÖDEVİMİZ YUNUS EMRE

Günlerden cuma, bugün son okul günüm cumartesi ve pazar yataktan asla kalkmayacağım öğretmenlerim ödev vermez ise tabi... Artık kalkmalıyım yataktan ama bedenim yatağa bağlanmışçasına ağır.. Oh neyse ki kalktım, annem mutfağa çağırıyor ama daha üstümü bile giyinmemişken. Şu an kapının önündeyim, ayakkabılarımı giyiyorum, annemi öptükten sonra koşarak merdivenlerden inmeye başladım.

Servisçi Sadık Amca'nın kızgın yüzünü görerek güne 1-0 geriden başladım ama neyse ki onun gönlünü aldım. En sevdiğim şarkıyı açtıktan sonra koltuğuma oturdum ama daha almamız gereken iki kişi var: Ali ve Esra. İlk Ali'yi aldık, hâlâ uykulu haldeydi. Yanıma oturdu ve içeri Esra da giriş yaptı. Her zamanki gibi çok neşeliydi o da. Diğer yanıma oturdu ve başladık konuşmaya. Hafta sonu alt mahalledeki parkta buluşacaktık. Belki Esma Teyze'ye de uğradık.

Okulun kapısından girdik, arkadan Sadık Amca "İyi dersler!" diye bağırdı ve ona el sallayıp okula giriş yaptık. Tüm arkadaşlarım sınıfın en arka köşesinde durmuş Elif ve Osman'ı izliyordu. Anladığım kadarıyla Elif , bugün hoca ödev vermeyecek diyordu. Osman ise tam tersini söylüyordu. İlk dersimiz Türkçeydi.

Öğretmenimiz;

Merhaba çocuklar, direkt lafa gireceğim bu haftaki ödeviniz...

Osman;

Bak ben kazandım, biliyordum!

Dedi ve öğretmenimiz Osman'a anlamsız bir bakış atıp sözüne devam etti.

Ne diyordum... Aaa evet bu haftaki ödev olarak gruplar halinde bir tiyatro metni yazacaksınız, tiyatro türünün özelliklerini hatırlıyorsunuz umarım.

Sınıf hep bir ağızdan;

Evet, öğretmenim! dedi .

Ve öğretmenimiz her zamanki naif edasıyla sözlerine devam etti.

Her grupta üçer kişi olacaksınız. Edebiyatımızdaki önemli bir kişinin hayatını konu alan tiyatro oynayacaksınız. İlk grubumuz Esra, Ali ve Sena. Hayatını anlatacağınız kişi ise Yunus Emre.

Ben ve Ali hafta sonumuzun mahvolacağı için üzülürken Esra, tam tersine sevinçten ağlayacaktı. Bizim en büyük farkımız bu ama olsun, farklılıklar güzeldir. Son dersimiz matematikti. Beynim allak bullak oldu eve gidip kendimi yatağa atmak istiyordum. Ve son dersimizde çabuk bitti, eve geldim. Direkt arama çubuğuna "Yunus Emre kimdir" diye yazdım. Önüme çıkan ilk videoya tıkladım, bir iki saat geçtikten sonra duygularım karmakarışık bir haldeydi. Bu kadar güzel, yetenekli, yardımsever bir şairimizi ben nasıl tanımazdım. Hemen telefonu alıp Esra ve Ali'yi aradım yarın parka gitmek yerine meydandaki kütüphaneye gidip araştırma yapacak sonrada bizim evde ödevimizi yapacaktık.

ÖDEVİMİZ YUNUS EMRE

Cumartesi günü sabahın erken saatlerinde buluşup soluğu kütüphanede aldık. Benim gibi ödev, araştırma yapmaktan nefret edenler için bile büyüleyici bir yerdi kütüphane. Rafalar arasında gezinirken Yunus Emre ile ilgili bilgiler bulacağımız birkaç esere ulaştık. Herkesin sevdiği övgüyle bahsettiği bu şairin hayatı ile ilgili bilgilerin kesinliği yoktu. Merak edenler için anlatayım:

“Yunus Emre çok ünlü bir halk şairimizdir. Ananesi ile beraber Eskişehir’in Sivrihisar ilçesinde Sarıköy’de büyümüş, çok zulüm görmüş, zor bir çocukluk geçirmiş. Tabduk Emre’nin dergâhında yetişen bir gençmiş. Tam olarak adı bilinmese de şiirlerinde kendisine bu isimle hitap etmiş. Dergâhta uzun yıllar bıkip usanmadan, şikâyet etmeden odunculuk yapmış. Türk dilinin güzelliğini yansıtan şiirleri varmış hatta bazı şiirleri bugün dilimize dolanan ilahilermiş. Doğruluk, dürüstlük, tevazu ve sevgi onu en iyi anlatan kelimelermiş. En çok da sevgi nasılda anlatıyor Yunus Emre’yi... Yaratılan her şeyi sevmeliymiş Yaratan’dan ötürü sevmek...”

Yunus Emre’yi tanıyıp ondan etkilenmemek mümkün değil gerçekten. Bundan sonra ben de seveceğim; bitkileri, hayvanları, insanları, her şeyi daha çok seveceğim.

Ertesi gün Ali ve Esra geldi. Esra, Yunus’un annesi; Ali, Yunus Emre; ben ise Tabduk Emre olacaktım. Tam olarak repliklerimizi belirleyip ertesi gün Esra’nın evinde buluşacaktık.

Sabah erkenden kalktım kahvaltımı yapıp notlarımı alıp Esralara gittim. Ali oturmuş beni bekliyordu. 7-8 kere repliklerimizi okuyup evlere dağıldık. Eve gelince babam günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de ödevimi; yaptıklarımı anlattım. Meğer dedem de bulduğu her vakitte babama Yunus Emre ile ilgili hikâyeler anlatmış. Babam da en sevdiği hikâyeyi bana anlattı.

Günlerden bir gün Yunus Emre köyden bir kişinin buğday dağıttığını duyar ve onun yanına gider bu kişinin adı da Hacı Bektâş-ı Velî’dir. Bu kişi ona buğday mı yoksa nefis mi diye sorar. Yunus ise ısrarla buğday almak ister yarı yolda pişman olur ve Hacı Bektaş Velî’nin yanına gelir. Hacı Bektaş Velî onu Tabduk Emre’nin dergâhına gönderir. Orada odun taşımacılık yapmaya başlar.

Demek ki o zamanlar bir avuç buğdaya muhtaçlarmış ne acı...

Ertesi sabah okula gittim ama bu sefer Sadık Amca'yı kızdırmadım. Sınıfa gidince herkes ödevini nasıl yaptığını anlatıyordu. İkinci dersimiz Türkçe idi, sıra bize geldiğinde repliklerimizi okuduk. Öğretmenim ve arkadaşlarım ayağa kalkarak alkışladılar. Bir anda dört duyguyu birden yaşadım. Gurur, utangaçlık, mutluluk ve heyecan ile eve geldim. Hemen bir miktar para alıp kırtasiyeye koştum. Oradan Yunus Emre'nin şiirlerini konu alan bir kitap aldım ve size ilk sayfası ile veda etmek istiyorum.

Nefistir seni yolda koyan,
Yolda kalır, nefse uyan.
Sabır saadeti ebedi kalır.
Sabır kimde ise o nasip alır.

Öğrencinin Adı-Soyadı: Zeynep TULMAÇ

ÖNLÜK

ÖNLÜK

Zeliş hayat dolu, cıvılcıvılcıv bir genç kızdı. Karlı dağların ardında, yemyeşil çayırların arasında, çeşmelerinden buz gibi tertemiz suların aktığı, sanki uzansan gökyüzüne dokunacakmışın gibi hissettiğin, kuşların özgürce kanat çırdığı bir köyde annesi ve kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Babasını kaybetmiş olmasına rağmen hayata sımsıkı sarılmıştı. Babasına vermiş olduğu sözü yerine getirmiş, okumuş ve mesleğini eline almış, dimdik ayakta duran genç kız olmuştu. Evin bütün sorumluluğunu annesiyle birlikte omuzlarında taşıyordu artık.

Zeliş her gün evine otuz yedi kilometrelik uzaklıkta olan işine gitmek için evinden ayrılır, akşam olduğunda dağların arasındaki yolları aşarak evine gelirdi. İş yerinde çalışırken de giydiği önlüğünü çok severdi. Çünkü babasının ona aldığı ilk hediye idi o ve ona gözü gibi bakardı. İşini bitirip eve döndüğünde günün bütün yorgunluğunu annesi ve kardeşlerinin sevgi dolu bakışlarını görünce unutturdu.

O sabah her zaman ki gibi sıradan bir gündü, Zeliş işe gitmek için yola çıktı. Yolda biraz ilerledikten sonra aniden bir hortumun içinde kaldı, poşete koyduğu önlüğünü kaybetmemek için sımsıkı tutuyordu. Ama ne fayda rüzgarın gücüne karşı koyamadı ve önlüğü ellerinden kayıp gitti. Kendi canını zor kurtarmıştı ama önlüğünü kaybettiği için çok ağlıyordu. Biraz düşünüp de sakinleştikten sonra ağlayarak önlüğünü bulamayacağını anladı ve kafasını biraz daha topladıktan sonra başladı önlüğünü aramaya. Nereye gider bu önlük diye düşündü? Önlüğünü bulmadan ne evine ne işe gitmeyeceğini söyleyip tekrardan aramaya devam etti. Aramadığı yer kalmamıştı. Artık hava kararmış saat 10.00`u geçiyordu. Annesi ve kardeşleri onu merak edip aramaya başladılar. İş yerine gittiler ama iş yerine hiç gelmediğini öğrenince büyük bir telaşa kapıldılar. Haber vermeden bir yerlere gitmek Zeliş'in yapacağı bir şey değildi çünkü. Zeliş ise önlüğü aramaya o kadar dalmıştı ki hiçbir şeyi düşünemez olmuştu. Sonunda önlüğün içinde olduğu poşeti bir taşın dibinde buldu. Önlüğü kesin oradadır deyip önlüğünü çıkarmak için taşı kaldırdığında bir de ne görsün !Başka bir dünyaya açılan bir kapı. Zeliş korkup taşı hemen yerine koydu ve eve gitmek istedi ama önlüğüm için dağları aşarım, deyip geri döndü. Her şeyi göze alıp taşı tekrar tüm gücüyle itip kapıyı açtı. Ve kapıdan içeri adım attı. Karşısında dört farklı yol olduğunu gördü. Hangi yoldan gitsem diye kara kara düşündü. Dört yola da girip önlüğün hangisinde olduğunu ne olursa olsun bulmak istiyordu. Fakat saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kapının olduğu yeri tekrar gizledi. Zeliş artık eve gitmesi gerektiğini düşünüp geri evine döndü. Evdekiler merakla onun dönmesini bekliyordu. Annesi ona kızdı ama Zeliş pek aldırmış etmedi. Annesi kızının neden böyle davrandığını merak ediyordu ama o hiçbir şey demeden uyumaya gitti. Gece boyunca tek düşündüğü şey önlüğüydü.

ÖNLÜK

Sabah erkenden kalkıp kimseye görünmeden yanına birkaç eşya alıp evden çıktı. Yanına en yakın arkadaşını aldı ve ona her şeyi anlattı. Arkadaşı tüm anlatılanların hayal ürünü olduğunu söyleyip kahkaha attı. Zeliş arkadaşını oraya götürdüğünde gözlerine inanmadı ve anlatılanların doğru olduğunu anladı. Ama böyle bir şeyin nasıl mümkün olacağını düşünüp tedirgin olmuştu. Arkadaşı o kapıdan girmenin tehlikeli olacağını düşünse de Zeliş'i yalnız bırakmamak için onunla beraber içeri girdi. Kapıdan içeri girer girmez farklı bir dünyaya geçtiler. Arkadaşı korkup hadi geri dönelim , altı üstü bir önlük yenisini alırsın, deyince Zeliş çok üzüldü ve onu bana babam aldı, önlüğümü bulmadan bir yere gitmem, dedi. Eğer sen gitmek istiyorsan git,dedi. Sana güvendiğim ve seni sevdiğim için çağırmıştım,deyince arkadaşını gitmekten vazgeçti.Böyle bir zamanda yanına olmasam arkadaşlığımızın ne önemi var , deyip birlikte çözüm yolu aradılar.

Önlerinde dört farklı yol vardı. Birinci kapıdan girince kanatlı bir at önlerine çıktı ve onları diğer yollara gidip önlüğü aramasına yardımcı oldu. Ne yazık ki önlüğü bulamadılar. Zeliş neden atın onlara yardım ettiğini anlayamamıştı. Birden atın aç olabileceğini düşünüp ona bir parça yiyecek verdi. Ve aç olduğu için atın yanlarına geldiğini anladılar. Biraz dinlendikten sonra kendilerine yiyecek bulmak için etrafa bakındılar.Çalılıarın ardında bir keklik gördüler sevmek isteyince keklik korkup kaçtı.Yiyeceklerini ata verdikleri için iyice acıkmışlardı. Biraz daha ilerde bir armut ağacı gördüler.Ağaca çıkıp bir armut koparmak isterken bir de ne görsün! Kendi önlüğü ağacın dalınca asılı.Sevincinden çığlık atınca arkadaşını kötü bir şey olduğunu sandı. Zeliş : Önlüğümü buldum, artık burdan gidelim, dedi.Önlüğünü yanına alıp iki arkadaşını geri dönmek için yola koyuldular. Kapıyı açmak için elini uzattığında kapının kilitli olduğunu gördüler.İkisi de çok korkmuştu ki arkalarında iki muhafız olduğunu fark etmemişlerdi bile. Muhafızlar ikisini de kollarından tutup gizli dünyanın kralının yanına götürdüler. Kral : Benim dünyama izinsiz nasıl girersiniz? deyince Zeliş ,babasından yadigar olan önlüğünü bulmak için buralara kadar geldiğini söyledi. Kral bunu duyunca mutlu oldu ve onlara bir teklifi olduğunu söyledi. Zeliş ve arkadaşını teklifin ne olduğunu merak etti. Kralın teklifi şuydu: Ya önlüğün ya arkadaşın. İkisinden birini tercih etmelisin. Yoksa ikiniz de sonsuza kadar burada kalırsınızve önlüğünü asla alamazsın. On saniyen var karar vermen için der ve kahkaha atar...Zeliş kızım uyan, işine geç kalacaksın diyen annesinin sesiyle gözlerini açar. Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken yatağından kalkıp hemen önlüğünü koyduğu yere bakınca derin bir nefes alır ve her şeyin kötü bir rüya olduğunu anlar .

ÖNLÜK

Büyük bir mutlulukla kahvaltısını yapıp işe gitmeden önce günlüğünü eline aldı " Senin yerin dolmuyor babam, her an her saniye yokluğun hissediliyor, önlüğüme baktıkça bana onu verdiğin ilk gün aklıma geliyor. Seni çok seviyorum canım babam" deyip tebessümle günlüğünü kapatıp her zaman yaptığı gibi işine gitmek için yola koyuldu.

ÖĞRENCİNİN ADI-SOYADI: HATİCE ÖZTÜRK

SEVGİ CAN VERİR

SEVGİ CAN VERİR

Hatırladığıma göre 10-11. yaş günümdü herhalde. Ben hep bir köpeğimin olmasını istiyordum. Doğum günümü ise her gün şöyle diyerek beklerdim: "Doğum gününe de 12 gün kaldı." Annem ise "Eee... ne olacak yani on iki gün kalmışsa?" derdi. Her gün böyle geçerdi yani. Ve işte o gün gelmişti, yani doğum günüm gelmişti. Sabah kalktığımda aileme demedim. Çünkü şöyle düşünüyordum: " Ben söylemeyeyim de eğer sürpriz yaparlarsa ben hatırlatmış gibi olmayayım."

O gün okula gittiğimde öğlen arası arkadaşlarım beni sürekli farklı yerlere götürüyor sınıfa girmemi ve okulun alt katında dolaşmamı engelliyordu. Sonradan benim sınıfa gitmeme izin verdiler. Hiç aklıma gelmemişi doğum günümü kutlayacakları. O zaman çok duygulanmışım ve arkadaşlarımla çok eğlenmiştik. Çünkü pasta buzdolabında beklediği için donmuştu ve çoğu arkadaşımın pastayı yerken çatalları kırıldı. Benim için çok komik bir durumdu. Bu arada karnım da ağrımıyor değildi. Okul bitmişti artık eve gitmek için dışarıda servisi bekliyordum arkadaşlarımla. Eve gittikten 1-2 saat sonra köyden aile dostlarımız geldi ben de onların çocuklarıyla odamda oturuyordum. Annem bana doğum günümü evde yaptığı sade kek ile kutlayacaklarını pasta alamadıklarını söyledi. Ben aldırmadım. Bir yarım saat sonra annem beni çağırdı meğer bana pasta almışlar. O an çok sevinmişim. Pastayı yedikten sonra kimse bana hediye vermedi. O yüzden biraz üzülmişim. Ama olsun...Biliyordum ki imkanları olsaydı alırlardı. Benim için önemli olan hatırlanmaktı.

Bu olayın üzerindeniki yıl geçmişti ve yine doğum günümdü. Bu sefer herkes hediyesini verdi ama birşey dikkatimi çekmişti. Babam hediyemi vermemişi ve ortadan kaybolmuştu baktım ki küçücük bir sepette, küçücük bembeyaz bir köpek. Onu gördüğüm an içimde bir heyecan bir sevinç oluşmuştu. Çok sevinmişim. Köpeği elime aldığımda resmen havalara uçacaktım. Köpeğin ismini White koymuştum. White İngilizcede beyaz demek. Çok uzun zaman White ile yaşadım takiliseyi kazanana kadar... İzmir'de bir lise kazanmışım. İzmir'e gideceğim için White'yi bırakmam gerekiyordu bu duruma çok üzülmişim. Artık İzmir'e gitmenin zamanı gelmişti, otobüse gitmek için arabamız dışarıdaydı. Giderken White'a ağlayarak veda ettim. Otobüse binmişim bir yandan mutlu bir yandan üzgündüm. Liseyi İzmir'de kazanmam beni mutlu ediyordu ama White'dan ayrılmak da beni çok üzüyor, duygulandırıyor. White'a veda ederken White'ın beni bırakmaması paçalarımın çekmesi aklımdan hiç çıkmıyordu. Yıllar geçmişti, lise biri bitirmişim ve yaz tatiline girmiştik. Çok mutluydum çünkü köye dönüyordum. White'a bir an önce kavuşmak için can atıyordum. Yola çıktım ve birgün sonra eve vardım herkesle görüştüm ama White ortalıkta yoktu, yoksa birşey mi olmuştu White'a ? Annemlere White'ı sorduğumda bana "Kızım White çok hastalandı sen gittikten sonra onu iyileştiremediğimiz için veterinerine götürdük." dedi. Ben o anda bir kurşun yemiş gibiydim. Neye uğradığımı şaşırmışım.

SEVGİ CAN VERİR

Hemen beni White'ın yanına götürmelerini istedim. Annem: "Kızım daha yeni geldin yorgunsundur,biraz dinlen öyle git" dedi. Ben karşı çıktım ve hemen White'ın yanına gitmek istediğimi söyledim. Babam beni White'ın yanına götürdü. Veterinere durumunu sorunca "Köpeğinizin durumu çok vahim bir durumda hiçbir ilaç köpeğinizi iyileştiremiyor" dedi. O an gözlerim doldu ve veterinere White'ı görmek istediğimi söyledim ve hemen White'ın yanına gittim.Onu gördüğümde çok duygulandım koskocaman olmuştu. Uyuyordu ama ben içeri girince hemen uyandı ve bitkin şekilde bana baktı. Yanına gittim, bir an canlandı ellerimi yalamaya başladı.Görünen o ki çok sevinmişti. Aslında liseye gidince saçımda bazı değişiklikler yapmıştım beni tanımasına aklım ermiyordu. White ellerimi yalayınca ona öyle sıkı sarıldım ...Hatırlıyor musunuz?Onu elime ilk aldığım da da sevinçten havalara uçmuşum, şu an o duygunun aynısını yaşıyorum. Beni hatırlayıp canlandığı için gözümden yaşlar şıpır şıpır akıyordu ama 5-10 dakika sonra sakince yattı,patisini elimin üstüne koydu ve gözlerimin içine baktı.Zannedersenem onu yine bırakıp gideceğimden korkuyordu. Veterinere sorduğumda haftalarca uyumadığını ve yemek yemediğini söyledi. Galiba çok yorgundu, veterinerden mama alıp White'a verdim. Yattığı yerden mamasını yemeye başladı ve biraz suyunu içti. O gün veterinere "White'ı eve götürebilir miyim?" diye sorduğumda "Bugün biraz da olsa iyileşti ama bu akşam da bizim gözetimimiz altında dursun,ne olur ne olmaz" dedi.Ben "tamam" diyerek White'a veda etmeye gittim. "White ben artık gidiyorum ama yarın ilk iş olarak yanına geleceğim." Dedim. White gitmemi istemiyordu paçalarını ağızıyla tutup var güzüyle çekiştirmeye çalışıyordu.Zar zor çıktım oradan,çıktığım an havlamaya başladı.Onu orada tek başına bıraktığım için ne kadar üzülsem de zorundaydım. Eve gidince yemeğimi yedim ve uyudum yarını dört gözle bekliyordum. Artık ertesi sabah olmuştu.Kahvaltımı yapıp White'ın yanına gittim.Gittiğimde uyuyordu uyandırmak istemediğim için yanına gitmedim. Ama daha sonra dayanamayıp girdim içeri. Ben içeri girdikten 5 dakika sonra uyandı ve hemen yanıma koştu. Ama halsizliği her şekilde belli oluyordu. Veterinere "Mamasını vereyim mi?" dedim ve veteriner mamayı bana vererek "Evet verebilirsiniz ama yemez ise fazla zorlamayın yoksa saldırganlaşabilir." dedi.Bende başımla onaylayarak içeri girdim. Mamayı verdiğimde ilk başta yemek istemedi susadığını düşünerek su kabına su koydum.Doğru düşünmüşüm kana kana su içti ve sonradan mamasını yemeye başladı. Şu dikkatimi çekmişti, White hep bir telaş içindeydi büyük ihtimal bir daha gideceğimi düşünüyordu. . Bütün gün yanında durdum ve akşam olunca veterinere yine eve götürebilir miyim? diye sorduğumda şöyle dedi: "Sizi anlıyorum köpeğinizi eve götürmek istiyorsunuz ama durumu hala kötü daha tam iyileşemedi hatta iyileşmesi için uzun bir zaman var" dedi. Ben ise yine White'a "Yarın geleceğim merak etme" diyerek veda ettikten sonra geri evime döndüm. Bütün bir hafta böyle geçti. Bir başka gün gittiğimde ise veteriner bana şu sözcükleri söyledi" Hanımefendi köpeğiniz siz geldikten sonra bayağı toparladı resmen iyileşti artık oyunlar oynuyor yerinde duramıyor.

SEVGİ CAN VERİR

Bu köpeğin sevgiye ihtiyacı varmış demekki. Boşuna dememişler,sevgi hayattır.” Ben o sözcükleri duyduktan sonra çok mutlu olmuşum. Akşam olduğunda veterinerine götürebilir miyim diye sorduğumda götürebilirsiniz demişti ve White’ın tasmasını bana vermişti. White’a tasmasını taktıktan sonra onu dışarı çıkarttım.Aylar sonra dışarıya çıktığı için mutluluktan havalara uçuyordu resmen.Eve götürdüğümde ev halkı çok sevinmişti,White da onlar kadar sevinmişti tabii ki. White aylar sonra daha da iyileşti ve çok mutluydu. Ayda bir kez veterinerine kontrole götürüyordum. Veteriner her gittiğimizde daha iyi şeyler söylüyordu. Artık aylar geçmiş yaz tatilinin son günleri gelmişti.İzmir’e geri dönmem gerekiyordu ama bu sefer yanımda ailem de geliyordu. Hep beraber İzmir’e gidiyorduk.Ailecek gittiğimiz için White da bizimle geliyordu.White bizimle aynı yerde değildi iyileşede onun için endişeleniyordum ve ayrıca yolda kötüleşir diye White’ı hayvan ambulansına bindirdik o İzmir’e öyle geldi.Biz İzmir’e vardıktan 1-2 saat sonra White’da İzmir’e vardı.Yoldan geldiği için hem halsizleşmişti ve sarhoş gibiydi.White’de geldiği için artık eve gidiyorduk.

Evimiz müstakildi ve koskocaman bir bahçesi vardı. Bahçede ise bir köpek evi.Köpek evini temizledikten sonra White’ ı oraya bağladım ve önüne su ve mama koydum. Yorgun olduğu için evine girip uyudu.Bende eve çıkıp anneme ev temizliğine yardım ettikten sonra yerleştirmeleri yaptım. Okul artık başlamıştı her gün White’a veda ederek okula giderdim. Aradan epey bir zaman geçmişti White kilo almıştı.1 ay sonra Cumartesi idi okul tatildi. Dışarıda çiçeklere su verirken bazı sesler duydum White’ın yanına gittiğimde 3 tane yavru köpek gördüm.Bu olanlara inanamıyordum .White’ın yavruları olmuştu.Hemen koşup bunu annelere söyledim. White yavrularına ben hariç başka hiç kimseyi yaklaştırmıyordu.Bu yavruların ikisi dişi biri erkekti. Artık yıllar geçmişti ben Üniversitede okuyordum White’ın yavruları büyümüştüler ama artık anneleri yoktu,White ölmüştü.Ben White’ın ölümünden çok etkilenmişim.Yavrularını öyle çok korumaya çalışıyordum ki anlatamam. Yavrular 3 yaşındaydı galiba. Daha küçükler diye onlara süt veriyordum. Bir gün erkek köpek çok hastalandı. Ben onu veterinerine götürdüm. Veteriner elinden geleni yapıyordu. Veterinerde White’a çok benzeyen bir köpek vardı. Baktım ki yavruya yaklaşmaya başladı.Ona zarar verecek zannettim ama yalamaya başladı yavruyu. Yavru da ona kendini verdi.Ben o akşam eve gittim ve diğer köpeklerin olduğu köpek evinin etrafına eski halıları sardım ki onları sıcak tutsun üşüyüp hasta olmasınlar.

SEVGİ CAN VERİR

Ertesi sabah veteriner gittiğimde yavru biraz daha düzelmişti ama veteriner bana şunu söyledi” Yavruyu Lili’nin yanından alınca yavru bağıyor Lili de paçalarını ısıyor” demişti. White’a benzeyen köpeğin adı Liliydi. Veteriner sözlerine şunu da ekledi “Anlaşılan o ki yavru anne hasreti çekiyor. Annesi öldü değil mi?” Ben başımla soruyu onayladım. Veteriner dedi ki” Madem öyle eğer isterseniz Lili’yi alabilirsiniz. Biz Lili’yi sokakta bulduk ve uzun zamandır ona bir sahip arıyorduk. Eğer alırsanız hem Lili için hem de yavru için en iyisi olur.” Ben de hemen almayı istedim. Lili’yi ve yavruyu eve götürdüğümde diğer yavrular bağıyordu. Ben Lili onları kabul etmez diye biraz endişelendim ama neyse ki kabul etti. Yavruların bağırma sebebi ise galiba korkmalarıymış Lili eve geldikten sonra yavrular hiçbir zaman bağırmaştılar ve daha da neşelenmiştiler. Artık onların da bir anneleri vardı ve hepimiz mutluyduk.

ÖĞRENCİNİN ADI-SOYADI: BERİL BAYKAL

SEVGİ ÇEMBERİ

SEVGİ ÇEMBERİ

"Yok artık, amma abartmışlar!" dedi Hasan. Ayşe "Ne abartması koskoca bilim dergisinde yazıyor." Arkadaşlarımın neyden bahsettiğini anlamak için yanlarına yaklaştım. Zeynep de okul bahçesine girince el salladı ve bize doğru gelmeye başladı. Ayşe devam etti konuşmaya "Bir deney yapmışlar çiçeklerle ilgili. Çiçekleri iki gruba ayırmışlar. İlk gruba çok güzel sözler söylemişler ara ara gidip okşamışlar sevmişler. İkinci gruba da tam tersini yapmışlar. Sonuçta sevilen çiçekler daha çok çiçek açmış," dedi Ayşe ve sustu. "Ne sevmesi ya, suyunu gübresini ver çiçek bu elbette büyüyecek. Bence çok saçma," dedi Hasan. Zeynep araya girdi ne ara yanımıza geldi bu kız fark etmemişim. "Ayşe doğru söylüyor. Benim dedem ağaçlarıyla hep konuşur. Onlara güzel güzel sözler söyler. Hele bir çınarı var kocaman. Bazen çayını o ağacın yanında içiyor hem de bir insanmış gibi konuşuyor onunla. Ve inanır mısınız köyde dedemin ağaçları gibisi yok. "Ne yani sevince ağaç daha mı çok büyür, oldu olacak kuru çalılar canlanır deyin de tam olsun," diyerek abartılı bir kahkaha attı Hasan. Ben de lafa girecektim ki zil çaldı.

Adım Yusuf. Dağların arasında, meşe ağaçlarının gölgesinde şirin mi şirin bir köyde yaşıyorum. Köyümün yazı ayrı kışı ayrı güzel. Bazen köyümüzün masal kitaplarından kalkıp dünyaya geldiğini düşünürüm. Yeryüzünde bence en güzel yer burası. Arkadaşlarım benim çok sıcakkanlı sevecen ve girişken biri olduğumu söylüyor. Sanırım bu özelliğim köyümün havasından suyundan kaynaklı. İnsanın yaşadığı yer karakterini gerçekten çok etkiliyor.

Zeynep, Hasan, Ayşe ve ben aynı köylüyüz, 6. sınıfa gidiyoruz. Okulumuz köye epey uzak. Arabayla yarım saat sürüyor. Şehre uzaklık, köyümün tek hoşlanmadığım yönü diyebilirim. Kışın da çok zor oluyor üstelik. Bazen kardan yollar kapanıyor, okula gidemiyoruz. Her gün aynı saatte buluşup servisle yola çıkıyoruz.

O gün de okul için hazırlanıp bahçeye çıktım. Arkadaşlarımla buluşma saatini bekliyordum ki bir ses duydum. Konuşan annemdi. "Allah Allah ne olmuş bu fidanlara böyle, inekler mi yaptı acaba?" dedi kendi kendine konuşarak. Bir anda sırtımdan soğuk ter boşaldı. Eyvah, fark etti demek! Dün bahçede Hasan'la birbirimize şut çekiyorduk. Ben topa biraz fazla sert vurmuşum, iki fındık fidanı çit diye kırıldı. Korkudan anneme de diyemedim. Babamla onları yeni dikmişlerdi bütün hafta sonu uğraşmışlardı. Neyse en iyisi sessizce, kimseye görünmeden çıkıp gitmek diye düşündüm ve "mantar kaya"nın yanına gittim. Burası bizim buluşma yerimiz. Kayanın adını ben koydum. Gerçekten mantara çok benziyor.

SEVGİ ÇEMBERİ

Biraz bekledikten sonra servis geldi. Sevdikleriyle olunca insan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Yolda arkadaşlarımla sohbet ede ede bir saat su gibi akıp geçti. Sohbet konumuzda bu hafta öğretmenimizin vereceği proje ödevleriydi. Öğretmenimiz hepimizin aynı köylü olduğunu ve ilçeye gidip gelmekte zorlanacağımızı bildiği için bizim grup olarak çalışmamıza izin veriyor. Canım öğretmenim! Hep bizi düşünür, çok seviyorum onu."Acaba nasıl bir ödev hazırlamamızı isteyecek," dedi Zeynep. Ayşe "Belki yine doğadan bir koleksiyon yapmamızı ister. Ben yaprak toplamayı çok sevmiştim."

Okula vardığımızda saat sekiz buçuktu. On dakika sonra ders başladı. Öğretmenimiz sınıfa girdi. Her zamanki sıcak gülümsemesiyle "Günaydın" dedi. Ama Allah Allah, turuncu ajandası bugün elinde yoktu. Ödev vereceği zaman ajandası hep yanında olurdu hâlbuki. Ödev vermekten vaz mı geçti acaba? "Çocuklar biliyorsunuz bugün ödev günü. Fakat bu sefer bir değişiklik yapacağız. Ödev konularınızı siz belirleyeceksiniz," dedi öğretmenimiz. Pek anlamamıştık. Devam etti konuşmaya "Yani sınıfta sunum yapabileceğiniz bir konu bulmanızı istiyorum. İyice araştırın ve eğitici, ilgimizi çekecek bir şeyler bulun. Sunum sırasında konuyu iyi anlamamızı sağlayacak eşyalar kullanabilirsiniz." Hoppala! Nereden bulacağım ben ilginç konuyu. Neyse ki bizim gruptaki kızlar bu işten anlıyorlar. Bütün sınıf hemen o anda düşünmeye başladı. Sınıfımız çalışkanlığıyla okulda hep örnek gösterilirdi.

Ertesi gün tatildi. Teneffüste Hasan bizi yarın için evlerine davet etti. Hem ödevi konuşuruz hem de biraz oynarız diye hepimiz kabul ettik.

Eve döndüğümde babamı biraz sinirli buldum. Kırılan fidanları görünce morali bozulmuştu. Eee haklı tabii, verdiği emeği boşa gitmişti. Ben sabahki taktiğimi uygulayarak sessizce odama çıktım. Babama görünmeyi istemiyordum, fidanları ineklerin kıldığını sanıyordu. Şüphe çekmenin ne alemi var durduk yere!

Hafta sonu Hasanlara gittik. Daha kapıdayken bizi sıcak ekmek ve mis gibi ıhlamur kokusu karşıladı. Annesi Emine teyze çok sevecen biri. Tek tek hepimizin halini hatırladı, bir güzel karnımızı doyurdu. Sonra Hasan'a "Fatma halana söyle, ipler hazır benim biraz işim var tarlada," dedi. Elinde kocaman bir poşet ip vardı. Fatma hala kimse örgü örmeyi seviyordu herhalde. Bizim köyden değildi yoksa mutlaka bilirdik. Burada herkes birbirini tanır. Zeynep "Fatma hala kim?" diye sordu Hasan tam konuşmaya başlayacaktı ki o da ne! Kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi. Biz kızlarla göz göze geldik. Hiçbirimizden çit çıkmıyordu.

SEVGİ ÇEMBERİ

Gelen Fatma hala ve onun yeğeni Songül ablaydı. Fatma hala çok çok güzel bir kadındı, kendini ve Songül ablayı tanıttı önce. Küçük yaşta anne babası ölen Songül ablanın doğuştan bir rahatsızlığı varmış ve tam yirmi beş yıldır tekerlekli sandalyedeymiş! İnanabiliyor musunuz? Aslında sandalyeyi alalı beş yıl olmuş, yirmi yıl doğru düzgün evden dışarı çıkamamış. Komşular arada sırada yardıma geliyormuş ama Fatma hala da artık yaşlanınca büyük ağabeylerinin yanına yani Hasanlara gelmek zorunda kalmışlar. Fatma hala yaşına rağmen oldukça dinç ve çok tatlı dilli. Evlenmemiş. Büyük ihtimalle yeğenini bırakamadı. Bizim biraz çekindiğimizi görünce "Çekinmeyin çocuklar, Songül sizi görmek istedi, yanınıza getireyim dedim. Hem artık burada kalacağız, bize alışsanız iyi olur," diye gülümsedi. "Yok çekinmiyoruz sadece şey..." dedi Ayşe. "Biz daha önce Songül abla gibi birini görmedik nasıl davranacağımızı bilmiyoruz," dedim durumu kurtarmaya çalışarak. "Zor olmuyor mu Fatma hala," dedi Zeynep onun samimiyetine güvenerek. "Elbette zor canım ama insan çabalarsa her zorluğun üstesinden gelebilir. Ben onu çok seviyorum. Bu halde olmayı o ister miydi sanıyorsunuz? Onun bir gülüşü benim için dünyalara bedel!" Fatma halayı şaşkınlıkla dinledik. Karşılıksız sevgi dedikleri bu olsa gerek. Fatma halanın kalbi yüzünden daha güzelmiş!

O poşetteki iplerle de Songül ablaya basit bir asansör yapmayı düşünüyorlarmış.

Yolda giderken çok düşündüm. Annemi, babamı, arkadaşlarımı niçin seviyorum? Düşününce çoğunu bir çıkarım olduğu için sevdiğimi anladım. Annemi lezzetli yemekleri için babamı istediğim şeyleri aldığı için arkadaşlarımı beni sıkılmaktan kurtardıkları için seviyormuşum meğer! Çok utandım ve kendime kızdım. Birine kuru kuru seni seviyorum demekle olmuyor, önemli olan sevgimizi davranışa dönüştürmek dedi içimden bir ses. Tıpkı Fatma hala gibi. Bu düşünce de projemizin çıkış noktası oldu. Aklıma çok güzel bir fikir geldi.

İlk buluşmamızda heyecanla arkadaşlarıma fikrimi anlattım, onlar da çok beğendiler. Öğretmenimizden ilk sunumu bizim grup yapsın diye izin aldık. Arkadaşlarım konuşma sorumlusu olarak beni seçtiler kızlar da afişleri hazırlayacaktı. Hasan da konuyla ilgili köyden, okuldan fotoğraflar çekecekti. Sosyal medyada grubumuza ait bir hesap açacaktı. Hazırlıklarımızı yaptık ve beklemeye koyulduk.

Ödev günü nihayet geldi. Öğretmenimizin işaretiyle tahtaya çıktık. Topluluk önünde tüm gözler sana bakarken konuşmak ne kadar zor. Kalbim güm güm atıyor ağzım sürekli kuruyordu.

Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım " Öğretmenim ve Sevgili Arkadaşlar, aslında projemizin çıkış noktası Songül abla," dedim ve Hasanların evinde gördüklerimi anlattım."Bence sevip sevilmeyi öğrenirsek dünya daha da güzelleşir. İnsanları sırf insan olduğu için ayırım yapmadan sevmeyi öğrenmeliyiz. Elbette bu iş kolay demiyorum ama insan çabalarsa çoğu şeyi başarabilir,"dedim ve projemizi anlatmaya başladım. " Projemizin adı "Sevgi Çemberi". Herkes sabah kalktığında etrafına sevgiyle bakacak ve o gün en az üç kişiye ya da canlıya onu sevdiğini hissettiren bir şey yapacak. İsteyen şarkı söyler, tatlı veya kurabiye yapar, birlikte oyun oynar, gezmeye gider... Ya da bir kuşu besler, bir ağacı sular ya da bir kediye yuva yapar... Birine gülümsemek bile olabilir. Akşam yattığında da öz değerlendirmesini yapacak. Ben bugün ne yaptım, diye düşünecek. Böylece koşulsuz sevmeyi öğreneceğiz. Birlikte hareket edersek ben değil, biz oluruz arkadaşlar ve projemiz amacımıza ulaşır. Lütfen projemize destek olun çemberimiz günden güne büyüsün," dedim ve öğretmenime baktım. Gururla bakıyordu bana ."Aferin çocuklar ," diyerek bizi alkışlamaya başladı. Anlattıklarım bütün sınıfın ilgisini çekmişti. Güzel bir şey yapmak insana kendini ne kadar iyi hissettiriyor! Çok mutluyum. Yüksek not almak da önemliydi ama konu sevgi olunca kazancımın sadece not olmayacağından emindim.

Ertesi günü bırak daha teneffüste başladı bizimkiler sevgi çemberi oluşturmaya. Gülümsemeler, yardımlaşmalar, iyilik yapmalar... Zaten tüm güzel şeyler sevginin kardeşi gibiydi. Hep yan yanaydılar. Sınıfın havası değişti bir anda.

Sen ne yaptın diye sorarsanız hafta sonu annemle babama güzel bir kahvaltı hazırladım, Hatice teyzenin kümeden kaçan çilli tavuğunu yakaladım, balonu patlayan bir çocuğa cebimdeki çikolatayı verip sakinleştirdim... Bunun gibi şeyler işte. Sonuçta elimizden ne geliyorsa onu yapmalıydık. Ve Hasan'la top oynarken kırdığım iki fındık fidaniyle konuşmaya başladım, onlara güzel sözler söyledim. Hatta bir keresinde şiir bile okudu. İnşallah o halimi kimse görmemiştir, biri video çekip sosyal medyaya koysa eyvah! Tüm okulun diline düşerim.

Birkaç gün içinde tüm okul duydu bizim projeyi. Başlangıçta şakasına katılanlar oldu ama sonra baktılar ki davranışlarında sevgiyi göstermek alışkanlık olmuş. Sonra bir gün derse aniden okul müdürü geldi. Öğretmenimizle bir şeyler konuştular ve bizim grubumuzu tahtaya çıkardılar. Meğer projemizi Kaymakam Bey duymuş bütün ilçeye de duyurmak istiyormuş! Böyle güzel bir projeyi başlattığımız içinse bizleri tanımak, teşekkür etmek için ailelerimizle birlikte kaymakamlığa davet etmiş hepimizi. Bizim "Sevgi Çemberi "gittikçe büyüyor!

Davete gittik. Projenin içeriğini, insanlardan beklentilerimizi anlattık. Sevginin zaten bizim içimizde var olduğunu onu ortaya çıkarmak için çabalamamız gerektiğini söyledik. Unutulan bazı değerlerimizi hatırlattık. Kaymakam Bey çok memnun oldu. Hemen talimat verdi. Okullara, camilere, meydanlara afişler asıldı. Yunus Emre " Sevelim sevilelim, dünya kimseye kalmaz," diye ne güzel demiş.

Projemiz ilçede uygulanmaya başlayınca küskünler barıştı, gelinler kaynanalarıyla daha iyi anlaştı, gülümseyen yüzlerin sayısı arttı. Hemen olmadı bunlar elbette zamanla yavaş yavaş gerçekleşti her şey. Söylentiye göre Hacer teyzenin sarı ineği de daha çok süt vermeye başlamış. Şaka şaka! Bunu ben uydurdum.

“Akıl yaşta değil, baştadır,” diye boşuna dememişler. Biz, dört tane çocuk, bir çember oluşturduk, yolu sevgi ve hoşgörüden geçen herkes bu çemberin bir parçası oldu. Ben çoğu yaranın sevgi merhemiyle iyileşeceğine inanıyorum. Savaşların, kavgaların altında yatan en büyük sebep sevmeyi sevilmeyi bilmemek çünkü. Dilerim Sevgi Çemberi tüm dünyayı içine alacak kadar genişler.

Haa bu arada ben birkaç ay bıkmadan usanmadan fidanlarla konuşmaya devam ettim. Bunca şeyin üstüne sonucu tahmin edersiniz. Bir sabah küçücük narin bir tomurcuk bana merhaba dedi. Bilim dergisindeki deney doğruymuş yani.

Öğrencinin Adı-Soyadı: Yusuf YILMAZ

SEVGİ DOLU MEKTUPLAR

SEVGİ DOLU MEKTUPLAR

Hikâyem büyük büyük babamın hikâyesidir. Büyük babam yaşadığı kasabayı çok severmiş, kasaba halkı ona Postacı Dede diye seslenirmiş ancak Postacı Dede, artık yaptığı işten çok sıkılmış, önceden olduğu gibi sevgi dolu mektuplar taşımak yerine sadece kredi kartı hesap özetleri ve banka postaları taşımak onu üzmemiş.

Bir gün artık çocukların mektup beklememesinden ve çocukların mektup yazmamasından çok sıkılmış. Bu soruna bir çözüm ararken birden aklına bir fikir gelmiş. Madem kimse mektup yazmıyor, ben onlara mektup yazayım, diye içinden geçirmiş.

İlk mektubu kasabanın en yalnız çocuğu olan Levent'e yazmış:

“Merhaba,

Beni tanıyorsun ama bana güvenebilirsin. Biraz yalnız olduğunu biliyorum. Bu sorununa bir çözüm buldum. Tam senin yaşıtın iki çocuk yan bloğunda daire 44'te oturuyor.”

Mektubu alan Levent önce çok şaşırılmış sonrada merakına hâkim olamayıp yan bloğa gitmiş ve gerçekten de kapının önünde oynayan çocuklarla tanışıp onlarla arkadaş olmuş. Bunu uzaktan seyreden Postacı Dede çok mutlu olmuş ve bu oyunu sürdürmeye karar vermiş. İşe yaradığına göre daha çok soruna çözüm bulabilirim, demiş içinden ve kasabanın en çevre düşmanı olduğunu düşündüğü adama mektup yazmış.

“Merhaba,

Çevreye zarar verdiğini görüyorum. Ben yaşlı biriyim ve mahallemiz eskiden çok daha güzeldi. Şimdi kediler attığın sigara izmaritleri arasında yemek yiyor, çocuklar pis havada piknik yapıyor ya da pis bir mahallede oyun oynuyor. Bu nedenle senden bir şey rica edeceğim. Çevreye karşı daha duyarlı olur musun?”

Çevre düşmanı adam mektup karşısında çok şaşırılmış ve birinin onu izlediğini düşündüğü için daha dikkatli davranmaya başlamış. Zamanla bunlar onun gerçek davranışları olmuş...

Postacı Dede bu işten çok haz duymaya başlamış. Yaptıklarının işe yaraması onu gururlandırdığı için mektup yazma işine dört kolla sarılmış. Üçüncü mektubu hırsızlık yaptığını bildiği bir şahsa yazmış:

“Merhaba,

Beni tanıımıyorsun seni Lale Blok 24 numaradan bir şeyler çalarken gördüm ve düşündüm ki bir şeylere ihtiyacın olabilir. Çalmak kötü bir alışkanlık. Bu alışkanlığı bırak diye senin için Yasemin Blok No:10'a bir zarf bırakıyorum. İçinde ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para var. Lütfen çaldıklarını geri götürüp ihtiyaçların için bu parayı kullanır mısın?”

Kasabadaki mektuplar bu şekilde çoğalmakta, her gün farklı biri mektup almaktaymış. Kasabaya mutluluk saçan ve huzur getiren bu kişi herkeste merak uyandırmış. Hiç kimse onu tanımasa da herkes onu çok seviyormuş. Onun sayesinde çocuklar artık sokakta oynamaya başlamış, hırsızlık vakaları azalmış ve her yer eskisinden daha temizmiş... Komşuluklar artmış, herkes selamlaşmaya başlamış ve kasabaya renk gelmiş.

Bir gün Postacı Dede'nin kırmızı zarflarını kendi evine girerken elinde gören kadın ve bebeği kısa sürede bunu kasabaya yaymış. Bu sefer Postacı Dede'ye herkes mahalleyi daha güzel yaptığı için sevgi dolu teşekkür mektupları yazmaya başlamış. Artık herkes çok mutluymuş.

Adı-Soyadı: Defne Yağmur TURAN

SEVGİ NEYDİ?

SEVGİ NEYDİ?

Alarm çalıyordu ama Pelin hala yatıyordu. Annesi içeri girdi ve “Ne zaman kendi başına kalkmayı öğreneceksin kızım?” diye sordu. Pelin kalktı, yüzünü yıkadıktan sonra mor gömleğini ve siyah pantolonunu giydi. Pelin’in en sevdiği renk mordu. Sırf bu yüzden bu okula gidiyordu. Çok uzaktı ama Pelin hiç şikayet etmiyordu. Ne de olsa her gün mor giyecekti. Pelin birçok şeyi seviyordu. Annesini, babasını, köpeğini, denizi, güneşi hatta dolunayı... Bazen düşünüyordu “Acaba benim sevdiğim de beni seviyor mudur?” diye. O sırada bembeyaz köpeği Vanilya içeri girdi. Minicik, dizine bile gelmeyen bir köpekti. Bir yıldır onunlaydı. Pelin mutfağa girince Vanilya da peşinden geldi. Pelin oturdu, kahvaltı yapmaya başladı. Yalvarır gibi bakan köpeğe bir salama verdi. Biraz yedikten sonra kalktı ve dişini fırçaladı. Çantasını alıp babasıyla evden çıktı. Çok şehir gezmişti Pelin. Babası aşçıydı ve nerede iş bulursa oraya taşınırlardı. Bir sürü şehirde yaşamışlardı. Altı ay olmuştu İstanbul’a geleli. Ama o hep Mersin’i özlerdi. Vanilya’yı Mersin’den sahiplenmişti ve yol arkadaşlığı yapmışlardı onunla. Pelin her sabah okula giderken hayatını düşünürdü. Neden yaptığını bilmiyordu ama aklına geliyordu işte.

Okula gittiğinde bahçede kimse yoktu. Geç kalmıştı anlaşılana. Okula girince ikinci kata çıktı. 5/A sınıfına girdi. Öğretmen daha gelmemişti. Sırasına oturdu ve Türkçe kitabını çıkardı. Tam sıra arkadaşı Ayşegül ile sohbet dalmıştı ki öğretmen geldi. Herkes kitabından Yunus Emre ile ilgili olan okuma metnini açtı. Okumaya başladılar. Yunus Emre’nin sözlerine hayran kalmıştı Pelin. Ama en çok şunu beğendi: “Ben gelmedim kavga için, benim işim sevgi için.” Pelin düşüncelere dalmışken zil çaldı. Öğretmeni: “Çocuklar, ödeviniz sevgi sizin için ne anlatıyorsa onu yazmak.” dedi ve çıktı. Pelin bir “of!” çekti. Nereden çıkmıştı bu ödev? Şimdi eve gidince sürekli düşünmesi gerekecekti. Neyse ki bir haftaya yakın süresi vardı. O gün Ayşegül ile serviste otururken aklını kurcalayan bir şeyler vardı. Sevgi ne anlam ifade ediyordu onun için? Sanki aklında bir sürü fikir vardı ama tanımlayamıyordu, kelimelere dökemiyordu işte. Eve gittiğinde babasını gördü, işten erken çıkmıştı babası. Pelin kıyafetlerini giydi ve evlerinin salonunda oturmaya başladı. Annesine ve babasına öğretmenin verdiği ödevden bahsetti. Yunus Emre’den de bahsetti tabii. Babası Pelin’e: “Bence öğretmenin size Yunus Emre’den bahsederek ipucu vermiş. Ondan ilham alabilirsin.” dedi. Pelin’e mantıklı geldi. Hemen odasına gidip masasına oturdu. Düşündü, düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi. Yatağına gidip biraz uzandı. Düşüncelerinden yorulunca dinlenme şekliydi bu.

Akşam yemeğinden sonra tekrar masasına oturdu. O sırada ayağının dibinde uyuyan Vanilya'yı kucağına aldı. Köpeğin gözleri kıpkırmızıydı. Minicik burnu bile kızarmıştı. Annesine gösterdi. Annesi ise Vanilya'nın hasta görüldüğünü söyledi. Ertesi gün yani cumartesi veterinerine gittiler. Vanilya'nın grip gibi bir hastalık geçirdiğini duyunca çok rahatladı Pelin. Eve gidince köpeğini yumuşacık bir yastığa yatırdı. Ona bir şey olacak diye çok korkmuştu. Acaba sevgi bu muydu? Kaybetme korkusu yani. Pazartesi okula gittiğinde çoğu arkadaşı ödevi yaptığını söyledi. Zaman daralıyordu.

Günlerden çarşambaydı, ertesi gün ödev teslim tarihi! Masaya oturdu tekrar ama bu sefer kalkmadı. Bir şeyler yazmak zorundaydı. "Sevgi benim için çok şey demek" diye sesli düşündü. İşte aradığı şeyi bulmuştu! Hemen yazmaya koyuldu. Yarım saat boyunca başını kaldırmadı. "Maharet güzeli görebilmektir, sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan alem bilsin ki en büyük ibadet sevebilmektir." demişti Yunus. Etrafıma bakan gözlerim güzellikleri görüyorsa sevebiliyorsam insanı, hayvanı, çiçeği işte o zaman hayatımın bir anlamı var demektir. Sevemiyorsa insan ne anlamı var ki yaşamın, sözleri birer birer döküldü kaleminden.

Sabah kalktığında öyle huzurluydu ki... Hızlıca kahvaltısını yaptı. Babasıyla birlikte evden ayrıldı. Dışarı çıktığında şaşkına döndü. Her taraf bembeyazdı, kar yağmıştı! Binanın buzlu merdivenlerinden aşağı inerken ayağı kaydı ve yere düştü tam kolunun üstüne. Babası Pelin'i hemen hastaneye götürdü. Kolu alçıya alındı. Şansa bak! Ödevini gösteremeyecekti. Babası öğretmenine haber verdi ve Pelin'i eve götürdü. Annesi ona sıcak bir çikolata yaptı ve dinlenmeye başladı Pelin. Günler geçti ve pazartesi geldi. Kolu tam olarak iyileşmemişti ama artık eskisi kadar ağrıyıyordu. Sonunda okula gidecekti yani. Gittiğinde tüm arkadaşlarına sarıldı. İlk ders Türkçe idi. Nihayet öğretmen geldi ve Pelin'e ödevini okuttu. Yazdıklarını çok beğenmişti. Pelin koca bir artı aldı.

Eve döndüğünde mutluluğu yüzünden okunuyordu. Köpeğinin pamuk gibi tüylerini okşadı. Mama kabını taşıyacak noktaya gelene kadar doldurdu. Annesi: "Niçin bu kadar mutlusun kızım?" diye sordu. Pelin ödevini teslim ettiğini söyledi. Annesi: "Ne yazdın ki?" dedi. Pelin: "Sevginin çok şey demek olduğunu söyledim. Yunus Emre bir sözünde 'Aşk bir güneşe benzer.' diyor. Aşk bir güneşe güneş sayesinde aydınlananlar da sevdiklerimiz oluyor." dedi. Annesi "Çok güzel düşünmüşsün kızım" diyerek Pelin'e sarıldı. Pelin babasına ona yol gösterdiği için teşekkür etti. Ona ilham verdiği için Vanilya'ya sarıldı. Annesine söylemeyi unutmıştu ama son cümlesi de şuydu: "Sevgi neydi? Sevgi emektir..."

✘ **Adı Soyadı: Tuğsem Duran**

SEVGİ OPERASYONU

SEVGİ OPERASYONU

Nisan ayının 12'si, günlerden Cumartesi. Yine güneşli bir gün, belediye binasının karşısındaki oyun parkında bütün çocuklar oyun oynuyor. Oyun parkının yanındaki evde, huysuz mu huysuz, sanki hayatında hiç gülmemiş gibi görünen, Ahmet Amca yine balkonunda oyun parkında oynayan çocukları nefret dolu gözlerle izliyor. Bir torunu var, bizim sınıfımızda, adı Beste. Beste, Ahmet amcanın aksine; çok iyimser, yardımsever ve güler yüzlü bir kız. Bütün sınıf onu çok seviyor. Sonraki gün, Beste bize yarın dedesinin doğum günü olduğunu söyledi ve, "Bana yardım edebilir misiniz?" diye ricada bulundu. Biz de hep bir ağızdan, "Tabii ki!" dedik. 1 saat sonra hepimiz oyun parkında buluştuk ve ne yapacağımızı düşündük. Esra, "Bençe ona sürpriz bir doğum günü partisi düzenleyebiliriz?" deyince bu fikri herkes beğendi. Ama Beste'nin her hâlinden tedirgin olduğu görünüyordu. "Sen iyi misin Beste?" diye sordum. "Evet iyiyim teşekkürler ama şey, dedem, biliyorsunuz çok nefret dolu biri. Yani onu partiye getirmemiz biraz zor, hem dedem hiç evinden çıkmıyor." Emre atıldı ve:

—O zaman onu sevgiye yöneltmeliyiz. Bunu bir operasyon olarak düşünün. Evet, bir operasyon, "Sevgi Operasyonu!"

Emre'nin fikrine herkes katıldı, artık bir görevimiz vardı, özel bir görev. Beste'nin yüzü gülmüştü, hafif bir şekilde:

—Teşekkürler arkadaşlar, siz olmasaydınız ben bunların hiçbirini tek başıma yapamazdım.

Beste ile beraber Ahmet amcanın evine gittik. Eve vardığımızda biz dışarıda, kapının önünde bekledik. Beste, içeri girdi ve kapıyı çaldı, "Ding Dang!" Ahmet amca kapıyı açtı ve Beste'yi içeri aldı, "Başka kimse var mı?" diyen gözlerle etrafa baktı, kimseyi göremeyince kapıyı kapattı. Onları göremiyorduk. Sonra Beste hızlıca kapıyı açtı, "İçeri gelin, çabuk!" dedi. Hepimiz içeri geçtik, Beste bize odasını gösterdi ve burada kalmamızı söyledi. Hemen içeri geçtik. Sınıfımızın meraklılarından biri olan Murat, hemen anahtar deliğine koştu ve gözetlemeye başladı. Sonra Yaren:

—Ne görüyorsun Murat?

Murat:

—Sadece televizyon izliyorlar.

Murat sessizce geri çekildi. Beste'nin bir an önce gelmesini istiyordum. Epey bir zaman geçti ve nihayet Beste mutlu bir şekilde odaya girdi. Hepimiz meraklandık. Ağzından çıkacak kelimeleri dinlemeyi bekliyorduk.

—Arkadaşlar her şey plana göre gitti dedemi ikna edebildim. Yarın saat 14.30'da evin karşısındaki parka gelecek.

Hepimiz bu habere çok sevinmiş bazı şeylerin iyiye gittiğini görünce mutlu olmuştuk ama bence Beste kadar mutlu değildik. Birkaç dakika sonra Ahmet Amca mutfağa gitti, biz de hemen odadan çıkıp kendimizi dışarı attık. Beste, Ahmet Amca'ya dışarı çıkmak istediğini söyleyip yanımıza geldi. Hepimiz bir plan yapıp gruplara ayrıldık, herkes parti için malzeme alacaktı. Dağıldık. Murat, Ece ve ben beraber pastaneye gidip oradan güzel bir pasta alacaktık. Ahmet Amca meyveli pasta seviyormuş, biz de öyle alacağız. 2 saat sonra hepimiz parkta buluştuk. Beste aldıklarımıza baktı, çok mutluydu, "Hepinize çok teşekkür ederim arkadaşlar, iyi ki varsınız." deyince hissettiğimiz mutluluğu anlatamam. Sonra vedalaşıp dağıldık. Malzemeleri ben götürdüm. Çünkü eğer Beste evine götürseydi Ahmet Amca görüp gelmekten vazgeçebilirdi. O yüzden ben evime götürüyorum.

Günaydın! Sonunda beklediğimiz gün geldi. Bugün Ahmet amcanın doğum günü!

Hemen yataktan kalktım, kahvaltımı yaptım ve arkadaşlarımla buluşmaya parka gittim.

Emir meraklı gözlerle "Nisa malzemeleri getirdin mi?" diye sordu. "Evet, getirdim." Ahmetçiğim deyince rahatlamış gözlerle bana baktı. O sırada aramızda Beste'nin olmadığını görünce Sena merakla sordu: "Beste nerede o olmazsa bence başaramayız?" Tam o an Beste'yi, birkaç kişi ile kocaman bir masayı parka getirmeye çalışırken gördük. Heyecanlı gözlerle bize bakan Beste, "Üzgünüm arkadaşlar, geç kaldım." dedi ve hepimiz ağız açık bir şekilde Beste'yi izledik. Beste, masayı bankların yanına, güzel bir yere bıraktı ve ona yardım edenlere, "Teşekkürler sevgili mahalle sakinleri. Görüşürüz!" dedi, ardından bize dönüp, "Haydi başlayalım, süslemeler nerede?" diye sordu. Beste'nin bu hâline epeyce şaşırılmış ve nereden başlayacağını bilmez tavrı açıkçası bize sevimli gelmişti. İşin ciddiyetine varıp kendimize geldik ve malzemeleri çıkarıp masayı güzelce süsledik. Saat daha 12.45'ti. Eve gidip kıyafetlerimizi giymemiz gerekiyordu ama masayı burada tek başına bırakamazdık. Birden parkta çalışan Mehmet ağabeyi gördük ve yanına koştuk:

—Hayrola çocuklar, bir şey mi oldu?

Ahmet ağabeyin bu hoş ses tonundan bize yardımcı olacağı sinyalini alan Beste:

—Mehmet ağabey, biz bir doğum günü partisi düzenliyoruz. Her yeri hazırladık, süsledik. Ama şimdi eve gidip başka kıyafetler giymemiz gerek. Sana zahmet şu masayı korur musun?

—Tabii bakarım, siz gidin güzelce giyinin. Merak etmeyin ben buradayım.

Hep bir ağızdan:

—Teşekkürler Mehmet ağabey!

Hepimiz evlerimize gittik, giyindik ve geldik. Hepimizin kıyafeti birbirinden güzeldi. Buluştuğumuzda saat 13.20'ydi. Açıkçası biraz da sıkılmıştık, biz de parkta oynamaya başladık. Sonra Beste aceleyle:

—Arkadaşlar, saat 14: 25 olmuş bile!

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştik. Hemen pastayı çıkardık ve mumları yaktık. Saat 14.30'da Ahmet Amca geldi. Yüksek bir ses tonuyla, "MUTLU YILLAR AHMET AMCAA!" diye bağırınca Ahmet Amca çok şaşırmış, bize:

—Beste, bu ne, nasıl?

—Dede, biliyorum doğum günlerini sevmezsin, babaannem vefat ettiğinden beri hiç gülmedin. Ama ben çok üzülüyorum seni öyle gördükçe. Senin de biraz da olsa mutlu olmanı istedim.

Beste, Ahmet amcaya koşarak sarıldı. Sonra hepimizin şaşırdığı bir şey oldu. Ahmet Amca gülümsedi ve Beste'ye sarıldı. Ardından biraz sevinmiş biraz da içindeki burukluğu atamamış Ahmet Amca:

—Çocuklar, benim hiç mutlu olmamamın 2 sebebi vardı; birincisi eşimin vefat etmesi, ikincisi ise doğum günleriydi.

Şaşırmış ve biraz da anlamayan gözlerle Ahmet Amca'ya baktık. Emir dayanamadı sordu:

—Nasıl yani?

—Yani, benim hayatım boyunca hiç doğum günüm kutlanmamıştı, bir tek eşimle yani Beste'nin babaannesi ile evlendikten sonra ilk doğum günümü kutlamıştım. Ve şu anda da babaannen yanımdaymış gibi hissettim. Bu hissi yaşayacağımı bilseydim doğum günümün kutlanmasına müsaade ederdim. Ahmet Amca çok duygulanmış ve gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı:

—Çocuklar, siz iyi ki varsınız, çok teşekkür ederim.

Çok mutlu olmuştuk. Ahmet Amca gibi davranan birinin çocukları hiç sevmediğini düşünmekte hata etmişiz. Hepimize tek tek sarıldı, bize birbirinden güzel hikâyeler anlattı hatta bizimle parkta oyun bile oynadı.

Gün bitti, hepimiz vedalaşıp evlerimize döndük. Yani anladık ki içinde sevgi kırıntısı olmayan tek bir insan bile yok. Önemli olan sevgi operasyonlarını devam ettirmek ve insanları doğru tanımak onlara yardımcı olmak.

Adı Soyadı : Nidasu TOMBAK

**SEVGİ VE
HOŞGÖRÜ
PINARI
YUNUS EMRE**

SEVGİ VE HOŞGÖRÜ PINARI YUNUS EMRE

13.ve14. Yüzyıllar arasında yaşadığı kabul edilen ve tek derdi erenler mertebesine ulaşmak olan bir Hak dostu , tasavvuf ve halk şairidir.

Anadolu'da Hacı Bektaş Veli gibi birinin düsturu ile yola çıkmış Tapduk Emre gibi bir alimin kapısında himmet arayarak yoğrulmuş bir sabır ve sevgi abidesine dönüşmüştür. Mevlana gibi bir alimin zamanında yetişmiştir."Yaradılanı sevdik, Yaradandan ötürü" diyerek insan ve Allah sevgisini hep zirvede tutmuştur.

Birkez gönül yıktın ise,
Bu kıldığın namaz değil.
Yetmiş iki millet dahi,
Elin yüzün yumaz.

Bu şiirinde de olduğu gibi Allah'ı sevmenin insanı sevmekle başlayacağını hep vurgulamıştır. Şiirlerinde insan sevgisini ve Allah İnancını hep ön planda tutmuştur.Şiirlerini Anadolu'nun saf Türkçesini kullanarak yazmıştır. Yunus Emre yazdığı bütün şiirleri aslında onun tasavvuf düşüncesi ve yaşama biçimidir. İnsanlara öğretisi ise dostluğa ve kardeşliğe birbirlerini anlamaya, birbirlerine zulm etmemeye, hoşgörüyeye, barışa ve sükuna çağrıdır. Düşmanını bile dost gözüyle gören ve düşmanlığı içindeki düşmanlık duygusuna karşı gelen bir düşünceye sahiptir.

Türkçeyi çok iyi kullanması sebebiyle onun düşüncelerinin herkes tarafından anlaşılması daha kolay olmuştur."Risalettün Nushiye" ve "Divan" olmak üzere iki eseri vardır. Yunus Emre'yi Anadolu halkı o kadar çok sevmiştirler ki onun adına farklı yerlerde bir çok anıt mezarlar yaptırılmıştır.

Adı-Soyadı: Ceylin YİĞİT

SEVGİNİN GÜCÜ

SEVGİNİN GÜCÜ

Bugünlerde aklıma daha önce duyduğum bir söz geliyor sık sık. "Sevgisizlik insanı öldürür." Kafamın içine bu söz nasıl isabet etti hatırlamıyorum fakat zihnimde bir film sahnesi gibi canlanıyor. Anneannem bir pencere kenarında sallanan sandalyesine oturmuş uzaklara bakarak söylüyor. Oysa benim öyle bir anneannem yok. Gerçeği mutfakta mantı filan yapar hep. Muhtemelen bu sözü de o sırada söyledi. Hayal dünyamın bir sözü bile bana bu şekilde sunmasından memnunum. "Sevgisizlik insanı öldürür." Dünyada tek bir duygu kalsaydı ben hiç düşünmeden sevgiyi seçerdim.

Sevdiğim arkadaşlarımla birlikte ya da sevdiğim bir işi yaparken zamanın çok hızlı aktığını fark ettim. Tüm zorlukların temelinde sevgisizlik varmış meğer. Sevgi her kapıyı açan altın bir anahtardı. Elime bu altın anahtarı almaya karar verdim.

Bir gün anneme az tanıdığım fakat sevmediğim bir arkadaşımından bahsediyordum. Arkadaşımın adı Kaan'dı. Aynı sınıftaydık ve onu sevmeyen tek kişi ben değildim. Hemen hemen tüm arkadaşlarım ve hatta öğretmenlerim dahi onu sevmiyorlardı. Her zaman şikayet edilir, cezalandırılır fakat kötü huylarından asla vazgeçmezdi. Böyle birini zaten kim niye sevsin? Ben de sevmiyordum ve benim için bu çok doğaldı. Annem:

Bir insanı sevmemeye nasıl bu kadar kolay karar veriyorsun, diye sordu.

Oysa ben bunun için karar filan almamıştım. Kimse sevmediği için ben de sevmiyordum o kadar. Annem ise sözlerine devam etti:

Biz insanları öncelikle insan oldukları için severiz. İnsan yaratılmış en yüce varlıktır ve sadece böyle olması bile insanları sevmemizi gerektirir. Şunu da unutmamalıyız. Her insanın kusurları ve hataları vardır. Onları hoş görmeyi öğrenmeliyiz. Çünkü biz de bir hata yaptığımızda affedilmeyi ve hoş görülmeyi umarız insanlardan.

Aslında sohbetimizin böyle devam etmesini pek ummuyordum. Anlatmak istediğim daha birçok olay vardı. Kaan'ın yaptığı yaramazlıkları zevkle anlatacaktım, annem sohbetimizi çok farklı bir yere taşımasaydı. Sözleri üzerine düşünmeye başladım. Sanki düşüncelerime farklı bir pencere açılmıştı. Kaan'ın tek başına oturabileceği bir sıra olmadığı için öğretmenimiz hepimizi sırayla ve dönüşümlü olarak oturtmak gibi bir çözüm bulmuştu. Çünkü hiçbirimiz onunla oturmak istemiyorduk. Kimsenin benimle yan yana oturmak istemediği bir sınıf hayal ettim. Düşünmek bile çok rahatsız ediciydi, içimi bir sıcaklık kapladı.

Ertesi gün okula gittiğimde aklımdaki bu farklı düşüncelerin etkisi devam ediyordu. Şöyle bir etrafıma baktım, değişen pek bir şey yoktu. Peki bir şeyleri ben değiştirebilir miydim? Hangi yöntemi kullanarak?

O gün Kaan'la birlikte oturma sırası bendeydi. Kaan'ın her zamanki gibi ders araç gereçleri eksik, getirdiği eşyaları ise darmadağın bir haldeydi. Öğretmenimiz derse girdiğinde parmak kaldırarak söz hakkı istedim:

Öğretmenim ben bundan sonra her zaman Kaan'ın yanında oturabilir miyim?

Sözlerim sınıfta ani bir şaşkınlık yarattı. Herkes merakla neden böyle bir şey istediğimi düşünmüştü. Aynı şey öğretmenimiz için de geçerliydi fakat o şaşkınlığını dile getirmek yerine:

Tabi ki oturabilirsin, madem sen öyle istiyorsun, dedi. Öğretmenim bunu kolaylıkla söylemişti ama onun için büyük bir zorluk da sona ermişti. Her ne kadar dönüşümlü otursak da buna razı olmayıp sızlanan arkadaşlarım vardı. Sınıfta da büyük bir memnuniyet sessizlikle buluştu. Birisi kendini feda etmiş diğerleri bunu çok olağan karşılamıştı.

O gün aldığım bu kararın sınıf arkadaşlarımdan önce Kaan'ın üzerindeki etkisini fark etmiştim. Önce bana şaşkınlıkla sonra dikkatle baktığını hissettim. Herkesin uzak durduğu anda ona yaklaşan kimdi? Bunu ne amaçla yapıyordu? Temkinli bir tavır takınsa da yanındakinin isteyerek oturduğunu bilmek sanki onu rahatlatmıştı.

İlerleyen günlerde her zaman eksik olan eşyalarını onunla paylaşmaya başladım. Unuttuğu ders kitaplarını ve ödevlerini ona hatırlatıyordum. Kaan haylazlıklara devam etse de biraz dikkati dağılmış gibiydi. Çünkü onun gönüllü sıra arkadaşı olmam içinde gizli bir minnet duygusu uyandırmıştı. Bu minnetle sözlerimi dikkate almaya ödev ve kitaplarını getirmeye özen gösterdiğini fark ettim. Bu da onun bana teşekkür etme şekli sayılabilirdi.

Okulda yaşadığım olayları anneme anlatmak gibi bir huyum vardır. Hatta bazen çok fazla uzattığım için annem bana boş bakmaya başlar. Kaan'la sıra arkadaşı olduğumuzu, birlikte vakit geçirmeye başladığımızı anlattığımda bana vereceği cevabı çok merak ediyordum. Annem her zaman daha iyi bir insan olmam için beni yönlendirir, uzun uzun konuşmalar yapardı. Acaba beni takdir edecek miydi? Bu davranışın çok güzel ama onun seni olumsuz etkilemesinden senin ona faydalı olmanı isterim, umarım bu arkadaşlıktan bir zarar görmezsin.

Annem benim hem iyi bir insan olmamı fakat bunu yaparken herhangi bir zarar görmememi istiyordu. Bunu şuna benzetiyorum: Annem çok güzel kek yapmamı fakat mutfağı dağıtmamamı istiyor. Annem kırılıp dökülmemeye razı değil ama kırılıp dökülmeden öğrenemeyeceğimi biliyor. Bunları düşünerek iç geçirdim. O sırada:

Bir gün beraber bize gelin, dedi annem. Kontrol alanını genişletmeye karar vermişti.

Olur, yarın sorayım, dedim. Gelmek isterse geliriz.

Ertesi gün okula gittiğimde bir bahane bulup Kaan'ı bizim eve davet etmeye kararlıyım. Acaba ders çalışırız mı desem yoksa güzel bir film ya da oyun mu önersem karar veremiyordum. Sonunda onun açısından mantıklı olanı seçtim ve bilgisayarımda harika oyunlar olduğunu, isterse okul çıkışı bizim eve gidip birlikte oynayabileceğimizi söyledim. Kaan teklifime karşı kayıtsız kalamadı. Ona elimi her uzatışımda sanki yıllardır kimse onu duymamış, görmemiş de ilk defa fark edilmiş gibi bir şaşkınlığa kapılıyordu. İssiz bir adada yaşarken sanki bir gemi dumanı görmüş gibi... Fakat cevabı pek umduğum gibi olmadı:

Gelmeyi çok isterdim ama babamın eşi çok sorun çıkarır eve zamanında gitmezsem, genellikle bir yere gitmeme pek izin vermiyor.

Bazen bir şeyi çok merak edersiniz ama ne sorarsanız sorun ayıp olacağını hisseder, sormazsınız. Ben de bunu hissederken beynimden hızla geçen sorularla kalakaldım. Babamın eşi dediğine göre annesi olamazdı. Abla ya da teyze demek yerine bu tabiri kullandığına göre o kişiye karşı sevgi ya da bağlılık hissetmiyordu. Açık açık sormamak yutkunma ihtiyacı hissettirdi:

Tamam nasıl istersen, eğer izin verirse başka bir gün gelersin. Ne zaman istersen müsait olacağım, dedim.

Aklımızdan geçenler yerine söylememiz gerekenleri bilmek çocukluktan yetişkinliğe geçmenin işaretleriydi. Küçükken aklımıza gelen her şeyi söyleme özgürlüğümüzü yavaşça terk ediyorduk. Kaan'ın yüzünde de buna benzer çocukluğu terk etmiş bir hüznü vardı.

Bu olayın üzerinden üç dört gün geçmişti. Kaan'la arkadaşlığımız ilerlemiş, sohbetlerimiz daha uzun sürmeye başlamıştı. Kaan kimseye aldırış etmiyor, öğretmenlerin sözlerini yine dikkate almıyordu. Sadece benim sözlerime ve tavırlarıma önem veriyordu. Öğretmen derse girinceye kadar sıramızdan kalkmıyor, bazen onun ödevlerini birlikte tamamlıyorduk. Bir gün:

İnsanın gerçekten bir annesi olması nasıl bir şey? diye sordu. Bu soruya cevap mı versem yoksa annesine ne olduğunu mu sorsam karar veremedim:

Bilmem hiç düşünmedim, niye sordun?

Ben o kadar çok düşündüm ki... Bazen annem olsaydı beni düşünüp, korusaydı nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kaan kendi isteğiyle ya da ihtiyacıyla diyelim bana dertlerini anlatmaya başladı. Annesi o çok küçükken ölmüştü. Babası evleneli uzun zaman olmamıştı ama zaten öncesinde de Kaan'a karşı hiç sevgi göstermemişti. Eşini kaybetmenin acısını yaşamış, geride kalanlarla ilgilenmemişti. Yeni evlendiği eşi ise kendine ait bir çocuğu olsun istiyordu. Hatta çekinmeden Kaan'a sürekli insanın kendi çocuğu olsa böyle mi olur gibi şikayetlerde bulunuyordu.

Benim elimdeki altın anahtar sevgi, şimdilerde Kaan'ın dilini çözüyor, onu duvar dibinde filizlenen bir bitki gibi yeşertiyordu. Anneannemden duydum bunu "Sevgisizlik insanı öldürür." Bu gerçek bir ölüm olmasa da gerçek bir yaşamak da değildir.

Yaşamın olduğu her yerde sevgi vardır. Hayattaki her türlü zorluğa katlanmamız da sevgiyle mümkün. Dünyanın bir sırrı varsa bence budur. Kulağına sevgi sözcükleri fısıldanan her varlık canlanır, renklenir.

Adı-Soyadı: Selvinaz ÜNER

Tapduk'un Kapisındaki Kişilik

Tapduk'un Kapısındaki Kişilik

Yine sıkıcı bir cumartesi günü okuldan bir günlüğüne uzaklaşmıştım. Biraz ders öğrenmek için her gün buna katlanmak zorundayım. Üstelik arkadaşlarımla aramda iyi değil. Saatte epey geç olmuş sanırım yatma vakti gelmiş.

Kahvaltıdan sonra bir yere gidecekmış. Adı sanırım Tapduk Emre Dergah'ı ismi tanıdık geldi.Evet bu ismi derste öğrenmişim Yunus Emre adındaki şairin hocasıymış. Her neyse artık yola çıkma vakti geldi. Yol 15-20 dakikalık . Nallıhan'a geldik sayılır.

Artık dergaha geldik ama her şey çok sıkıcı. Biraz dolaşınca bir kapı gördüm. Eski kalın ve büyükçe bir kapı . Acaba ardında ne var? Artık ne olduğunu öğrenme vakti.

İçeri girdiğimde farklı hissettim. Üzerimi silktim. Burada bir sürü kapı vardı. Hepsinde farklı sözler yazıyordu. Bir kapıdan içeri girdim bu kapıda "Değil buraya eğri insan, eğri odun bile giremez." Ne demek istemişti açaba . İçeri girdiğimde dergahın önündeydim fakat daha yeni görünüyordu. İlerde bi adam içeri odun taşıyordu. Bu hikayeyi biliyordum. Yunus Emre'nin dergaha kabul görme zamanında yaşanmış. Ve az önce gördüğüm adam da Yunus Emre, odunları özenle seçip doğru ve düz olanları içeri getiriyordu.Ne gerek vardı buna . Sonuçta odun bu yanıp gidecek. Daha sonra bir adam geldi, sanırım Tapduk Emre'ydi bu adam. Odun taşıyan Yunus Emre'ye sordu "Neden böyle seçiyorsun odunları odun sonuçta bu yanacak." dedi .

Yunus Emre kapıda yazan cevabı verdi. "Değil buraya eğri insan, eğri odun bile giremez."

Daha sonra biraz ilerledim. Başlangıç noktasına geri dönmüştüm kapıların bulunduğu yere. Ama farklı hissediyordum aslında üzgündüm . Kendimi kötü hissettim. Çünkü okulda herkese kötü davranıyordum. Neden bunu yapıyordum? Okula gidince hepsinden özür dileyeceğim ama önce buradan çıkmalıyım.

"Maharet güzeli görebilmektir. Sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan alem herkes bilsin ki en büyük ibadet sevmektir." Yunus Emre'nin bir sözüymüş. Çok beğendim ben bu sözü. Bunu aklımın bir köşesine not ettim. Büyük kapıda yazıyordu bu ama buraya geldiğimde burada yoktu. Bunun anlamı neydi başkaları buraya gelip mi yazmıştı? Yoksa kendiliğinden mi yazılmıştı? Her ne olursa olsun bunu asla öğrenemeyecektim. Daha sonra gözlerimi açtım uyuya kalmışım. Annem de beni arıyormuş ne kadar da merak etmiş. Vakit de epey geçmiş artık eve dönme vakti.

Pazartesi günü okul vakti tüm arkadaşlarımdan özür diledim ve artık daha mutluyum . Sevmek ve sevilmek çok güzel duygular. Boşuna dememiş Yunus Emre "Maharet güzeli görebilmektir. Sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan alem herkes bilsin ki en büyük ibadet sevmektir.

Adı Soyadı: Gülseren KURU

YENİ BİR HAYAT

YENİ BİR HAYAT

Merhaba, benim adım Melisa. Henüz dokuz yaşındayım ve ailem ile ülkemizin başkenti olan Şam'da yaşıyoruz. Ailem ile mutlu bir hayat sürdürüyor, arkadaşlarım ile eğlenceli oyunlar oynuyorduk. Ayrıca yanımda babaannemin kedisinin yavrusu olan Mira vardı. Babaannem onu bana doğum günümde vermişti. O büyüleyici beyaz tüyleri ve mavi gözleri beni benden alırdı. Adının Mira olmasının nedeni, dört kardeşinin hayata göz yumduğu şartlarda onun mücadele vererek hayata tutunması. 18 Aralık sabahı yatağımdan kalktım, o an annem telaşlı bir şekilde babamla konuşuyordu. Anneme neler olduğunu sordum fakat annem soruma cevap vermedi ve eşyalarımı toplamamı istedi. Sorgulayan gözlerle onayladım. Bir çırpıda her şeyi topladım ve kedimin yumuşak tüylerini okşadım. Dışardan çığlık sesleri geliyordu, annem burada kalmamı ve saklanmamı istedi. Artık anlamıştım burada bir terslik olduğunu. Korkudan yüreğim ağzıma gelmişti, kedim Mira'ya sıkıca sarıldım ve yatağın altına saklandım. Bir süre sonra evi sarsan büyük bir patlama olmuştu. Şoktaydım, tüylerim diken diken olmuştu. Kedim Mira'da o kadar korkmuştu ki her yerimi tırnaklarıyla çizmişti âdeta. As kalsın Mira benden kaçacaktı ama asla izin vermedim, ona bir şey olsun hayatta istemezdim.

Bir süre sonra ortamdaki ses tamamen kesilmişti. Gözlerim yaşlıydı ve ailemi bulmak istiyordum. Yavaşça yatağın altından çıktım, kedim Mira biraz korkmuştu. Onu burada da bırakamazdım da götüremezdim de. Onu çok seviyor, ona değer veriyordum. En iyisi onu yalnız bırakmamaktı. Onu ceketime sardım ve korkulu gözlerle etrafıma baktım. Etrafta kimse yoktu. Çok korkuyordum bu nedenle evden dışarıya çıkamamıştım. Ailemden kalma eşyaların hepsi neredeyse kül olmuştu. Etrafa göz atarken gözlerim dolmuştu. Hava kararıyordu, şehir içeriden görüldüğü kadar felaketti. Sanki bir hayalet şehir gibiydi. Ailemi bulamamıştım, onları çok özlemiş ve merak etmiştim. Arkadaşlarım acaba şu an ne haldeydiler? Kedim Mira hem acıkmış hem de susamıştı benim gibi. O gün uyuyakalmıştım buz gibi zeminin üzerinde ama Mira vardı. Mira her zaman o yumuşak tüyleriyle ısıtır, pozitifliği ile kalbime dokunurdu.

O gün ailemi bulamamıştım ama Mira vardı. O, ailemden kalan tek kişiydi. Sabah olunca çok fazla ayaz vardı, üşüyordum. Mira benim yüzümü yalıyordu, çok garipti dünden beri hiç miyavlamamıştı. Ah canım benim, kim bilir nasıl da korkmuştu benim gibi... Bir süre sonra evin içerisinden ayak sesleri geliyordu. Hemen yatağın altına saklanıp ağlamaya başladım. Bu bir askerdi ve sanırım beni arıyor, diye düşüncelere kapıldım. Asker birden eğildi ve beni gördü. O an kalbim yerinden çıkacaktı çok korkuyordum fakat düşüncelerim beni yanılttı. Meğer asker bana yardım etmek istiyormuş. Fakat ben gene de çok korkuyordum. Gözyaşlarımı sildim ve koca yürekli Türk askerinin elini tuttum. Mira'yı alarak yavaşça kalktım. Asker abi bana gülümsedi ve susadın mı, diye soru sordu. O an kekeleyerek konuşuyordum. Fakat asker abi anlamıştı beni. Bana ve kedim Mira 'ya su verdi. Daha sonra üstüme bir battaniye örttü ve yerdeki sırt çantamı aldı. . Bu battaniye pek ısıtmasa da Mira ve benim için yeterliydi. O an mutlu olmuştum fakat annem ve babamı özlüyordum. Kim bilir onlar da beni nasıl özlüyorlardı... Asker abinin elini tuttum ve beni barınacak bir yere götüreceğini söyleyerek yüzüme gülümsedi. Çaresiz bir haldeydim, asker abiye güvenmek zorundaydım. Yoksa nasıl yaşayacaktım? Bir süre sonra bir sürü askerinin olduğu bir yere geldik. Kedim Mira da benim gibi heyecanlıydı. Hemen kaldırdı kafasını battaniden! Bir süre sonra bir sandalyeye oturdum ve savaşla ilgili derin düşüncelere daldım. Bu olay yaşanmadan önce savaşın bu kadar zor ve korkutucu olduğunu bilmiyordum. Meğerse yakınlarımızı, evimizi, eşyalarımızı ve birçok şeyi bizden alıp götürmüş savaş. Fakat bazen ise mucizeler olabilir, insanlar böyle durumlarda dayanışma gösterirler. Bir asker abla yanıma geldi, bana gülümsedi. Arkasında bir şey saklıyor gibiydi. Ona sormaya utanmıştım. Asker abla sorgulayan bir sesle: "Arkamda ne olduğumu merak ediyor musun?" dedi. Kafamı meraklı bir şekilde salladım. Asker abla birden arkasından zeytin gözlü çok güzel bir bebek çıkardı. O an çok şaşırdım ve bu teklifi nazikçe reddettim.

Bunun nedeni, asker ablanın yüreğine dokunmadan bunu hak etmemdi. Asker abla yüzüme gülümsedi ve bunun ondan bir hediye olduğunu söyledi. Bunu duyunca çok mutlu oldum ve asker ablanın birden boynuna sarıldım. Bu dünyada sevgiden başka güzel bir şey olmadığını anladım. Sevgi dünyaya ahenk ve renk katan bir duygudur. Ailemin yerini kimse dolduramaz ama asker abla azda olsun yarama merhem olmuştu âdeta. O gün savaşın çıktığından beri ilk kez sıcak yemek yemiş ve rahat bir yatakta uyumuştum. Mira da mutluydu. Benim gibi onun da keyfi yerindeydi. Ben de onun bu kadar mutlu olmasına sevinmiştim. O gece dünyada barış bulunmasını dileyerek uykuya daldım. Ertesi gün, asker abla bana bin bir çeşitli rengârenk olan boya kalemleri ve Mira'nın adının yazdığı bir tasma vermişti. Ayrıca bu tasmayı kendisi örmüştü ve benim için büyüleyiciydi. Üstünde çok hoş bir çiçek vardı ve yeşil renkliydi. Mutluluktan havaya uçtum ve ona onun aldığı kalemlerle bir resim çizmeyi düşündüm, çok heyecanlıydım. Çok sevinecek, diye geçirdim aklımdan. Asker ablanın bir portresini çizmiştim. Koşarak asker ablanın yanına gittim ve gösterdim. Tahmin ettiğim gibi çok sevinmişti. Bana bir öpücük kondurdu. Ailemden sonra gördüğüm en yufka yürekli kişiydi. Akşam yemeğinden sonra asker abla ile çok eğlenceli bir oyun oynadık, bu benim için âdeta mükemmel bir oyundu. Mira da eğlendi, bu yumak yakalama oyunuydu. Ben yumağı oynattıkça Mira onu yakalamaya çalışıyor bir yandan da miyavlıyordu. Mutluydum, Mira savaştan sonra ilk kez miyavlıyordu. Yatmadan önce derin derin düşündüm. Savaşın bir kediyi miyavlatamayacak kadar kötü bir şey olduğunu anladım ve dünyada bir daha savaşın çıkmamasını diledim. Günlerden salıydı. Bir asker abi geldi ve bana tatlı bir dille: "Seni sıcak bir yuvaya kavuşturacağız." dedi. Ne olduğunu anlamıştım. Beni yetimhaneye götüreceklerdi ama ben gitmek istemiyordum. Gözlerim doldu, bunu gören o asker abla koşarak yanıma geldi. Onun da gözleri dolmuştu. Bunun iyi bir karar olduğunu anladım çünkü hem Türkiye'yi çok merak ediyordum hem de burada durmak benim için iyi değil hem de tehlikeliydi. Uzun süre asker abla ile vedalaştıktan sonra onu hiç unutmayaçağıma söz verdim ve oradaki arabaya bindim. Gözyaşlarımı tutamayarak en içten bir şekilde el salladım. Yol boyunca annem ve babamın bana doğum günü hediyesi olarak verdikleri kitabı okuyordum. Adı "Gülibik" idi. Hayvan sevgisiydi konusu. Bu kitabı özenle okuyordum çünkü hayvan sevgisi en büyük zaafımdı. Hikâyenin sonu beni oldukça etkilemişti. Hayvana eziyet ve hayvanları kullanmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu çok iyi bilirdim. Onları bizim dostumuz olarak görürdüm. Bir süre sonra yetimhaneye gelmiştik.

Orada mutlu bir şekilde oynayan çocukları gördüm. Biraz utangaç biriydim o yüzden arkadaş çevremi hiç olmayacağını sanıyordum. Birkaç dakika bekledikten sonra oradaki öğretmen bana yetimhaneyi gezdirmeye başladı. Tasarım odası, müzik odası, resim odası vb. sanatla ilgili çok yer vardı. Özellikle tasarım odasındaki duvarlara çizilmiş model elbiseler bana ilham vermişti. Çok güzel, 3 katlı bir yetimhane idi. Öğretmen, bana yatağımı gösterdi ve dışarı çıkıp oynamayı teklif etti fakat utangaçlığımdan dolayı teklifini nazikçe reddettim. Yatağımın yanında Mira'ya özel bir kedi yatağı fark ettim. Çok mutlu olmuştum, Mira da bir birey gibi sayılıyordu. Mira, bu fırsatı hiç kaçırmı mı? Avcı gibi hemen yumuşak kedi yatağına atladı ve hemen oracıkta uykuya daldı. Meraklanıp tasarım odasına gitmeye karar verdim. Asker ablanın bana hediye ettiği boya kalemlerini alıp tasarım odasına gittim. Orada bir sürü elbise tasarımı yapmıştım. Birden bir kız gelip yanıma oturdu ve çizdiklerime baktı. Utangaç bir sesle: "Çizdiğin tasarımlar çok ilham verici, acaba birlikte bir şeyler çizebilir miyiz?" dedi. Ben de heyecanla "Tabii" dedim. O gün birlikte şakalaştık ve birçok tasarım yaptık. Kızın adı Ela idi, çok iyi bir kızdı, kumral saçları ve kahverengi gözleri vardı. Mira'dan da bahsettim Ela'ya. Ela, onu görmek için sabırsızlandığını söyledi. Bir süre sonra, yatakhaneye çıktık Ela ile. Fark ettik ki yataklarımız yan yanaydı. Ela beni o gün diğer arkadaşları ile de tanıştırmıştı. Beklediğimden daha fazla arkadaşım olmuştu. Ben de Mira da mutluyduk. Rahatı buldu mu hiç kalkmamıştı yerinden. Ailem de bunu isterdi diye düşündüm ve hiç ağlamamaya karar verdim. Ertesi gün sabah uyandıgımda gün beni lapa lapa yağın karla karşılamıştı. Dışarısı sanki beyaz örtüyle kaplanmıştı. Yanımda uyuyan Ela'yı mutluluktan sarsarak uyandırdım. Kendine geldiğinde o da çok sevindi ve kahvaltıdan sonra hemen dışarıya çıkmayı teklif etti. Tabii ben de hemen kabul ettim. Bir çırpıda hazırlanıp kahvaltımızı yaptık ve dışarıya çıktık. Mira, beyaz tüyleri ile kaybolmuştu beyaz örtünün üstünde âdeta. Diğer arkadaşlarım ve ben bir kartopu rekabeti yaptık.

Bir süre sonra, öğretmenimiz Ela ve beni odasına çağırıldı ve şu sözleri söyledi: “Çocuklar ikinizin de büyük bir hayal gücünüz var, yaptığınız tasarımları görünce çok etkilendim ve sizin tasarımlarınızı panoya asmak istiyorum.” Ela ile çok mutlu olmuştuk hemen onayladık.

Günlerden perşembe idi. Ela ile derslerimize çalışıyorduk. Birden müdür beni çağırıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Müdür Bey'in karşısında bir çift oturuyordu. Sanırım beni evlat edineceklerdi. Bir ailem olmasını istiyordum fakat arkadaşlarımdan ayrı olmak istemiyordum. O çift benimle uzun bir süre konuştu ve beni çok seveceklerini söylediler. Bu çift, birçok sporla ilgileniyordu ve hayvanlara çok düşkünlerdi. İlk önce onlara pek güvenemedim fakat ailem olsa bunun olmasını isterlerdi diye düşünerek kabul ettim. Eşyalarımı topladım ancak arkadaşlarımdan ayrılmam benim için çok zor oldu ve onlarla arada sırada buluşma sözü verdim. Yol çok uzun sürmedi. Yeni ailem bana çok iyi davranıyordu fakat hiçbir zaman öz ailemin yerini alamazlardı. Hep benim yanımda olan Mira ise artık bir yaşına girmişti. Sevgi her şeyin ilacıdır ve dünyaya ahenk veren bir duygudur. Dayanışma ve sevgi bir olunca kimse onun önüne geçemez.

Öğrencinin adı-soyadı: Fatma Ada GÖKMEN

YUNUS EMRE

YUNUS EMRE

Yine hava yakıcı bir şekilde sıcaktı. Karnelerimizi almış eve doğru mutlu bir şekilde gidiyorduk. Ben, Mert ve Arda hepimiz evlerimize gidip hazırlandık. Çantamı koydum ve anneme karnemi gösterdim. Evden hızlıca ayrılıp bisikletimle mağaraya gittim. Mağarada herkes vardı, hemen söze girdim.

"Arkadaşlar bu tatilde ne yapacağız" Mert hemen

"Annem bana bir tane görev verdi: bir kişi seçip onun hayatını detaylı bir şekilde anneme anlatacağım." Bu görevi duyunca ilk onu yapmaya karar verdik. Hemen işe koyulmaya başladık ve hızlıca tarih bölümüne gittik. Biraz raflara bakınca iki bin sayfalık bir kitap gördüm. Başlığında büyük harfler ile "YUNUS EMRE" yazıyordu. Koşar adımlar ile arkadaşlarım yanına gittim ve onlara bunu gösterdim. O sırada Yunus Emre'yi seçtiğimiz karar alındı. Başka kitaplar aramaya devam ettik. Bir iki tane kitap daha bulup sayfaları karıştırmaya başladık. Ben de kalın kitabı aldım. Kitap çok ilgimi çekmişti. Akşam olduğunda herkese haber verdim ve herkes kendi adına bir tane kitap alıp kütüphaneden ayrıldık. Ben de kendime kalın kitabı aldım.

Bir dahaki gün mağaraya gittik. Herkes kendi kitabını okudu ben de kalın kitabı. Okumaya başladığımızda kitapta çok değişik şeyler yazıyordu. Kitapta bir yerden bahsediyordu ve bu yer sayesinde zamanda yolculuk yapıyordu. Bu yer mağaranın olduğu yerden biraz uzağındaki ormanda bir yerdı. Biz bunları okurken hava iyice kararmıştı bizde bu günlük yeter diyerek mağaradan çıktık. Bisikletlerimizi aldık ve yola doğru sürmeye başladık. Eve vardığımda yemeğimi yiyip bilgisayarımı açtım. Yunus Emre'nin yaşadığı zamana baktım ne de olsa yarın yolcuğa çıkacaktık. Google'da Yunus'un 1307'de yaşadığı yazıyordu ve ölüm tarihi ise 1320 diye kabul ediliyormuş. Gözlerim biraz yorulduğun da son olarak "Yunus Emre" kitabını açtım. Oradan tam bilgi edinmek istiyordum. Kitapta bana Yunus Emre'yi görmemi istiyorsam 1280'e gitmemi söylüyordu. Benim içim bu bilgi ile rahatlamıştı o yüzden ben de uyumaya yatağıma gittim.

Sabah kahvaltısından sonra çantama bir şeyler koyup hızlıca sokağın öbür ucuna doğru bisikleti sürdüm. Mağarada birleşip kitabın dediği yere doğru yürüyerek yola çıktık. Yolda ben kitaba bakıyor ve yürüyordum Mert ve Arda ise yolda beni izliyorlardı. Yarım saatten daha fazla yürüdük ve şelalenin önüne geldik. İlk hareket eden Arda oldu ve şelalenin arkasına doğru ilerledi. Biz de Arda'yı takip ettik ve onunla beraber arkaya geçtik. Arkada bir

mağarada yeşil sarmaşıklı duvarı görmüştük. Hemen ona koştuk ve sayacı aradık. Sayacı bulan Mert olmuştu ve hemen sayaca 1280 girdi. O sırada ben sayacın yanında bir yer daha gördüm. Bu yer ise nereye gittiğimiz gösteriyordu. Ben de oraya Konya yazdım çünkü Yunus orada eğitim almıştı. Hep beraber tünele yöneldik. Bir anda etrafımda beyaz ışıklar yayılmaya başladı bu ışıklar Mert ile Arda'nın etrafından da yayılıyordu. İki dakika öyle durduk ve eski ve bir o kadar da küçük evlere geldik. Geldiğimiz yer büyük ihtimalle Konya'nın merkeziydi. Her yerde değişik şeyler satan dükkânlar, her adımda insanlar vardı. Ben kendimi inceledim ve çok değişik olduğumu gördüm. Üzerimdeki üst diz kavalıma geçiyordu ve ayakkabım ise deriden yapılmıştı. Daha zaman kaybetmek istemeden hemen yola koyulduk. Üçümüz etrafımızdaki insanlara sora sora Yunus'un eğitim gördüğü yere gittik. Giderken yollar bize çekmiş gelmişti çünkü her yer taş topraktı. Yolda ilerlerken Arda etrafı inceliyor neler olduğunu not alıyordu. Yunus Emre'nin kadılığı bitince hazırlıklara başladı. Biz de yavaştan hazırlanmaya başlamıştık. Bir yerlerde çalışıp para kazanıyorduk. Kazandığımız para ile de kendi ihtiyaçlarımızı alıyordu. Yunus'un hazırlığı bitince yola koyuldu. Biz de eşyalarımızı aldık ve Yunus'u takip etmeye başladık.5 sabah ölece yolculuk yaptık. Yolculuğumuz bittiğinde Nallıhan'a varmıştık. Nallıhan şimdiki Ankara'nın ilçesiydi. Nallıhan o zaman ki durumu çok önemliydi çünkü durduğu yer ipek yolu üzerindeydi. Nallıhan'da bir konağa gittik ve oraya yerleştik.

Sabah olduğunda konağımızdan dışarı çıktık ve Nallıhan'ı tanımaya başladık. Çarşıda bin bir çeşit dükkân vardı. O gün ölece çarşıda dolandık ve Nallıhan hakkında bilgiler edindik. Nallıhan'da anladığımız kadarıyla bir tane dernek var ve bu dernek tüccarları kontrol ediyor. Bunları öğrenirken de tabi Arda not alıyordu. O gün bir de Taptuk Emre hakkında biraz bilgiler edindik. Taptuk Emre dergâhı diye bir şey varmış ve burada yaşıyormuş. Dergâhta kalan birçok derviş te varmış. Her salı ve cuma Taptuk Emre'nin konuşması varmış. Bu bilgiler her şey ile alakalı olabiliyormuş zaten Taptuk Emre anlatırken konuyla alakalı örnekler de veriyormuş. Biz bunları öğrenirken hava iyice kararmıştı o yüzden biz de herkes gibi kendi evimize yani konağa döndük. Akşam yine aynı yerlerimizde uyuduk

Sabah kalktığımız da Yunus'un kadılık yaptığı yeri sora sora öğrendik. Uzaktan orayı izlemeye başladık. Arda gözlemlediklerini not alıyor biz ise bir şey var mı diye bakıyorduk. Gözlemlediğimize göre kadılık yerine bir sürü insan geliyor ve Yunus da onların sorunlarını çözüyordu. Yunus binadan çıktı ve bizim tarafa doğru gelmeye başladı. Bize doğru geldiğini görünce hemen oradan koşarak kaçtık ve bir yere gizlendik. Kadı Yunus çarşıda dolanmaya başladı ve biz de onu takip etmeye başladık.

Yunus esnaflara dertleri var mı diye soruyor onlarda cevaplıyordu. En çok söylenen şey ise vergi oluyordu. Yunus'un buna yapacak bir şeyi olmadığından onlara Allah yardımcınız olsun diyor ve oradan ayrılıyordu. O gün öylece Yunus'u takip ettik ve günü bitirdik. Konağa doğru yol aldık. Böyle bir ay geçti ama Yunusla alakalı hiçbir şey olmadı. Yunus bir gün kadılık binasından normalüstleri ayrıldı. Yunus'un peşinde ise onun veziri olan Sucu başı vardı. Anlaşıldığına göre Yunus kadılıktan istifa etmişti ve Sucu başı geri dönmesini istiyordu. Sucu başı sonunda Yunus'un peşini bıraktı. Sucu başı peşini bırakınca biz de gizlice Yunus'u takip etmeye başladık. Yunus takibimiz oldukça uzun sürmüştü. Akşam kararmaya başlayınca Yunus Taptuk Emre dergâhına girdi. Biz de Yunus ile dergâha girdik ve Yunus'un ne yaptığına baktık. Yunus Şeyh Taptuk Emre'nin odasına saygı ile girdi. Biz de kapının eşiğine gidip konuşulanları dinledik. Şeyh ilk konuşan oldu

"Hoş geldin Yunus biz de seni bekliyorduk." Yunus şaşırarak Şeyh Taptuk Emre'ye baktı.

"Hoş buldum Şeyhim, ben size katılmak istiyorum. Ben de derviş olmak istiyorum." dedi. Anlaşılan yeni durağımız burasıydı. Şeyh Yunus'a yönelerek

"Bizde gelen hoş gelir, giden hoş gider. Gel yaklaş dizlerini bana yakınlaştır ve benim yüzüme bak" Yunus Taptuk Emre'ye yakınlaşıp gözleri ile Taptuk Emre'ye baktı. Taptuk Emre bir tane dua okuyup üfledi ve "Hoş geldin aramıza." dedi. Arda konuşmanın hepsini not aldı ve el kol hareketi gitmemizi söyledi. Oradan çıktıktan sonra Arda

"Arkadaşlar bugün biz de misafir olarak burada kalalım ama yarın gidip eşyalarımızı alalım." Görevli olan Molla Kasım bizi bir odaya götürüp burada kalabileceğimizi söyledi. Çarşıda Molla Kasım'ı duymuştuk. Duyduğumuza göre Taptuk Emre'nin en sevdiği dervişlerinden birisiydi.

Bir dahaki gün erkenden kalkıp yola koyulduk bir saat boyunca yolda ilerledik ve çarşıya vardık. Çarşıdan konağa geçip eşyalarımız aldık. Kalan son paramızı da konağa verip oradan ayrıldık. Yine bir saat ilerleyerek dergâha vardık. Dergâhın büyük kapısından geçerek mutfağa geçtik. Mutfaktaki hancı bize yemek verdi. Arda da burada boş kalmayalım diye

"Biz şimdi buraya geldik ve Taptuk Emre'ye hizmet etmek istiyoruz o yüzden size de yardım etmek istiyoruz " Hancı da hemen kabul etti. Yemek bittikten sonra hancı ile bulaşıkları yıkayıp işleri bitirdik. İş bittikten sonra dergâhı gezmek için hancı da bizimle geldi. Hancı bize güzelce dergâhı gezdirdi. Dergâh çok sade ve bir o kadar da temizdi. Her taraftaydı. Hancı bize avluyu gösterdi. En son da Taptuk Emre'nin evini ve huzurunu gösterdi. Hancıya teşekkür ettik ve onunla ayrıldık.

Dergâh çok sakindi biz de tam odamıza gittik. Odada canımız sıkılınca dışarı çıktık. İlerlerken Yunus'un yerleri süpürürken gördük. Uzaktan Yunus'u gözlemeye başladık. Yunus her sorulan soruya ben bilmem diyor o sırada da etrafı süpürüyordu. Günlerce Yunus böyle etrafı süpürüyordu ve her şeye ben bilmem deyip durdu. Biz de bu işte bir şey olduğunu düşündük. Biraz araştırınca aslında bunları Taptuk Emre'nin Yunus'a verdiği görevler olduğunu anladık. Yunus görevini yaparken biz de boş zamanlarda zikir çekiyorduk.

Bir gün sabah kalktık yemek için hancının oraya gittik. Hancının oraya gidince Yunus'un gittiğini gördük. Yunus'u takip ettik ve Yunus Sivrihisar'a vardı. İle biz Sivrihisar'da bir yıl boyunca hayatımızı sürdürdük. Yunus geçimini buğday yaparak başladı. Bizim de paramız bittiğinden Yunus'un kapısını çaldık ve onun tarlasında çalışmaya başladık. Artık bir işçi olmuştuk, Yunus da bizim patronumuzdu. Bir yıl boyunca Yunus'un yanında çalıştık ve akşamları konağa geri döndük.

Yine bir gün Yunus'un evine çalışmaya gittik. Kapıyı çaldık ama kimse açmadı. O sırada bir köylü

"Eğer Yunus'u arıyorsanız dün yolda attan düşmüş yaralanmış, denildiğine göre Nallıhan'daki Şeyhin yanına gitmiş. "Biz de koşarak dergah' gittik. Dergâha girdiğimizde hancının yanına gidip Yunus'un durumunu öğrenmeye çalıştık. Yunus attan düşmüştü ve birçok yeri kırılmıştı

Bir ay geçtikten bir iki gün sonra Yunus kalktı. Bu sefer de Şeyhimiz ona değişik görevler veriyor ama Yunus bunları zevkle yapıyordu. Artık Yunus gerçek bir derviş olmuştu. Şeyhimiz ona ilk olarak meydanda su dağıtma işini verdi. Bu iş çok zordu çünkü gün boyunca sırtında su taşıyıp, insanlara su dağıtıyordu. Bu durumdan Yunus asla şikâyet etmiyordu. İkinci görev ise daha zordu çünkü Yunus artık Nallıhan'ın beyinin danışmanıydı. Yunus bu görevi de hakkıyla yerine getirdi. Şeyhimiz artık Yunus'u çok seviyordu. Günler geçtikçe Yunus ve şeyhin kızı birbirlerini sevdiler. Aralarında karar alıp bu kararı şeyhe açtılar. Şeyhimiz bu kararı kabul edip düğüne karar verdi. Hancı yemek yapıyor dervişler ise tek tek halka haber dağıtıyordu. Düğün günü ben Mert ile Arda'ya dönerek gitmek zorunda olmamızı söyledim. Biz de gizlice düğünden ayrıldık. İlk başta geldiğimiz yere yani çarşıda evlerin arkasına geldik. Yine duvara yazdığımızı yazdık ve iki dakika her yer beyaz oldu. Gözümü açtığımda Mert'i ve Arda'yı gördüm. Hepimizin yüzünde tebessüm vardı. Mağaraya hızlıca gittik çünkü neredeyse akşam ezanı okunacaktı.

Mağaraya vardığımızda oradan evlerimize gittik. Yunus'un hayatından oldukça ders çıkarmıştım. Yunus doğru yolu bulana kadar uğraştı. Kadı oldu, tüccar oldu, derviş oldu ve hak yolunu yazan yazar oldu. Şeyhimizin bir konuşmasında şunu duymuştum. "İnsanın iyi olması için terbiye görmesi gerekir. Bunu yapmak için ilk önce zikir çekin çünkü zikir ilk dilinizi sonra kalbinizi ve en son da nefsinizi dize getirir. Eğer nefsiniz iyiyse hayatınızda iyi olur." Yunus ilkte nefsini yenemedi çünkü kadılıktan sonra yer süpürmek ona zor geldi. İkinci defa da kendini kontrol etti ve nefsini yendi.

Öğrencini Adı Soyadı: Abdullah Şeker

**YUNUS EMRE'NİN
GELİŞİ - KUTLU
BULUŞMA**

YUNUS EMRE'NİN GELİŞİ - KUTLU BULUŞMA

Yolda amaçsızca yürüyordu. Ayakları onu Nallıhan'da bulunan Yunus Emre Dergâhı'na doğru götürmekteydi. Yürüdü yürüdü... Az bir yolu kalmıştı. Tepelerin eteginden, dağların üstünden, kıvrımlı yollardan rüzgârı bütün bedeninde hissederek yürüdü. Sonunda varmıştı. Yol kenarındaki rice bir taşın üstüne oturdu. Gözü karşıda taşlardan oluşmuş duvarlara takıldı. Ne güzel işlenmişti. Bir tablo gibi özenle örülmüştü taş duvarlar...

Gözlerini kapadı ve hayatını düşündü. Bir anlam aradı kendine dair. O sırada omzunda bir ağırlık hissetti. Baktı. Bir eldi bu. Arkasına tamamen döndü. İrkildi. Karşısında duran kişi... Hayır, hayır, olamazdı bu...

Gözlerini kırptı, başını salladı, silkindi. Tüm çabaları nafileydi, karşısında duran oydu. İnanmalıydı gördüklerine. Karşısındaki kişi Yunus Emre'ydi.

Yunus Emre "Neden bu kadar korktun ki? Sanki karşıda zebani duruyor. Korkma, ben Yunus Emre." dedi.

Bu sevgiyle bakan gözler karşısında korkusu geçmişti ama şaşkınlığını atamıyordu bir türlü. Akli almıyordu, nasıl olabilirdi böyle bir şey? "Peki, siz buraya nasıl geldiniz?" diye sordu. Yunus Emre: "Bu çağın insanını ve yaşamını merak ettim, istersen şu merakımı giderebilmem için bana yardım edebilirsin." "Olur." dedi, sakın bir sesle, ama içinde dindiremediği tatlı bir heyecan vardı. Dergâha yürüdüler. "Ne güzel. Dergâha benim adımı koymuşlar." dedi Yunus Emre. Kabirlerin başında birlikte dua okudular. Bahçeyi, ağaçları otları ve çiçekleri izliyordu Yunus Emre. Bazen gözünü kapatıp derin nefesler alıyordu. Yüzyıllar öncesinin kokusunu duyuyordu belki de. Uzaktan yeşil tarlaların arasından bir koyun sürüsü geçiyordu, pamuk toprakları gibi. Koyunların boyunlarındaki çingirakların sesi rüzgârın uğultusuna karışıyordu. Bir kaval sesi belli belirsiz duyuluyordu.

Yunus Emre "Senin ismin nedir çocuk?" dedi. "Benim adım Fatih." dedi dalgınlığından sıyrılarak ve devam etti konuşmaya: "Sizin şiirleriniz, yaşantınız, hikâyeleriniz, çok meşhur şimdi." dedi. Yunus Emre: "Gerçekten mi? Beni tanımana bile şaşırdım aslında." "Şaşırmayın. Okullarda öğreniyoruz sizi ve şiirlerinizi, hatta bir şiirinizi okumak istiyorum size." dedi Fatih ve Yunus Emre'nin onaylayan bakışları karşısında en sevdiği Yunus şiirlerinden olan İlim İlim Bilmektir şiirini okudu. Okuması bitince Yunus Emre'nin yüzündeki hoşnutluğu gördü, kendisiyle gurur duydu. Sonra Yunus Emre okudu aynı şiiri. Dergâhtan yükselen ezan sesi yayılırken bir süre sakince ovayı izlediler.

Yunus Emre "Fatih, insanlar nasıl bu çağda, benim zamanımdaki gibi mi hayat? Bir de şu insanların ellerinde tuttıkları garip aletler de nedir?" Fatih: "Sizin merak ettiğiniz o aletlerin adı telefon. Günümüzde çok sık kullanılıyor. Bu telefonlardan dolayı insanlar arası iletişim azaldı. Sizin zamanınızda aile ve arkadaşlar arasında iletişim varmış, konuşur anlaşmışsınız. Hele karşılıklı şiirler okumanız beni çok etkilemişti. Artık o da yok. Dediklerimi daha iyi anlayabilmeniz için on yıl öncesine seyahat edebilirsiniz. İnsanlarda artık vicdan da yok, anlayış da... Herkes kendi derdinde... Artık çok fazla kötü olaylar yaşanıyor. Sizin zamanınızdan bu zamana kadar yüzyıllar geçmiş. Çok fazla fark var öyle değil mi?"

Yunus Emre dinginlik içinde Fatih'i dinledi. Sonra söze başladı: "Aslında kötülükler her çağda var Fatih, o zamanlarda da savaş vardı, kıtlık vardı, yakıp yıkan Moğol vardı, sevgisiz insanlar vardı. Önemli olan her çağda içindeki iyiliği, güzelliği, sevgiyi korumak... Yaratılanı Yaratandan ötürü sevmek... Bizim yolumuz sevgi yolu. Yaşın kaç senin?" "On yedi," dedi Fatih. Yunus Emre: "İyi. Çok güzel bir yaş. Bak, buğdaylar ne kadar bereketli görünüyor." dedi tarlalara bakarak. "Şimdi ben şurada Tapduk Emre için dua edeyim." dedi ve yürüdü. Fatih gözlerini kapatıp Yunus Emre'nin Tapduk'un kapısına taşıdığı odunları hayal etti. Gözlerini açtığında Yunus Emre yoktu, yalnız kalmıştı. Sadece dergâhın önünde birkaç insan ve garip bir ses vardı. Yunus Emre'nin gitmesiyle içine bir sızı çökmüştü.

Gözlerini açtı, alarmı kapattı. Tüm bunlar... Etrafına bakındı, krem renkli duvarların, büyük bir çalışma masasının, madalyaların asılı olduğu panonun, dolapların, rafların olduğu odasındaydı. Demek bu bir rüyaydı... Ne anlamlı ne kutlu bir rüya, dedi içinden, tıpkı gerçek gibiydi. Mutfaktan annesinin telaşlı sesini duydu. "Fatih, hadi gel. Kahvaltı hazır. Okula geç kalacaksın." diyordu. "Tamam anne geliyorum."

Okuldan sonra Yunus Emre Dergâhına gitmeye karar verdi. Kim bilir belki rüyası gerçek olurdu.

Adı- Soyadı: Hayrunnisa Ünal

SEVGİ VE YUNUS EMRE

SEVGİ VE YUNUS EMRE

Merhaba ben Sevgi,10 yaşımdayım. Dört kişilik bir ailenin en küçük çocuğuyum. Bakmayın böyle akıllı konuştuğuma, herkes benden şikâyet eder, sadece ailem benden şikâyet etmez.

Neyse ben şimdi size başka bir olay anlatayım. Geçen ay annemin çok istediği bir sergiye gittik. Sonra orada Yunus Emre'yi tanıdım. Aslında tam olarak tanıdım denemez. Sadece resmini gördüm ama o da bana yetti. Bir kaç gün sonra bu olay aklıma geldi ve ben de her boş zamanımda Yunus Emre'yi araştırdım. İşte sonunda bazı bilgiler bulabildim.

Yunus Emre'nin aslında tam olarak hangi yılda doğduğu bilinmiyor. Hayatına dair günümüze ulaşan bilgiler oldukça kısıtlı olmakla beraber, onun Anadolu'da Sakarya Nehri çevresinde bir mevkiye doğduğu söyleniyor. Yaşadığı dönem Anadolu Selçuklu Devleti'nin dağılmaya başladığı 13.yy'ın sonları ve 14.yy'ın ilk çeyreğini kapsamaktadır. Yunus Emre'nin hayatına dair ayrıntılar da yok denecek kadar az aslında. Fakat yazmış olduğu şiirler onun kişiliğini ve hangi yolu takip ettiğini bizlere tanıtmaktadır. Kendisi aynı zamanda bir ozandır. Yunus Emre'nin belli bir düzeyde ilim tahsil ettiğini şiirlerinden anlamak mümkündür.

Vay be! Hayatı gerçekten bir destanmış. Çok anlattım ama pek heyecanlı geldi. Neyse devam edeyim

Kırk yıla yakın kaldığı Tapduk Emre'nin Tekkesi 'ne odun taşımakla görevli olan Yunus, erenler meydanına eğriliği yakıştırmadığı için asla yamuk ve düzgün olmayan bir odun getirmez. Bu, onun hürmetinin, sadakatinin göstergesidir. Yunus Emre kendine has üslubu ve tarzı ile eski Anadolu Türkçesine büyük bir katkı sağlamıştır. Kullandığı ifadeler kendine özgü ve üstün ifadelerdir. O, derdini oldukça öz, yalın fakat bir o kadar etkili sözleri ve şiirleri ile anlatmıştır. Eserlerinde Mevlana'dan bahsettiği görülmektedir. Mevlana da eserlerinde Yunus Emre'den bahsetmektedir. Yunus Emre şiirlerinde Allah aşkından da oldukça söz etmektedir. Yunus Emre her baktığı canlıda Allah'ı görmektedir. O, hayatı boyunca Allah aşkı ile yaşamış; sevgili, saygılı bir insan olmuştur. Fakat bu güzel şair aramızdan 1328 yılında ayrılmıştır.

Vay canına gerçekten çok değerli bir insanmış. Yunus Emre çok büyük bir Allah aşkına sahip, çok nazik ve saygılı biriymiş. Gerçekten beni benden aldı. İşte ben bu sevgiyi, nezaketi Allah inancına sahip olan bir kişiden öğrendim ve artık nezaketli, çalışkan bir kız oldum. Ama bu çok sade oldu bence Yunus'u anlatmak için mesela birazcık bizim de duygularımızdan bahsedelim:

Ben Yunus Emre'nin birkaç şiirini okudum, çok da sevdim. Yunus Emre şiirlerinde çok nizami, güzel ve anlamlı bir şekilde duygularını anlatmış ve yazdığı konuyu en içten duyguları ile ifade etmiş. Ayrıca ben Yunus Emre'nin şiirlerinde Farsça ve Arapça kelimelerin sıkça kullanıldığını gördüm. Bu da Arapça ve Farsça bildiğini açıklıyor. Bunların yanında Yunus eğitime çok önem veriyor ama bu eğitim oturup test çözmek değil; kendini iyi eğitmek "Nasıl kendini iyi eğitirsin?" sorusunu nasıl cevaplamamız gerektiğinden bahsediyor. Kendi duygularını rahatça açıklamayı öğretiyor. Bir sözünde "İlim, ilim bilmektir; ilim kendin bilmektir. Sen kendini bilmezsen, bu nice okumaktır." Bu da ilime önem verdiğinin bir kanıtı.

Yunus Emre aynı zamanda hak sevdası ile dolu bir insandı. Kul hakkına çok önem verirdi.

Ama tabi ki ben bu bilgileri sadece ben bilmeyeyim, arkadaşlarım da öğrensin diye öğretmenime anlatabilir miyim diye sordum. Öğretmenim de bana şu teklifi yaptı: Haftaya okulumuzun konferans salonunda bir Yunus Emre Sergisi olacakmış. Öğretmenim de bir konuşmacı arıyormuş. O yüzden çok mutlu oldum ve öğretmenime hayatını ve sevgisini kısaca anlattım. Gerçekten sevdi ve benden konuşmacı olmamı istedi. Ben de kabul ettim.

Bir hafta çok çabuk geçmişti. Sonunda o gün gelmişti. Çok mutluydum. Bir anda sahneye çağırılma sesimi duydum. Tam yirmi beş dakika boyunca konuştum ve seyirciler de Yunus Emre'den benim gibi çok etkilenmişti.

Adı-Soyadı: Zeynep Sude AKDEMİR

Yunus Emre ve Zorlu Hayatı

Yunus Emre ve Zorlu Hayatı

Yunus Emre planlı programlı bir insandı. İnsanları seven; küçüklerine sevgili, büyüklerine saygılıydı. En önemlisi imanlı biriydi. Yunus Emre tarlalarda yevmiye ile çalışıyor o küçük evini geçindirmeye çalışıyordu.Tarlalarda nohut, buğday, fasulye ekip biçiyordu.

Neyse ki yine o Nallihan'da güneş açmış horozlar ötmeye başlamış. Yunus Emrede erkenden kalkmış Nallihan'ın o güzel tertemiz deresinde abdestini almış. Eşeğini hazırlayıp yola koyulmuş.Bugün yevmiye günüymüş. Akşama doğru tarla sahibi gelip:

-Hadi herkes sıraya girsin, yevmiyenizi dağıtacağım! demiş.Herkes sıraya girmiş ve yevmiyelerini dağıtmaya başlamış. Sıra Yunus Emre'ye gelmiş. Tarla sahibi sana yevmiye mevmiye yok Yunus Emre, demiş.

Yunus Emre kızgın bir şekilde:

-Nasıl bana yevmiye yok? Bende çalıştım bu tarlada. Senin fasulyeni, nohudunu ektim; biçtim. Benimde hakkım var, demiş. Tarla sahibi:

-Ben hep senin hakkında şikâyetler alıyorum Yunus Emre, demiş. Yunus Emre tekrar atılmış:

-Ne şikâyeti almış olabilirsiniz ki? Ben hiç bir şey yapmadım, şu anda benim günahımı alıyorsunuz, demiş. Aslında Yunus Emre haklıymış.O hiç olumsuzbir şey yapmamış. Ama o tarlada çalışan, kötü kalpli insanların hakkına giren bir adam varmış. Bu adam Yunus Emre'yi şikâyet eden adammış. Yunus Emre'nin yevmiyesinden birazcık koparmak için türlü türlü yalanlar uydurup Yunus Emre'yi kötölemeye çalışıyormuş. Yunus Emre, tarla sahibine birazda olsa sert davrandığı için onu tarladan atmışlar. Yunus Emre, başı bükük bir şekilde:

-Müslüman,müslümanın kardeşidir. Ona hainlik yapmaz, ona yalan söylemez, onu zor durumda yüz üstü bırakmaz. Ama o kötü kalpli adam beni tam da yüz üstü bıraktı ve bana hainlik yaptı. Ben şimdi ne yapacağım, diye düşünmüş. Yunus Emre'nin Allah'a dua etmekten başka çaresi kalmamış. Yunus Emre'yi evine giderken gören bir adam kendi kendisine:

-Aa! Yunus Emre niye bu kadar erken geldi ki? demiş.

Sonra Yunus Emre'nin evinin önüne gelip kapıyı çalmış. Adam akşama Yunus Emre'yi yemeğe çağırılmış. Yunus Emrede kabul etmiş. Akşam olmuş. Yunus Emre adamın evine gitmiş. Adam hemen merakını gidermek için sormuş:

-Yunus Emre! Ne oldu da bu kadar erken geldin, hayırdır...demiş. Yunus Emre tarlada olanları anlatmış. İş araması gerektiğini söylemiş. Adamın gözü ışıl ışıl olmuş. Çünkü adam bir eleman arıyormuş. Adam odun kesip odun satıyormuş. Yunus Emre de ne yapsın? Paraya ihtiyacı olduğu için işi kabul etmiş. Adam; sabah hemen gel, başla demiş. Sabah olmuş. Yunus Emre kalkmış, namazını kılmış, duasını etmiş. Hemen odunluğa gitmiş. Adam Yunus Emre'ye odunları satma görevini vermiş.

- ✘ Yunus Emre de odunları eŖeđine yükleyip pazar yerine gitmiŖ. Pazar yerine geldiğinde, iŖ sahibinin ağır gelsin diye
- ✘ Odunları akŖamdan ıslatarak tezgâha koyduğunu fark etmiŖ. Kuru odunları da en arkaya saklamıŖ. Yunus Emre; ben kul hakkına giremem, insanlar kandıramam deyip bu sefer kendisi iŖi bırakarak çekip gitmiŖ.
- ✘ Yine de iŖ bulabileceği inancıyla ne iŖ yapabilirim, diye dŖnmŖ. Sonra evdeki kilim yapma aletini grmŖ ve kilim yapabileceğini dŖnmŖ. Hell kazanç elde etmesi gerektiğini biliyormuŖ. Hemen akŖam olmadan pazara gitmiŖ ve renk renk iplikler almıŖ. Evde kilim yapmayı denemiŖ. Aradan  gün gemiŖ ve iki tane kilim yapmıŖ. Bunu büyük bir iŖe dnŖtrebileceđini dŖnmŖ ve en güvendiği arkadaŖlarından yardım istemiŖ. Birkaç arkadaŖı Yunus Emre'ye katılmıŖ. Yunus Emre ve arkadaŖlarının artık tek bir hayali varmıŖ. O da bir fabrika amakmıŖ. Yunus Emre ve arkadaŖları kilim yapıp satmaktan çok para kazanmaya baŖlamıŖlar. Ve bu gelirle fabrika amayı planlıyorlarmıŖ. Aradan aylar geçince artık son bin liraya ihtiyaçları kalmıŖ ama Nallıhan'ın muhtarı Yunus Emre ve arkadaŖlarına yardımcı olmak için onlara gerekli parayı vermiŖ. Yunus Emre bu duruma çok sevinmiŖ. Hemen bir fabrika sahibiyle anlaŖma yapmıŖlar. YavaŖ yavaŖ hayallerine kavuŖmuŖlar. Büyüyüp geliŖtiklerinde ise onları bir konuŖmaya davet etmiŖler. Yunus Emre konuŖmasında Ŗunları sylemiŖ:
 - ✘ -Ben, bu seviyeye iŖlerimden kovula kovula geldim. İnsanoğlu hiç belli olmaz; bir gün seni satar yada bir gün sana günah iŖletir, haberin bile olmaz, demiŖ. Artık böylece Yunus Emre hayatını düzene koymuŖ...
 - ✘
 - ✘ **Adı Soyadı : Fatma Kübra ÜNLÜ**

YUNUS EMRE

YUNUS EMRE

Yunus Emre bir gün adının niçin Yunus Emre olduğunu merak eder ve annesine sorar.
Annesi:

-Senin ismini büyükannen koydu ona sormalısın.

Yunus Emre büyükannesinin sobanın kenarında uzandığını görür,büyükannesine sorar:

-Büyükanne, benim adımı niçin Yunus Emre koydun?

Büyükannesi duygulanarak anlatmaya başlar:

-Vaktiyle Nallıhan'da yaşayan tüm Dünya'ya örnek olan Yunus Emre adında bir kadı varmış.Verdiği tüm kararları hakkaniyetle almış.Sadece görevinde değil yaşantısında da Allah'a kul peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) yalâyık bir insan olma yolunda yaşamış. Onun böyle yaşayışını duyunca senin adını Yunus Emre koymak istedim.Allah'a dua ederek onun gibi bir torunum olsun istedim.

Yunus Emre düşünmeye başladı:

-Acaba gerçekten onun gibi olabilir miyim?Ya olamazsam!Çok sevdiğim büyükannem ne kadar üzülür.Ve büyükannesine şu soruyu sorar:

-Bana biraz Yunus Emre'yi anlatır mısın?Büyükannesi:

-Anlatırım tabi ama sana istersen en sevdiğim şiirini okuyayım önce.

Yunus Emre şaşırdı:

-O bir şair miydi?Büyükannesi:

-Çok ilginç değil mi?Duyunca bende şaşırmıştım.Ama birçok ilim öğrenmenin yanında çok sayıda şiir de yazmış.

Yunus Emre meraklanarak büyükannesinden en sevdiği şiirini okumasını istedi.

BANA SENİ GEREK SENİ

Aşkın aldı benden beni,

Bana seni gerek seni;

Ben yanarım dünü,günü

Bana seni gerek seni...

Aşkın âşıklar öldürür.

Aşk denizine daldırır
Tecelli ile doldurur
Bana seni gerek seni.

Sofilere sohbet gerek
Ahilere ahret gerek
Mecnunlara Leyla gerek
Bana seni gerek seni.

Yunus durur benim adım
Gün geçtikçe artar odum
İki cihanda maksudum
Bana seni gerek seni...

Yunus Emre:

-Bu ne güzel bir şiir büyükanne, bende Yunus Emre gibi şiir yazmalıyım.

Büyükanne:

-Oğlum Yunus Emre sadece şiirler yazmamış ki, insanlara faydalı olacak özlü sözler de söylemiş.

Yunus Emre:

-Büyükanne bana birkaç sözünü söyler misin lütfen?

Büyükanne:

-Tabiki oğlum.

İlim kendini bilmektir.

Mazlumun ahı indirir şahı.

Sanma ki zalimin ettiği kardır.

Derdi Dünya olanın, dünya kadar derdi vardır.

En büyük ibadet sevebilmektir.

Yunus Emre:

-Büyükanne bu sözler ne kadar da güzel.Yunus Emre cidden önemli birisiymiş. İyi adımları Yunus Emre koymuşsun. İnşallah onu örnek almaya çalışacağım.

Büyükanne:

-İnşallah oğlum.

Yunus Emre düşünmeye başladı.Bu kadar önemli bir insanı arkadaşlarıma da anlatmalıyım.Eğer arkadaşlarım da onu tanırsa sınıfımız örnek bir sınıf olabilir.Sınıfımızı okulumuzdaki tüm öğrenciler örnek alırsa okulumuz örnek bir okul olabilir.

Büyükanne:

-Oğlum, Yunus Emre'nin bu özellikleri dışında çok önemli bir özelliği daha var.

Yunus Emre:

-O nedir büyükanne?

Büyükanne:

-İyi kalpliliği oğlum, her insanın en önemli özelliğidir.

Yunus Emre:

-Büyükanne Yunus Emre ile ilgili bildiklerini anlatır mısın?

Büyükanne:

-Elbette.Yunus Emre, yaşadığı devirde öksüz küçük bir çobanla karşılaşmış.Onu yanına alıp okuyup memlekete faydalı birisi olmasını sağlamış.Sadece bu bir örnek.Buna benzer birçok iyilik yapmış.

Yunus Emre:

-Çok teşekkür ederim büyükanne.

Yunus Emre düşünmeye başladı... Bu konuda daha çok bilgi öğrenmek için öğretmenlerinden bilgi almaya,kütüphaneye giderek kitapları karıştırıp bilgilenmeye,Yunus Emre'nin şiirlerini,sözlerini ve yaşantısını araştırarak onu iyice tanımaya ve onun gibi yaşamaya karar verdi.

Adı Soyadı :AYSU UĞUZ

YUNUS EMRE' NİN HAYATI

YUNUS EMRE' NİN HAYATI

Yunus Emre uyandı. Bir bakmış ki sabah olmuş. Hızlıca abdestini alıp namaza gitmiş. İşime geç kalacağım! Neyse bir beş dakikadan sorun olmaz diye düşünüp namazını kılmış. Güzelce duasını etmiş ve hemen dergâhtan çıkmış. İş yerine gitmiş. İş yeri, yaşadığı yerden çok uzaktaki yüksek dağlardaymış. Taş ocağında bir ustaymış. Hemen işine koyulmuş. Orada Yunus Emre gibi birçok çalışan varmış. Birisi, işinde çok gevşeklik yapıyormuş, tam bir sahtekârmış. Nedeni; sadece patronu geldiği zaman iş yapar, gittiği zaman işi diğerlerine tehditle de olsa yaptırır, kendisi keyif çatarmış. Herkes, ondan korktuğundan hiçbir şey demeden çalışır, her dediğini yaparmış. O böyle olunca kendisini kral gibi zanneder, her türlü emri verirmiş.

Bir gün Yunus Emre adama ders vereceğini söylemiş. İşte o gün, bugünmüş. Adama kızmak yerine kendisini tatlı dille ve sakin bir şekilde uyarılmışlar. Adam dinlemeyince akıllarına bir fikir gelmiş. Bir kaç kişi adamı oyalarken Yunus Emre iş ile ilgili önemli bir şey yapacak. Planı denemişler, aslında plan tutmuş ama büyük bir sorun varmış. Aslında her şey iyi gidiyormuş ama Yunus Emre tüm sistem panellerini istemeden bozmuş. Adam makinelerin bozulduğunu fark etmiş. Kimin yaptığını öğrenmek için kameralara bakmış. Yunus Emre'nin yaptığını görünce çığına dönmüş ve o gür sesi ile bağırılmış:

-Adam: Kandırıldım, Allah seni kahretsin Yunus Emre! Sen bunu bana ve patrona nasıl yapabildin? Seni patrona şikâyet edeceğim!

Yunus Emre adamın sesini duyar duymaz katırına binmiş ve oraya çok uzak olan çoğu kişinin pek bilmediği yere "Nallıhan'a" gitmiş. Oradaki insanlarla tanışmış. Taş ustalığı görevine mecburen son vermiş. Yunus Emre'nin annesi ve babası çok uzun yıllar önce ölmüş. Yunus Emre, kendi başının çaresine bakabilmek için bir iş bulması gerekiyordu. Oradaki insanlar Yunus Emre'yi çok sıcak karşılamışlar. Yunus Emre hiç şimdiki hâlini düşünmüyormuş. Akli hep taş ocağındaymış, çok pişmanmış. Her gece rüyasında o masum çalışanların eziyet çektiğini adamın ve patronun onlara yapmadığı şeyin kalmadığını görüyormuş. Ama o da biliyordu ki, son pişmanlık fayda vermez.

. Bir gün artık dayanamamış ve bir ermişe gitmiş. Ermiş ona önce bir şeyler ikram etmiş. Yunus Emre hemen konuya geçmiş. Ben çok kötü bir şey yaptım istemedim, demiş. Ermiş ona şöyle demiş:

- Yüce Allah bir ayetinde: "SABREDİN, MUHAKKAK BEN SABREDENLERLE BERABERİMDİR." demiştir. Sen, sadece biraz sabret. Göreceksin ki yavaş yavaş olanları unutacaksın. Ben konunun ne olduğunu biliyorum. Sen sadece bolca dua et ve sabret der. Yunus Emre, tamam der ve eve gider. Mumlarını yakıp, gözlerini kapatıp, ellerini açıp, duasını eder ve dışarı çıkar. Biraz efendilerle dolanıp dağıtmaya çalıştı, içi sıkıntı dolan kafasını. Şimdi biraz daha iyi olduğunu hissetti ama asıl her şey şimdi başlıyordu...

Yunus Emre tüm olayı tamamen unuttu ama yine bir sorun çıktı. Nallıhan'ın Kralı İlyas Efendi, topladı halkı meydana ve konuşmasına başladı:

- Şimdi söyleyeceğim şey için sakın telaşlanmayın. Çok şaşıracağınıza eminim. Biri bize savaş açtı. Ordumuz yok, ben de şuna şaşırımdı ki, burayı nereden öğrenmiş? Neyse hemen kılıçları hazırlayın çünkü az sonra gelecekler, der.

O zamanlar Yunus Emre daha yirmi yaşındaydı. Kılıç kullanmayı henüz bilmiyordu ama çok iyi sapan kullanırdı. Orduları olmadığı için bu savaşa küçük büyük olmaksızın herkes katılacaktı. Vakit geldi. Önce kral içeri girdi sonra askerler geri gitti. Çünkü Nallıhan'ı işgal ederlerse boşuna edeceklerini biliyorlardı. Çünkü daha önceden çok yer işgal etmişlerdi ama sadece geriye kırık dökük eşyalar kalıyordu ve tabii cesetler de. İşte bu durum o askerlere göre iyice anlamsızlaşmıştı. Ve onlar da bıkmıştı. Savaşta kral sadece iki kişiyi öldürebildi. Yunus Emre çok sinirlendi. Çünkü arkadaşları o kralın öldürdüğü kişilerdi. Yunus Emre bir hız ile sapanından nişanını aldı ve bıraktı. Taş tesadüfen düşman kralın kafasına geldi ve kral öldü.

Savaş bittikten sonra herkes Yunus Emre'ye bakıyordu. Yarın sabah kral İlyas onu sarayına çağıracaktı. Sabah oldu Yunus Emre saraya geldi. Kral İlyas şöyle dedi:

- Öncelikle seni tebrik ediyorum! Hiç kimse senin gibi, bir kralı öldürmeye cesaret edemezdi, der. Yunus Emre devam eder:

-Ben bunu isteyerek yapmadım, bir an gözüm döndü efendim, der. Kral İlyas:

-Sen, çok önemli bir insansın.Seni Nallıhan Kralı ilân ediyorum. Zaten ben çok yaşlandım. Ben ölünce birinin buralara sahip çıkması gerek. Sen şimdiden kral ol, der. Yunus Emre:

-Estağfurullah Efendim! Benim gibi birinden nasıl kral olur? Kral İlyas, zor da olsa Yunus Emre'yi kral yapar. Aradan böyle uzun uzun yıllar geçer.Bir gün, Kral İlyas ölür. Cenazesinde uygunsuz görünen bir münasebetsiz vardı. O münasebetsiz Yunus Emre'yi cenazeden sarayına dönene kadar takip etti. Oradaki tüm askerleri çok uzaktaki taş ocağına diğer dışarda bekleyenlerle beraber katırlarla götürdü. Bu münasebetsizi aslında Yunus Emre'nin eski çalıştığı yerdeki patronu göndermişti. Yüzünü sakladığı için kim olduğu belli değildi. Askerler o adamı yüzü açıkken yakaladılar ve zindanın hemen köşesindeki alarma bir çubuk yardımıyla bastılar. Adam korku içinde yüzünü kapamaya çalıştı ama çoktan polisler adamı yakalamıştı. Peki bu münasebetsiz adam kimmiş?

Bakın kim!Bu adam,taş ocağında sahtekârlık yapan adammış. Yunus Emre adamın yüzünü görünce çok şaşırılmış ama artık iş işten geçmişti. Çoğu asker kaçmış ama bazı askerler patron tarafından öldürülmüştü. Bu ara patronda bir hata yapmıştı. Onun hatası dayanışlıkla yardımcısını öldürmesiydi. Bunu gören polisler de patronu öldürdü. Yunus Emre olay yerinden ayrılmıştı. Polisler de daha kimse kalmış mı diye arama yaparken öldüler. Aslında ortada kimsecikler yoktu. Silahın mermileri hava, gaz sistemini paramparça yapmıştı. Ve çıkan tüm zehirli gazları da polisler solumuştu. Oradan sadece geriye kırık dökük eşyalar ve paramparça bir taş ocağı kaldı. Sessizlik ve karanlığa büründü. Nallıhan'da ise şimdilik hiçbir olay yoktu. Herkes harıl harılış yapıyordu. Yunus Emre ise tekrar taş ocağı dağına gitmiş, orayı değiştiriyormuş. Nallıhan'ı oraya taşıyacaktı. Aradan yıllar geçmiş. Yunus Emre uzun emekleri sonunda orayı resmen bir cennete çevirmiş. Birçok dükkânla donatmış. Hem Nallıhan'ın da bir sorununu gidermiş. Nallıhan'da su bulmak çok zor oluyormuş. Yunus Emre de bunun farkında olunca şehrin tam merkezine mimarî bir desenle çok güzel bir çeşme yapmış. Çeşmeden şırl şırl kaynak suyu akıyormuş. Bir şey fark etmişler. Bu suyun bir özelliği varmış. Bu suyu içenler; tualete çıkmaz, terden atarlar. Ve olay şu ki, terleri hiç kokmazmış. Halk suya bir isim vermeye çalışmışlar ama çok tartışmalarına rağmen uygun düşecek hiçbir isim bulamamışlar. Yunus Emre halka seslenmiş:

-Bu suyun ismi, zemzemdir. Çünkü dün gece peygamberimiz bana bu ismi söylemiştir. Eğer suya bu ismi verirsek, birkaç güne bereketi artacaktır, der.Halk bunu kabul eder ve gerçekten de bir kaç güne suyun bereketi artar.

Öyle ki tarlalar çıkarılıp hasat ve buğday yapılmaya başlandı. Böyle olunca hem birçok hayvanları oldu, hem de yiyecek sıkıntısı çekmez oldular. Herkes hayattan çok memnundu. Ama veba salgını gelince tüm düzen bozuldu. Aradan bir kaç yıl geçti. 600 yılında bu kara veba geldi. Tüm hayat değişti. Bu kara veba yüzünden Dünya üzerinde çok kişi öldü. Yunus Emre bir çare arıyordu. Bir gece rüyasında Peygamber Efendimiz de kara veba olmuş, acı çekiyordu. İbadet ettikten sonra bazı dualar okuması gerektiğini, eğer bunu yapmazsa Nallıhan'ın yok olacağını; yaparsa birden azalacağını gördü.

Hemen durumu halka duyurdu. Halk, mümkün olduğunca kurallara uymaya çalışıyordu. Aradan yıllar geçti. Halk sabırla hâlâ uymaya devam ediyordu. Bu veba hastalığı bir tür grip çeşidiydi. Bu grip; en ağır, en tehlikeli griplerden birisiydi. Öyle ki tarlada çalışan insanlar hep veba oluyorlardı. Nedeni, bu vebanın her türlü böcekten, sinekten veya ilaçlardan bulaşmasıydı. Neyse ki artık azalmaya başlamıştı. Yunus Emre her fırsat bulduğunda halkını uyarır, onları korumaya çok önem verirdi. Ama artık bunu yapmasına gerek kalmadı Çünkü, bu veba hastalığı 605 yılında gece saat tam 12.00'de sona erdi. Yunus Emre uyanmış, bir bakmış ki dışarıda insanlar kurallara uymuyor, harıl harırlarlada çalışıyorlarmış. Yunus Emre aralarından birine, ne yapıyorlar efendiler burada, diye sormuş. Adam cevap vermiş:

-Efendim sizin haberiniz yok mudur? Veba hastalığı bitmiştir, der.

Yunus Emre; tamam siz iş yapın, ben biraz etrafi dolanayım sonra da size yardım etmeye gelirim, demiş. Adam tamam, demiş ve gitmiş. Böyle uzun uzun yıllar geçmiş. Yunus Emre kılıç yapmaya başlamıştı. Nedeni, Nallıhan'da savaş önlemlerinin artmaya başlamasıydı. Yunus Emre yarı canıyla kılıç, diğer yarı canı ile zırh yapıyormuş. Ama artık yorgunluktan hasta olmuştu. Tüm askerler Yunus Emre'ye doktor arıyordu. Yunus Emre perişan olmuştu. Herkes büyük bir telaş içindeydi. Yunus Emre bir ermişin sözünü hatırladı:

"SABRET, MUHAKKAK ALLAH SABREDENLERLE BERABERDİR."

"BOL DUA ET VE SABRET."

Yunus Emre sabretti ve şöyle dedi, "Sabredeceğim ki, Allah'ım bana şifa versin." Sabretti, sabretti. Az da olsa bir gelişme vardı. Askerler de doktoru buldular. Yunus Emre uzun bir tedavi sürecinden sonra iyileşti. Doktor da Nallıhan'a katıldı. Ardından güzel günler geçirmeye devam ettiler...

UNUTMAYIN! HERKEŞ KÖTÜ GÜNLER GEÇİRİR. AMA ÖNEMLİ OLAN SABRETMEYİ BİLMEKTİR. BÜYÜK BİR EMEKLE VE SABIRLA KAZANABİLİRSİNİZ AMA BUNU BİR KEZ OLSUN BIRAKIRSANIZ EĞER, BÜTÜN EMEKLERİNİZ BOŞA GİDER VE GERİ KAZANMAK ÇOK ZOR OLUR.

Adı Soyadı : Fatma Zehra KOÇ

Yunus Emre'nin Yolundan

Yunus Emre'nin Yolundan

Zeynep, o gün okula gitmek için her zamanki gibi yine erkenden kalktı. Bütün hazırlıklarını yaptı, kahvaltısını yapıp evden çıktı. Hava bugün de çok güzeldi. Güneş her yeri ıslık ıslık aydınlatmış ve parlatıyordu adeta. Etraftaki çiçekler, ağaçlar, kelebekler hepsi Zeynep'i selamlıyor, hep bir ağızdan "Günaydın Zeynep!" diye bağıyorlardı. Zeynep de kocaman, sıcacık bir gülümsemeyle "Günaydın sevgili dostlarım, günaydın tüm dünya; ne kadar da güzel bir gün, öyle değil mi?" diye içinden geçirerek okulun bahçesinden girdi.

Karşılaştığı tüm arkadaşlarına, öğretmenlerine yüzünde o sıcak tebessümü ile selam verdi, hatta okul bahçesindeki "Pamuk" ismini verdiği bembeyaz kediciğe bile. Kediciğ de yine aynı neşesi ile "mrr" diye karşılık verdi Zeynep'e. "Sana da günaydın sevgili Zeynep" dedi kendince .

Sınıfında arkadaşlarıyla sohbet eden Zeynep, öğretmenin gelmesini ve bir an önce dersin başlamasını sabırsızlıkla beliyordu. Nihayet öğretmeni sınıfa geldi; tüm sevgisiyle, samimiyetiyle öğrencilerini selamladı. Hem ders anlatıyor, hem de tek tek bütün öğrencilerini kucaklıyor, sevgi dolu öpücüklerle boğuyordu adeta.

Zeynep, bütün derslerini ve öğretmenlerini çok seviyordu. En çok da Türkçe Dersi' ni ve öğretmenini. Bütün öğretmenleri çok güzel ders anlatıyorlardı, hepsi de sevgi doluydu fakat Türkçe öğretmenleri Zeynep' e daha bir samimi geliyordu.

Bugünkü dersin konusu "*Yunus Emre*" idi. Zeynep, ismini ilk duyduğunda şiirlerinden çok adını sevmişti. "Yunus" ismini "Yunus Peygamber" den almış. "Emre" ismi ise "kardeş, arkadaş, baharda açan cemreler" anlamına geliyormuş. Ayrıca halk ozanlarına da "Emre" ismi veriliyormuş. Sevgi dolu, içerisinde kardeşliğin, dostluğun, hoşgörünün olduğu, insan sevgisinin anlatıldığı şiirler yazdıkları için bu isimler verilmiş diye anlattı öğretmenleri.

O kadar içten anlatıyordu ki sanki hep birlikte sözleşmiş gibi, soru sorarak öğretmenlerinin sözlerini bölmek istemediler. Hepsi de büyük bir heyecan ve merakla öğretmenlerini dinlediler. Öğretmenleri Yunus Emre'yi anlattıkça, şiirlerini okudukça sanki Zeynep ve arkadaşları büyülenmiş gibiydiler. "Ne kadar güzel şiirler yazmış, bizlere değerli, anlamlı eserler bırakmış. Öyle açık ve anlaşılır bir şekilde duygularını yansıtmış ki, yıllar önce yazmış olmasına rağmen hâlâ aynı tadı veriyor, herkes rahatlıkla anlayabiliyor" dedi öğretmenleri.

"Üstelik eserlerinin çoğu günümüzde bestelenmiş. İlahilerde, türkülerde, şarkılarda da karşımıza çıkıyor." Yunus Emre" ve o çok değerli eserleri öyle çok sevilmiş ki, nesilden nesile aktarılmaya devam ediyor ve eminim yüzyıllarca devam edecek" diyerek anlatmaya devam etti.

Allah sevgisini, peygamber sevgisini, insanı, hoşgörüyü, ölümü, ilmi, derdi, dünyayı bizim için gereken her ne varsa hepsini de ne kadar güzel ve içten ifade ettiğini, hayatını ve eserlerini araştırdıkça, okudukça daha da çok sevdiğini anlattı öğretmeni.

Zeynep ve arkadaşları o kadar dikkatli dinliyorlardı ve kendilerini kaptırmışlardı ki zilin çaldığını bile duymadılar.

Büyük bir mutluluk, neşe ve merak içerisinde eve dönen Zeynep, bugün okulda yaşadıklarını, öğrendiklerini yine büyük bir heyecan ve sevinçle ailesine anlattı. Bir an önce yemeğini yiyip ödevlerini yapmak, daha doğrusu "Yunus Emre" yi araştırmak için sabırsızlanıyordu. Araştırması için daha bir hafta süresi vardı. Fakat Zeynep hiç durur mu; hemen araştırmaya başladı. Tıpkı öğretmeni gibi Zeynep de sevgi insanı, Yunus Emre'yi araştırdıkça, eserlerini okudukça daha da çok seviyordu.

Günümüzde böyle güzel eserlere, anlamlı sözler duymaya o kadar çok ihtiyacımız var ki diye düşündü Zeynep. "Acaba Yunus Emre'nin yaşadığı zamanlar nasıldı? Hep iyi insanlarla mı doluydu? Acaba o zamanlarda da kötü insanlar var mıydı?" diye kendi kendine sordu Zeynep.

Sanki Yunus Emre ile konuşuyormuşçasına söylendi durdu. Her gün haberlerde ya bir kavgaya, gürültüye ya da cinayete ya da daha kötüsü dünyanın farklı yerlerinde savaşlara tanık oluyoruz biliyor musun Yunus Emre? Evet, evet savaşlara! İnsanlar birbirlerini hiç acımadan öldürebiliyorlar maalesef. Tüm bunlara inanabiliyor musun? Senin zamanında da kavgalar, kötülükler, savaşlar var mıydı sevgili Yunus Emre? Çocuklar mutsuz muydu, ağlıyor muydu anneler? Sokaklarda kalan insanlar var mıydı? Şahi bu kadar acımasız mıydı insanlar? Açlıkların olduğu bir dünya, böylesine acımasız, merhametsiz! Var mıydı sevgili Yunus Emre? Eminim yokmuştur değil mi? Çünkü sen vardın, senin anlattıkların, öğrettiklerin vardı. Seni seven, dinleyen insanlar vardı. Seni tanıyan, seven insan hiç kötülük yapar mı, hiç kalp kırar mı? Sen, bir kez bile gönül yıkma derken, insan hiç başkasına eziyet eder mi?

Tüm bunları düşünürken bir anda uyuyakaldı. Yunus Emre artık rüyasındaydı, Zeynep'in elini tutmuş yaşadığı yerlerde dolaşıyorlardı. Gördüklerine inanamadı Zeynep, yine savaşlar, yine gözyaşı, yine sevgisiz insanlar! "Nasıl olur? Hiç anlamıyorum sevgili Yunus Emre, insanlar neden bu kadar kötü; dünya neden bu kadar acımasız, sevgisiz bir yer? Demek ki diyorum onlar senin adını hiç duymamış, şiirlerini hiç okumamışlar. Yoksa ne bir tane bile insan kötülük yapabilirdi, başkalarına karşı merhametsiz, hoşgörüsüz olabilirdi. Ne kan olurdu dünyada, ne de gözyaşı değil mi?" diye sordu Zeynep. Acı acı gülümsedi Yunus Emre "Haklısın Zeynep" dedi ve Zeynep'i çok güzel bir yere götürdü.

"Dünyamızda elbette iyi insanlar da var. Hoşgörülü, merhametli, yürekleri sevgi dolu, insan sevgisi, Allah sevgisi, Allah aşkıyla dolu." diyerek bambaşka bir dünyanın kapılarını açtı Yunus Emre. Çok güzel, sevgi dolu bir dünyanın kapılarını.

"Keşke diğer insanlar da seni tanısalardı, sevseler sevgili Yunus Emre. Seni tanıması gereken onca insan var. Biz bu yüzyılda yaşıyorsak, o hâlde seni daha çok kişiye tanıtıp, anlatmamız gerekiyor. Bu da bizim görevimiz olsun sevgili Yunus Emre. Sen görevini yapmışsın, şimdi sıra bizde. Bize anlattıkların, bıraktığın eserler için çok teşekkür ederiz. Umarım güzel, sevgi dolu bir dünyada yaşarız" diye ekledi Zeynep.

Yunus Emre, bu defa o kadar güzel, içten gülümsedi ki her yer adeta mutlulukla, huzurla doldu. "İşte Zeynep, bunu başaracak olan sizlersiniz. Siz varken benim gözüm arkada kalmaz!" diyerek uzaklaştı Yunus Emre.

Zeynep uyandıığında kendi kendine söz verdi. "Gözün arkada kalmasın Yunus Emre" diye de ekleyip, yarını bugünden kurtarmak için söz verdi Zeynep.

Adı Soyadı: Sude Toksoy

YUNUS EMRE'YE YOLCULUK

YUNUS EMRE'YE YOLCULUK

Şeyma kötü saygısız bir çocuktur. Ailesini lafını hiç dinlemez onları hep kötü davranırdı. Şeyma'nın öğretmeni onlara bir ödev vermişti. Yunus Emre'yi araştırıcaklardı. Şeyma ödevini yapmak için Nallıhan ilçe kütüphanesine gitti. Elini birkaç tane Yunus Emre ile ilgili Kalın kitaplar alıp eve gitti. Kitapları araştırmaya başladı. Saat gece yarısını yaklaşıyordu ve çok yorgundu. Kitabı kurcalarken bir sayfa gördü. Bomboş bir sayfaydı bu. Atlanmış olamazdı çünkü kalem izleri vardı. Şeyma önem simidi ve diğer sayfaları da baktı. Hepsi bomboştu. Şeyma şüphelenmişti çünkü bu işte bir iş vardı. Kitabı alıp camın kenarına geçti. Ay ışığının vurduğu sayfalarda harfler belirliyordu. Şeyma belirlen harfleri not aldı. Notlarında "Sunuy Erme" yazıyordu. Şeyma yazıyı okumakta kararsız kaldı. Endişelenme şışti ama okumaya karar verdi. Yüksek sesle okudu ve bir anda kitap bir halıya dönüştü ve şeyma'nın ayaklarını yerden kesip onu bulutları çıkarmaya başladı. Şeyma göz açıp kapayıncaya kadar her şey gerçekleşmişti. Şeyma şok içinde kalmış, çok şaşırmişti. Şeyma etrafına bakındı ve o gün toplayan bir adam gördü. Hemen yanına koşup nerede olduğunu sordu. Adam Nallıhan'da olduğunu söyledi. Şeyma şaşırmişti. Oradaki evleri dikkate aldığı zaman eski zamanda olduğunu anladı. Sonra tekrar adama baktı ve "bu nasıl odun toplamak" dedi içinden. Adama:

- Yardım edebilir miyim?, diye sordu.

Adam evet anlamında başını salladı. Şeyma oradan biri oduna aldı ve torbanın içine koydu. Adam telaşla:

-hayır küçük kız bu eğirim onu dergahın kapısından içeri sokmam ben bak böyle düz odunlar koy ,dedi.

Şeyma şaşırmış bir şekilde adama baktı. Sonra adama dönüp:

-Sen boş boş odun toplamaya devam et ben başkasını bulurum sana da kolay gelsin, dedi ve alaycı bir kahkaha attı. Adam dergaha doğru odun sokmam boş iş değil saygımandır küçük kız ,dedi sevgi dolu gözlerle. Şeyma bir an utandı. Dediğine pişman olmuştu. Adamdan özür diledi ve adını sordu. Adamın adı Yunus Emre idi.

Adamdan özür diledi ve adını sordu. Adamın adı Yunus Emre idi. Şeyma bunu duyduğuma çok sevinmişti çünkü araştırma ödevini yapabiliirdi. Hemen yanına koştu ve ona yardım etti ama bu sefer düz odunları topladı. Toplarken dergi hakkında konuştular. Şeyma dergahı çok önemli bir yer sandı ve onu görmek için Yunus Emre'ye yalvardı. Orada altınlar elmaslar bulabileceğini düşünüyordu.

Yunus Emre ona dönüp:

-Küçük kız dergahtan sade düz olan geçebilir insanın içinde bu geçerli sadece doğru saygılı insanlar o kapıdan geçebilir o kapının ardındaki bir şeyler ve insanları bir ödündür ,dedi. Şeyma merakına yenik düştü ve saygılı davranma ya çalıştı. Yunus Emre onun bu çabasından etkilenmiş olmalı ki onu alıp dergaha götürdü. Şeyma kapının ardındaki şeyleri çok merak ediyordu. Herkese saygılı ve sevgili bir şekilde davrandı. Şeyma altınlar elmaslar bekliyordu ama herkesin ona saygı ve sevgili yaklaşması onun daha da mutlu etmişti. İşte o an ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. Bir anda gözlerini açtı aniden. Annesi onu yemeğe çağırıyordu. Hemen ayıldı. Tamamen doluydu ödevini yapmıştı. Uykuya dalmış ve o sırada yazısında bitirmişti. Gördüğüm rüyadan bir ders çıkarmıştı. Bundan sonra Şeyma herkes saygılı ve sevgili bir şekilde davrandı. Herkes onu çok sevdi o da herkesi çok sevdi. Şeyma kendine neden önceden böyle davrandım diye ikide bir kızıyordu ama hatasını düzeltti için çok mutluydu.

Adı Soyadı:Tuana DUMAN

YUNUS GİBİ GÖRÜNMEK

YUNUS GİBİ GÖRÜNMEK

Ali o gün çok heyecanlıydı. Çünkü 1 hafta sonra okulunda düzenlenecek olan Yunus Emre ile ilgili gösteride yer alacaktı. Fakat bir sorun vardı. Kendisi Yunus Emre ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl Yunus Emre hakkında bilgi edinebilirdi... Aklına dedesine sormak geldi. Çünkü dedesi bir Yunus Emre hayranıydı. Yunus Emre'nin çoğu şiirini bilir onun hakkında kitap okur, bilgi edinirdi. Ali dedesinin evine doğru yürümeye başladı. Ve nihayet dedesinin evine ulaştı. Kapıyı art arda çalmaya başladı. Dedesi bu kadar acele kapıyı çalanın kim olduğunu merak ederek merdivenlerden aşağı inip kapıyı açtı.

Ali heyecanla dedesinin boynuna atladı. Dedesine:

-Dedeciğim 1 hafta sonra okulumuzda Yunus Emre ile ilgili yapılan gösteride bende oynayacağım. Bana Yunus Emre hakkında bilgi verir misin? Öğretmenimiz onun sevgi insanı olduğunu söylemişti. Nasıl bir sevgi bu?

-Yavrucuğum hepsini sana anlatacağım. O halde başlayalım anlatmaya:

Yunus Emre'nin doğum tarihi tam olarak bilinmemektedir. Eskişehir Sarıköy'de doğduğu bilinmektedir. Bir gün Yunus yaşadığı bölgedeki kıtlık nedeni ile Hacı Bektaş Veli'ye gider. Ondan buğday ister. Hacı Bektaş Veli ona erenlerin himmetini mi yoksa buğday mı istediğini sorar. Yunus Emre yaşadığı bölgedeki kıtlık nedeniyle buğday vermesini ister. Hacı Bektaş Veli bir defa daha sorar fakat Yunus kararından dönmez. Buğdayı alarak yola koyulur. Fakat hatasını anlar ve yolun yarısında kararını değiştirir. Hacı Bektaş Veli'nin yanına geri dönüp himmet istediğini söyler. Hacı Bektaş artık çok geç olduğunu ve Tapduk Emre'yi bulması gerektiğini söyler. Yunus Tapduk Emre'nin kapısına gider. Ve Tapduk Emre'nin dervişi olur. Onun kapısında 40 yıl hizmet eder. Birbirlerinin gönlünde taht kurarlar. 40 yıl sonra derviş olarak köyüne geri döner.

-Peki dedeciğim Yunus Emre'nin nasıl bir sevgi anlayışı vardır?

"Sevgi" kelimesi, Yunus Emre'de belki de en anlamlı şekilde kullanılmıştır Ali'ciğim. Bu güzel kelime onda, bilinen ve anlaşılan sınırlarının ötesinde yeni zenginlikler kazanmıştır. Başka bir ifadeyle dile getirmemiz gerekirse, Yunus Emre, "Sevgi" kavramına, sözlük kitaplarının veremediği yeni bir anlam zenginliği kazandırmıştır. O, mısralarında "Sevgi'yi dile getirirken sınır tanımamış, olanca genişliğiyle ele almıştır. Yunus Emre'nin "Sevgi'yi dile getiren ölümsüz mısralarından bazılarını söyleyeyim sana:

Gelin tanış olalım
İş i kolay kılalım
Sevelim sevillelim
Dünya kimseye kalmaz

Yunus Emre, bize kolay bir iş tavsiye etmektedir: Sevmek ve sevilmek. Ancak bu işler yalnız başına gerçekleşemeyecektir; bizim önce birbirimize danışmamız gerekecektir. Birbirimize danışırsak, işlerimiz kolaylaşacak ve birbirimizi sevmeye vaktimiz olacaktır. Eğer biz birbirimizi sevmeyecek olursak zararlı da çıkacağız. Çünkü biz insanlar dünyanın birer misafiriyiz; burası, yani dünya kimseye kalmayacaktır. Eğer karşılıklı sevgilerle dünyamızı yaşanır hale getirebilirsek elbette mutlu olacağız; ancak bu da kolay kolay gerçekleşemeyecektir. Çünkü insanlar birbirlerini sevmemektedir. Onlar, birbirlerine düşman gözüyle bakmakta, âdeta kendilerinden başkalarının yaşamaya hakkı olmadığına inanmaktadır. Oysa Yunus gibi olsak yaratılanı yaratandan ötürü sevebilsek dünyamız ne kadar güzel bir yer olur değil mi Ali'ciğim?

-Çok haklısın dedeciğim ne kadar da güzel anlattın şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum. Hemen gidip rolüme hazırlanmalıyım gösterimizi izlemeye gelenlere Yunus gibi görünmeliyim.

Ali dedesine sarılıp yanaklarından öperek evine doğru yola koyuldu.

Eve gittiğinde onu kapıda annesi karşıladı. Ali dedesiyle konuştuklarını annesine anlattı. Annesi Ali'nin bu kadar heyecanlı olmasına çok sevindi onun gösteride çok başarılı olacağına inanıyordu. Akşam yemeğinden sonra Ali odasına çıkıp rolüne çalışmaya başladı. Gece rüyasında dedesinin anlattıklarını gördü. Ertesi gün arkadaşlarını eve çağırdı. Beraber prova yaptılar. Sefa Tapduk Emre'yi, Bekir Hacı Bektaş i Veli'yi, Zeynep Yunus'un annesini canlandırıyorlardı. O gün tüm gün prova yaptılar zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadılar

Ve büyük gün geldi çattı. Seyirciler yavaş yavaş salonu doldurmaya başladı. Kübra öğretmen kulise öğrencilerinin yanına gitti. Onlara:

-Çocuklar 10 dakika sonra sıra sizde hazır mısınız? Diye sordu. Çocuklar hep bir ağızdan 'Hazırız öğretmenim.' Dediler. 10 dakika sonra Ali ve arkadaşları sahneye çıktı. Ali bu kalabalığı görünce çok heyecanlandı. Kalbi küt küt atıyordu. Bir anda dedesiyle göz göze geldi dedesi ona gülümsedi. Ali sanki o an rahatlamıştı. Gösteri bittiğinde salondaki herkes onları ayakta alkışlıyordu. Ali adeta sahnede Yunus olmuştu. Dedesi ve ailesi ona gurur dolu gözlerle bakıyorlardı. Ali hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. O gün kendine söz verdi. Büyüdüğünde o da Yunus gibi sevgisiyle halkın gönlünde taht kuran bir şair olacaktı.

Adı-Soyadı: Sefa Berk SONKAYA

YUNUS'UN YOLU

YUNUS'UN YOLU

Kaan, Osman ve Çağlar'ın süper 3'lü adında bir çeteleri varmış, o kadar kötülermiş ki okuldaki arkadaşlarına kötülük yapıyor, onları eziyor ve onlarla sürekli dalga geçiyorlarmış. Bunu birçok kez tekrarlıyorlarmış. İster okulda ister dışarıda nerede olursa olsun onları görenler onlardan korkup kaçıyorlarmış. Özellikle de Kaan grubun lideri, bunun bir marifet olduğunu sanarak böylece insanların onlardan korkmasının havalı bir şey olduğunu sanıyormuş. Bu akli geri kalan Osman ve Çağlar'a da aktarıyormuş. Oysa Osman ve Çağlar saf, çabuk kanan iki insanmış. Onları kötülüğe hep teşvik eden Kaan oluyormuş. Bir gün her zamanki gibi Kaan yemekhanede herkes yemek yerken Ali'nin üzerine tabağındaki yemeği fırlatmış. Bunu gören diğer öğrenciler korkup dışarıda yemeklerine devam etmişler. Bunu gören Hasan da sanki Kaan , Osman ve Çağlar'ın bu yaptığından sonra havalı olduğunu sanıp sırf onların grubuna girmek için insanlara kötülük yapmaya başlamış.Oysa Hasan o kadar iyi kalpli, sessiz , kitap okumayı seven, özellikle de Yunus Emre'nin şiirlerine bayılan bir çocukmuş ama artık o sessizlikten kurtulup okulda havalı olmak için bunun en doğru karar olduğunu düşünmüş. Bu kararı Yunus Emre'nin en sevdiği hatta ezberlediği şiirlerine bile artık okumaz ve insanlara kötü davranır olmuş. Hasan'ın yaptığı kötülüklerin birine tanık olan Osman hemen bunu Kaan ve Çağlar'a söylemeye gitmiş. Hasan'ın bir çocuğa koridorda çelme takıp, gözlüğünü yere attığını duyan ve Kaan ve Çağlar düşünmeye başlar ve Çağlar demiş ki;

Bence Hasan'ı grubumuza alalım.

Bunun üzerine grubun lideri olan Kaan 4 kişi olunca daha güçlü oluruz düşüncesiyle ertesi gün okulda Hasan'ı yanlarına çağırtmışlardır. Hasan yanlarına gidince onlar da süper 3'lü çetesine dahil olacağına çok sevinir ve artık o grubun süper 4'lü olmasını dile getirir Kaan da tamam o zaman bundan sonra biz süper 4'lüyüz der. Akşam olmuştur ve herkes evine döner. Hasan çok mutlu bir şekilde evine dönmüştür. Ta ki telefon da dolanırken karşısına Yunus Emre'nin " Bir kez gönül yıktın ise " şiiri çıkana kadar.

Bu şiir Hasan'ın o gruba katıldığını resmen anlatıyormuş. Sırf havalı olmak için bu güzelim şiirleri unuttuğuna o kadar pişmanmış ki yarın yapacağı ilk iş o gruptan ayrılıp kötü davrandığı insanlardan tek tek özür dilemek olmuş, neyse ki Allah onun karşısına Yunus Emre'nin bu güzel şiirini çıkarmış. Bu sayede de sessiz biri olmanın, insanları itip kakmaktan daha iyi olduğunu anlamış. Ertesi gün o çetenin yanına gidip, " ben bu gruptan ayrılmak istiyorum! Eskisi gibi süper 3'lü olun artık kötü biri olmayacağım ne yaparsanız yapın! " demiş.

Bunu duyan Kaan,

Yok öyle bu gruba giren bir daha çıkamaz! Demiş. Hasan ise bunu kafasına takmayıp evinin yolunu tutmuş, bir anda yağmur başlamış ve yavaş yavaş hava kararıyormuş. Bunun üzerine Hasan da hızlı adımlarla ilerliyormuş. Arkasında Kaan, Osman ve Çağlar'ın olduğunu sonradan fark etmiş. Bir yandan yağmur, bir yandan kapkaranlık olan hava sokak ışıklarından tek tek geçiyor bir an önce evine ulaşmak istiyormuş. Arkasındakiler hala onu takip ediyormuş. Hasan koşmaya başlamış, Kaangil de koşmaya başlamış. Bir yandan ıslanıyor bir yandan da koşuyormuş. Kaan, Osman ve Çağlar; Hasan'ı yakalamış ve Kaan:

Bak Hasan! Eğer bizim grubumuza girdiyse çıkamazsın. Eğer çıkarsan... derken camdan Hasan'ın annesi:

"Hasan, hadi gelşene seni bekliyoruz. Daha fazla yağmurda ıslanma. Arkadaşlarını da çağır, ısınsınlar." demiş. Böylece Kaan sözünü tamamlayamadan Hasan kurtulmuş olmuş , yağmur dinince Kaan, Osman ve Çağlar da evlerine dönmüş. Hasan ne yapacağını düşünürken annesi olaya müdahale etmiş. Böylece Hasan bu kötü çeteden kurtulup yeni bir okula geçmiş. Bu olanlardan büyük bir ders çıkarmış ve Allah'a şükretmiş.

İyi ki karşıma Yunus Emre'nin o güzel şiirini çıkardın Rabbim! Diyip bir de şunları eklemiş :

İyi ki Yunus Emre'ye hayranım şiirleri sayesinde doğru yolu buldum. Demiş böylece Yunus Emre sevgisi bir çocuğu kötülükten korumuş.

ADI SOYADI : Fatma Nur EĞRİ

YUNUS'UN DOSTLUĞU

YUNUS'UN DOSTLUĞU

Bir kasabada iki adam varmış. Çağrı çok iyi, sesi soluğu çıkmayan ve Yunus Emre'yi destekleyen birisidir. Mehmet ise tam tersiyymiş. Yunus Emre'nin sözlerini desteklemezmiş ve sürekli haksızlık yaparmış. İnsanları, hayvanları hiç sevmezmiş. Bir gün kasabada bir tarla blştrlecekmiş. Çağrı ve Mehmet de gitmişler. Sonra Çağrı tarlayı yarı yarıya bölüşelim, demiş. Mehmet bunu kabul etmiş ama tarla blştrlrken Mehmet çoğunu kendine almış. Sanki eşit almış gibi davranıyormuş. Bir gün Çağrı tarlanın boyunu ölçtüğünde Mehmet'ten daha az olduğunu fark etmiş. Bunu Mehmet'e demiş:

"Mehmet benim tarlamı senin tarlandan az eksik lmşsn sen."demiş. Mehmet ise:

"Hayır, ben öyle bir Şey yapmadım, tarlalarımız eşit."demiş.

Buna inanmayan Mehmet Yunus Emre'ye gidip ne yapacağını sormuş. Yunus Emre:

"Cümleler doğrudur sen doğru isen, doğruluk bulunmaz; sen eğri isen "bu sözüyle bize yol gösterdi.

Biz de teşekkür edip çıktık ve Mehmet'in çok hasta olduğunu, kansere yakalandığını ğrendik. Hemen yanına gittik ve durumunu sorduk. Mehmet:

- "Senin ne işin var burada, neden geldiniz?"dedi

- "Hasta olduğunu öğrendik ve geçmiş olsun demeye geldik."dedi

- "Gelmene gerek yok," derken aniden bayılıvermiş.

ağrı, Mehmet'i hemen hastaneye götürmüş ve doktora olanları anlatmış. Doktor hemen muayene ettikten sonra Mehmet uyanmış ve:

- "Benim burada ne işim var?"demiş.

- "Ben getirdim aniden bayıldın."dedi. Mehmet:

- "Sen bana neden iyilik yapıyorsun ki?" ettiler."demiş

Ve Mehmet'in hasta olduğunu duyan Yunus Emre hemen hastaneye gelmiş ve odaya girmiş.

Mehmet çok şaşırılmış inanmadığı, desteklemediği biri yanına gelmişti

Mehmet Yunus Emre'ye:

"Sen neden geldin buraya? Demiş"

"Hasta olduğunu öğrendim ve hemen geldim"

Yunus Emre nasılsın diye sorduktan hemen sonra doktor içeri girmiş ve "Eğer ilaçlarını kullanırsan ve dediklerimizi yaparsan hemen iyileşirsin, kanserden kurtulursun. Şimdi de taburcu olabilirsin.", demiş.

Bunun üzerine Yunus Emre ve Çağrı Mehmet'e yardım ederek evine götürmüşler. Mehmet biraz halsiz hissediyormuş. Çağrı ve Yunus Emre, Mehmet'e yardım etmişler. Onlar gittikten sonra Mehmet düşünmüş taşınmış

-"Ben de onlar gibi olabilir ve onların arasına girebilirim. Onlar bana, benim onlara yaptıklarına, göz yummuşlar bana yardım ettiler." demiş Bir kaç gün sonra tekrar ziyarete geldiklerinde Mehmet çok özür dilemiş. Yaptıklarının çok yanlış olduğunu ve bundan sonra haksızlık yapmayacağını söylemiş.

Yunus Emre Ve Çağrı ise Mehmet'i affetmiş. Mehmet bundan sonra hep iyilik yapacağıma söz veriyorum, demiş.

Mehmet yaptıklarını bir bir anlatmış ve tarlayı tekrar bölüşelim demiş Çağrıya.

Çağrı kabul etmiş ve tekrar bölüşmüşler.

Mehmet artık insanları, doğayı, hayvanları çok seviyormuş. Haksızlık yapmaktan kaçınan biri olmuş.

Yunus Emre ise bunlara dayanarak "Sevin, insanları sevin, hayvanları sevin, doğayı sevin ama her şeyden önce kendinizi sevin." demiş.

ADI SOYADI : SANİYE DEMİRDAL

YUNUS'UN IŞIĞINDA DERVİŞ ÖMER

YUNUS'UN IŞIĞINDA DERVİŞ ÖMER

Aylardan aralık, yıllardan 1258, günlerden cumaydı. Dışarıda kışın geldiğini müjdeleyerek kasvetli rüzgârla adeta dans eden buz kristalleri lapa lapa yağıyor; ya bir an önce eve varmak için hızlı adımlarla yürüyen zaatın paltosuna konup eriyor ya da bilmediği diyarlara düşüp çocukları bekliyordu. Ömer, heyecanla sofraya oturmuş, dışarıso soğuk olmasına rağmen elini camdan uzatmış kar taneleriyle oynuyordu. Bununla birlikte bir yandan sonu olmayan hayaller kuruyor diğer yandan da Allah'a şükreliyordu. Bu hayallerden anacığının şefkat kokan sesi onu uyandırmaya yetmişti. Saçlarına daha yeni ak düşmüş anacığı "Ömer!" dedi. Oturduğu yerden kalktığında sobanın üzerinde ateşin sıcaklığıyla oynayan portakal kabuklarının kokusu her zaman olduğu gibi yine onu mest etmişti. Mutfağa giderken birden kapı çaldı. Merakla kapıyı açmaya yöneldi. O sırada babası ve annesi de Ömer'in yanına gelmişti. Kapıyı açtıklarında adam selam verdikten sonra şöyle bir açıklama yapmaya başladı. "Dergâha gidiyorum. Fakat fazla yağan kar yoluma engel oldu. Müsaadeniz olursa yol açılana dek evinize misafir olmak isterim. "Bunun üzerine babası biraz düşünüp aklına yatmış olacak ki adamı eve davet etti. Ev pek geniş sayılmazdı. Bakımsız ve biraz da soğuktu aynı zamanda. Hep birlikte içeri geçtiklerinde annesi Ömer'le birlikte mutfağa savuştu. Kurmakta olduğu sofrayı oğlunun da yardımıyla bir çırpıda hazırladı. O sırada babası misafirle sohbet etmekteydi. Yemek yenmeye başladığında "Eee, söyle bakalım, adın sanın nedir kimsin kimlerdensin?" dedi Ömer'in babası. Adım Yunus Emre. Doğduğum zamanlar çok sıkıntılı zamanlarmış. Babam peşimizi bir türlü bırakmayan Moğollarla savaşırken şehit düşmüş. Anam ve dedemle yaşadım uzun bir süre. Daha genç yaşlarımda da önce dedem ardından onun vefatına fazla dayanamayan anacığım vefat etti. Zor zamanlar yaşadım. O zor zamanlar üstesinden Allah'ın yardımıyla geldim. Şimdi de Taptuk Emre'nin yanındayım, dergâhta ona yardım ediyorum, diye kendini tanıttı.

O arada erkek çocuğun ve annesinin evde olmadığını fark etti Yunus. Ama ses etmedi. Babası: Ne kadar da güzel! Allah yolunda ilerlersin demek. Ne iyi etmişsin de bizim kapımızı çalmışsın. Kar kalkıncaya kadar hatta istersen daha sonra da burada kalabilirsin, diye teklifte bulundu. Tam o sırada kapı çaldı. Gelen Ömer ve annesiydi. Birlikte eve pekte uzak olmayan odunluğa gidip bir kucak dolusu odun getirmişlerdi. Annesi misafir ınsın diye bir hamlede sobaya atıverdi kucağındaki odunları. Yunus'un dikkatini bir şey çekmişti. Ömer anacığının yanından hiç ayrılmıyor ve elinde hep bir sopayla geziyordu. Merakına yenilip Ömer'in babasına şunları sordu. "Oğlunuz sanırım. Adı nedir?" Annesi ve Ömer bu sırada odaya gitmişlerdi. Babası "Ömer." deyince Yunus da "Maşallah adı da kendi de pek güzel. Allah bağışlasın. Sağlık sıhhati inşallah yerindedir." deyince babası anlamış olacak ki gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Ve güçlkle şunları söyledi. "Ömer'im, yavrum doğuştan âmâdır. Ne yazık ki gözlerinin ikisi de görmez." Bu sırada Yunus kalbinin acıdığını hissetti. Ve onunda gözlerinden iki yaş süzüldü. Babası kısa bir sessizlikten sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Ömer'im dünyaya gönül gözüyle bakar. Okumaktan buna rağmen vazgeçmedi. Küçükken bir dergahta eğitim almıştı. Bu eğitimle bir çok şey öğrendi. Ama uzun süre devam edemedi. Oda kendi kendini geliştirmeye çabalar. Azmine gözleri engel olamadı inşallah olmaz da." O sırada Ömer'in annesi içeri gelmişti. Yatağın hazır olduğunu haber etti. Yunus da üzgünlüğü sebebiyle olacaktır ki yavaş yavaş odaya ilerledi. Oda kısa bir koridorun sonundaydı. Oraya doğru ilerlerken birden durdu. Bir yerden Kuran-ı Kerim okuyan birinin sesi geliyordu. O an bu sesin Ömer'e ait olduğunu anladı. Kapıyı aralayıp içeri girdi. Ömer Yunus'un içeri girdiğini duymamış olacak ki büyük bir içtenlikle tilavetine devam ediyordu. Bu tilaveti duyan Yunus adeta mest olmuştu. Bu kadarını tahmin etmemişti doğrusu. Çocuk orada ufak yanlışlıklar yapsa da çalıştığı öğrendiği yeri ustalıkla telaffuz ediyordu. Yunus bir süre kalbi Allah sevgisiyle, azimle dolu bu çocuğu gözleri yaşlı dinledi. Ve daha sonra ses çıkarmadan odasına ilerledi. Burada yalnız bir çocuk değil azmin gücünü de görmüştü aynı zamanda. Bütün gece Ömer'i düşündü. " Ömer'i dergaha götürsem, onu yetiştirsem..." diye bir fikir geldi.

Sabah babası ve Ömer'e bu teklifi sunmak istedi. Ne de olsa tekliften zarar gelmezdi. Sabah olduğunda Yunus lafa nasıl gireceğini düşünüyordu. Bir türlü lafa girememişti. O düşünceleriyle savaşıırken birden kapı çaldı. Arkadaşları Ömer'i dışarı çağırıyorlardı. Annesi hepsini sıkı sıkı tembihleyerek Ömer'in dışarı çıkmasına yardımcı oldu ve az önce başından kalktıkları sofrayı toparlamaya başladı. Babası da ara sıra Ömer'i kontrol etmek için kapıyı açıp dışarı bakıyordu. Yunus tam söze girecekti ki o sırada çocuklar arasından bir ağlama sesi duyuldu. Annesi ve babası merakla dışarı çıktılar.

Dışarıda iki tane çocuk " Kör Ömer, Kör Ömer " diye Ömer'le alay ediyorlardı. Yunus sinirlenmişti. Karşısındakinin çocuk olduğunu unutmadan çocukların duyacağı şekilde "Çocuklar! Yaratılanı hoş görün yaradan ötürü."dediğinde herkes susmuş çocuklar başlarını öne eğmişti. Ömer'in gözlerindeki yaşları silerek sözlerine şu şekilde devam etti. "Her şey Allah'tan gelir çocuklar. Siz Ömer'i görmez sanırsınız ama Ömer'in gönül gözü açıktır. Size bir şey söylemeden içini Allah'a döken arkadaşınızla dalga geçmeye hakkınız yok, deyip Ömer'i alıp eve döndü. Yunus bu tablonun karşısında aklındakini söylemek için cesaret buldu. Fikrini Ömer'in babasına anlattı. Babası biraz düşünceleri gerektiğini söyleyip içeride oturmakta olan Ömer ve annesinin yanına gitti. O sırada Yunus dışarı bir göz attığında karın çoktan erimeye başladığını gördü. Yüzünde yürekleri ısıtan bir gülümsemeyle annesinin de yardımıyla Yunus'un yanına oturdu. Yunus teklifi kabul ettiklerini anlamıştı. Babası lafa şu şekilde başladı. "Sen Allah yolunda ve içinde insan sevgisi olan birine benziyorsun Yunus, ben sana güveniyorum ve oğlumu Kuran yolunda yetiştirmen için izin veriyorum." Dedi.

Üç gün sonra yol açıldı. Babası Ömer ve annesinden de onay alarak hazırlıklara başladılar. " Giderken biz de sizinle geliriz. Allah'ın izniyle her hafta görüşürüz." diye bir öneride bulundu babası. Yunus son hazırlıklarını yaparken başıyla onayladı bu teklifi. Anacığı Ömer'in çantasını hazırlamış içine kışlık kıyafetleri ve biraz da yiyecek koymayı ihmal etmemişti. Ve Ömer'i dergâha o gün sağ salim emanet etmişlerdi.

Bugünün üzerinden yıllar geçti. Ömer büyüdü, eğitim aldı ve hafız oldu. Artık onun adı "âmâ" değil "Hafız" Ömer olmuştu. Yunus içinde insan ve Allah sevgisiyle Ömer'i yetiştirmiş geriye sevginin, azmin en saf halini bırakmıştı. Belki bir gün sizin kapınızı da bir Yunus çalar. Bizlere belki de anlamlarını tam olarak bilmediğimiz "azmin, görmenin ve en önemlisi de sevginin tanımını öğretir. Ömer gibi olanlara ise yardım etmeyi kendine görev bilir.

Şimdi bu dergâhın kapısının üstünde Yunus'un şu sözleri yazmaktadır:

"Maharet güzeli görebilmektir. Sevmenin sırrına erebilmektir. Cihan âlem herkes bilsin ki en büyük ibadet sevebilmektir."

Adı Soyadı: Esra Kıran

YUNUS'UN İZİNDEN

YUNUS'UN İZİNDEN

Hamit ve Vacip adında iki dost varmış. Vacip, Yunus Emre'nin şiirlerini hep okur ve çok severmiş. Hamit ise Yunus Emre kimdir bilmezmiş. Dinden uzak ve hiç ölmeyecek gibi yaşar, kendini beğenmiş biriymiş. Vacip, her zaman Yunus Emre'yi örnek almış ve onun gibi şiirler yazmaya çalışıyormuş. Hamit ölümün bir nefes kadar yakın olduğunun farkında olmadan hayatını dünya işleriyle uğraşarak geçirirmiş. Ama Vacip öyle değilmiş. Hem dünya hem ahiret hayatını aynı orantıda tutar, şiirler yazar, alnının teriyle çalışıp helal para kazanırmış. Vacip, Hamit'i camiye namaz kılmaya davet eder fakat her seferinde olduğu gibi Hamit teklifi reddedermiş. Vacip bu duruma çok üzülürmüş. Dostunun böyle biri olması onun suçu değilmiş ama Hamit için bir şeyler yapmak istiyormuş. Bir gün Vacip Hamit'i evine davet etmiş. Vacip'in hanımı onlara çay getirmiş ve güzel ikramlarda bulunmuş. İki dost sohbet etmeye başlamışlar. Vacip, Hamit'e yazdığı şiirleri göstermiş ve Hamit hepsini çok beğenmiş.

Vacip:

Yunus Emre'yi bilir misin?

Hamit:

Hayır, bilmem. Kimdir o?

Vacip :

Nasıl bilmezsin! Anadolu'nun ünlü şairlerindedir. Şiirlerinde Allah sevgisi, ölüm, doğum, ilahi adalet, insan sevgisi, gibi birçok konuda şiir yazmıştır. Şiirlerini çocukluğumdan beri okurum, okumadığım şiiri yoktur. Her bir şiirinde bir anlam bir ders vardır.

Hamit:

Öyle mi? Ben hiç bilmezdim. Birkaç yerde duydum ama pek merak etmedim.

Vacip çayından bir yudum almış ve devam etmiş:

Vacip:

Örnek alınacak insanlar listesinde benim gözümde birinci sıradadır. Şiir tutkusu ondan aşılandı bana.

Hamit:

O kadar mı çok seviyorsun Yunus Emre'yi? Ben hiç şu zamana kadar örnek alabileceğim bir insan tanımadım. Bana benden kimse iyi örnek olamaz.

Çok yanlış düşünüyorsan Hamit! Asla kendini başkasından üstün görme. Allah kendini beğenmiş insanları sevmez.

Hamit:

Doğru dedin, böyle söylememeliydim.

Vacip:

Yunus Emre'nin bu konuyla ilgili bir şiiri vardır " Sen doğru ol da varsın sanan eğri sansın, lakin sakın unutma ki, sen kendini bir şey sanmadığın sürece doğru insansın" der ünlü şairimiz Yunus Emre. Anladın mı Hamit? Kendini başkalarından üstün görme, kendinle övünme. Herkes aynı topraktan yaratıldı.

Hamit:

Ne desen haklısın. Çok yanlış düşüncelere kapıldım ve çok kendimi beğenmişlik yaptım. Bundan sonra böyle olmayacak. Yunus Emre'nin şiirlerini ben de daha fazla okumak istiyorum ve daha çok onunla ilgili bilgi edinmek istiyorum.

Vacip:

Tamam, Hamit yeter ki sen iste. Yunus Emre gibi bir insanı tanımamak olmaz. Sana onunla ilgili her şeyi anlatacağım.

Hamit ile Vacip artık birlikte namaza gider ibadet ederlermiş.

ADI SOYADI : İrem Nur ERKAYA

YUNUS'UN YOL ARKADAŞI

YUNUS'UN YOL ARKADAŞI

Ben Yunus Emre'nin yakın dostuyum. Sizlere Yunus'un hayatı boyunca yaşadığı zorlukları dilim döndüğünce anlatmaya çalışacağım.

Yunus o yıllarda daha Emre ismini almadı ve yıllarca medresede kadılık üzerine eğitim gördü. Bir sabah derin bir uykuya dalmışken kapının açılmasıyla uyandı. Arkadaşları kadılığın son imtihanı için Yunus'u çağırdı. Sabah namazlarını kıldıktan sonra son girecekleri imtihan için beraber medreseye gitmişlerdi. Karatay medresesinde hocaları tarafından imtihana alındı ve başarılı oldu. Nallıhan'a kadı olarak gönderildi ve yola koyuldu. Hava o kadar sıcaktı ki Yunus ve atı çok susamıştı. Yolda yavaş yavaş ilerlerken yaşlı bir adama rastladı. Bu adamın Taptuk Emre olduğundan ve hayatının onun sayesinde değişeceğinden hiç haberi yoktu. Yunus ve atı o kadar susamıştı ki Taptuk Emre'ye su içebilecekleri yer olup olmadığını sordu. Taptuk Emre birazdan yağmurun yağcanı ve susuzluklarını gidere bileceklerini söyledi. Bir süre daha yürüdükten sonra Taptuk Emre'nin dediği gibi yağmur yağdı ve Yunus çok şaşırıldı. Yunus ve Taptuk emre yağmurun yağması ile bir mağaraya sığındılar. Burada hem dinlenip namazlarını kıldılar hem de sohbet ettiler.

Yağmur dindikten sonra Taptuk Emre ve Yunus'un yolları ayrıldı ve Yunus yoluna devam etti. Karanlık çökmüş Yunus ve atı acıkmıştı. Yunus yol üzerinde hana hem karnını doyurmak için hemde dinlenmek için girmişti. Yunus yemeğini yerken davetsiz bir misafir sofrasına oturdu ve Yunus bundan rahatsız oldu. Yemeğini bitirmeden odasına dinlenmeye geçti. Sofrasına gelen misafirin hırsız olduğundan haberi yoktu ve uykuya daldı. Hırsız Yunus'un uyumasını fırsat bilip odasına girer bütün akçelerini ve kadılık için verilen okkasını çaldı. Aslında Yunus farkında değildir ama Allah'ın Yunus'u imtihana koyması burada başlamıştır. Hırsız aldıklarıyla beraber Yunus'un atıyla kaçtı. Yunus atınıda çaldırıldığı için yoluna yürüyerek devam etmek zorunda kaldı. Nallıhan yolunda yavaş yavaş ilerlerken, o yolda karşılaştığı yaşlı adama rastladı ve çok sevindi. O yaşlı ihtiyarın Taptuk Emre olduğunu bilmeden sohbet ederek yollarına devam ettiler. Karanlık, artık çökmüştü,

Yunus ve Taptuk Emre namazlarını kılmak için bir yerde mola verdiler. Namazlarını kıldıktan sonra ateş yakıp oturdular ve sohbet etmeye devam etmişlerdi. Taptuk Emre, Yunus başına gelenlerden söz edince Yunus'a bir hikâyeye anlatmak istediğini söyledi. Ve anlatmaya başladı, Yunus bu hikâyeden çok etkilendi. Taptuk Emre'ye çok beğendiğini söyledi. Sabah erkenden yola çıkacakları için uyudular. Sabah olmuş namaz kılmak için göl kenarında abdest alıyorlardı. Yunus abdest alırken derenin karşısında çalıkların arasında bir adamın başka bir adamı bıçakladığını gördü ve bağırdı.

Yunus'un sesini duyan adam korkarak kaçmaya başladı ama Yunus adamı yakalayamadı. Yunus bu durumu yol arkadaşı olan Taptuk Emre'ye anlattı. Sonrasında cenazenin başında dualarını ettikten sonra yollarına devam ettiler ama Yunus bu duruma çok sinirlenmişti. Ona nazaran Taptuk Emre daha ılımlı bakıyordu bu duruma. Çünkü Yunus'un anlatıklarının tamamıyla bir yanlış anlaşılma olduğunu hissetmişti belki de. Bir süre daha yürüdükten sonra yol ayrımına geldiler. Yunus kadılık yapacağı yere, Taptuk Emre ise dergâhınadoğru yollarına artık tek olarak devam etmişlerdi. Gider gitmez kadılık görevine başlayan Yunus ilk olarak bu katilin peşine düşmüştü. Her yere haber salan zabıtalara katili hiçbir yerde bulamamışlardı. En son katilin Taptuk Emre dergâhında kaldığını öğrendiler ve dergâha doğru yola çıkmışlardı. Dergâhı izinsiz aramaya başlayan Yunus ve zabıtları katil zikir halindeyken bulmuşları. Sonrasında Yunus burada Taptuk Emre ile karşılaştı ve uzun yollar boyu sohbet ettiği ihtiyarın Taptuk Emre olduğunu öğrendi.

Yunus kadılığın ilk duruşması olarak bu katilin davasına başladı. Ve o katil sanılan kişi aslında yaralanan adama yardım ettiğini ama Yunus'un bağırmasından korktuğu için kaçtığını öğrendi. Bunu katil sanılan kişi anlattı ama yanında şahidi olmadığı için kimseyi inandıramadı. Yunus gözleriyle gördüğü katilin yalan söylediğini ifade etti. Suçsuz olmasına rağmen adamın şahidi olmadığı için kafası kesilerek cezalandırılacaktı. Katil sanılan kişinin Allah'tan başka bir şahidi yoktu ve Allah'ın onun suçsuzluğunu ortaya çıkaracağını biliyordu, sürekli zikir halindeydi.

Yunus birkaç gün sonra Taptuk Emre'yi dergâhında ziyaret etti. Taptuk Emre ile sohbet ederken anlattığı hikâyelerden katilin masum olduğuna dair bir kuşku içine yerleşti. Yunus göl kenarına giderek araştırma yapıp aslında gerçek katilin handa Yunus'un akçelerini çalan kişi olduğunu anladı. Masum olan kişinin kafasına tam balta darbesi vurulacakken gerçek katili ortaya çıkardı ve masum olan kişiyi Yunus kurtarmıştı. Yunus çok mutluydu çünkü Taptuk Emre sayesinde büyük bir hatada dönmüştü. Yunus bu yaşanan olaylardan sonra Taptuk Emre dergâhına gitti, Taptuk Emre'ye sohbetlere katılmak istediğini ve müridi olmak istediğini söyledi Taptuk Emre, Yunus'u sabır sınavına o esnada koymuştu ama Yunus'un bundan haberi yoktu. Yunus, Taptuk Emre sohbetlerine katılmaya başladı. Taptuk Emre'nin anlattığı kıssalardan kendine pay çıkarmaya ve o dergâhta kendini bulmaya başladı. Yunus sohbette anlatılan kıssadan sonra bir karar aldı ve kadılık görevinden istifa etti. Taptuk Emre dergâhına gitti ve Taptuk Emre'ye izni olursa onun dervişlerin olmak istediğini söyledi. Taptuk Emre gelene git denmez diyerek Yunus'un müridi olmasına izin vermişti. Yunus çok sevinmiş ama bir yandanda nefsi onu rahatsız etmeye başlamıştı . Yunus'un zorlu imtihanı fark etmese de burada başlamıştı. Yunus Taptuk Emre'ye medresede eğitim aldığı herşeyi bildiğini söyledi ama Taptuk Emre, Yunus'un içindeki kibri gördü ve bundan hoşlanmadı Taptuk Emre, Yunus'un nefsinin ve içindeki kibrini öldürmekle başladı. Yunus'a dergâhın temizlik işlerini verdi ama Yunus bundan pek hoşlanmadı. Nefsi Yunus'un peşini bırakmıyordu. İç sesi onu sürekli rahatsız ediyordu. Yunus utana sıkıla bu işi yapmaya devam etmişti. Yunus bu görevine devam ederken yandan da gönlünü Taptuk Emre'nin kızına kaptırmıştı. Taptuk Emre'nin kızı da aynı duyguları Yunus'a karşı hissediyordu ve Yunus'un imtihandan kolay geçmesi için dua ediyordu. Taptuk Emre akşamları sohbetine devam ediyordu. Taptuk Emre'nin anlattığı her kıssa Yunus'a bir birinden etkileyici gelmeye başladı ve Yunus bu kıssalardan kendine pay biçiyordu. Nefsi Yunus'u etkilemeye devam ediyordu ve Yunus kadılıktan istifa ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Taptuk Emre bunun farkındaydı Yunus'a "Ben bilmem" zikrini çekmesini istemişti. Yunus'un içindeki kibri bu şekilde bitirmeyi düşünmüştü. Yunus'un zorlu imtihanı geçecekmi? Acaba. Sabah olmuştu ve kim Yunus'a ne sorarsa sorsun Yunus "Ben bilmem" diye cevap vermişti. Diğer dervişler Yunus'un her sorulana böyle cevap vermesini bir türlü anlayamamışlardı. Yunus bu durumda pek hoşlanmasada Taptuk Emre'nin her dediğini yapmaya devam etmişti. Yunus "Ben bilmem" zikriyle hayaller görmeye başlamıştı çünkü şeytan, nefsiyle onu yoldan döndürmek için her şeyi yapmıştı. Taptuk Emre, Yunus için farklı işler vermişti fakat Yunus bu işleri beğenmesede hepsini yapmıştı

Taptuk Emre sohbetlerine devam ediyor ve Yunus sohbetlerine katılmıyordu çünkü nefsiyle savaşıyordu. Taptuk Emre Yunus'a görevler veriyor, Yunus yapmaya devam ediyordu. Gel zaman git zaman Yunus değişik görevler yapıyor ve "Ben bilmem" zikrine devam ediyordu. Yunus bu işlerden ve bu görevlerden bıkmıştı, dergâhı bırakıp gitmeye karar vermişti. Konya'daki Karatay medresesine gitti ve tekrar görevine dönmek istediğini söyledi. Günler bir birini kovaladı aylar geçti ama Yunus'un görevine dönmesi daha kabul edilmemişti. Yunus medrese hocasına gitti ve durumunu sordu o esnada Taptuk Emre dergâhına baskın verileceğini, Taptuk Emre'ye iftira atıldığını öğrendi. Kadılık görevine kabul edildiğini öğrenmeden tekrar Nallıhan'a döndü. Taptuk Emre, Yunus'un döndüğünü duyunca çok sevinmişti. Yunus olan biteni Taptuk Emre'ye anlattı ve onun ceza alacağını söyledi. Yunus, Taptuk Emre'ye atılan iftiranın yalan olduğunu ortaya çıkartmak için elinden ne geldiyse yaptı ve Taptuk Emre'nin masum olduğu ortaya çıkmıştı. Yunus, Taptuk Emre'yi kurtardığı için çok mutluydu. Tekrar Konya'ya doğru yola çıktı. At üstünde ilerlerken at hırçınlaştı ve Yunus atın üstünden düştü. O esnada bir yılan Yunus baygınken onu zehirledi. Oradan geçen köylüler Yunus'u bulup Taptuk Emre dergâhına götürdüler. Yunus'un tedavisi aylar sürdü. Yunus kendine geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyordu ve herşeyi yeni baştan öğreniyordu. Nallıhan'da insanlara su dağıtıyordu artık Yunus'un içindeki kibir ve nefsi ölmeye başladı. Yunus yaptığı işleri ve görevleri sevmeye artık kendini bulmaya başlamıştı. Artık Yunus'un nefsi ölmüştü ve Allah aşkıyla pişmeye, rüyalar göremeye başladı. Gördüğü rüyaları Taptuk Emre'ye anlattı ve Taptuk Emre tarafından dervişlik hırkası giydirilmişti. Taptuk Emre, Yunus'a kıssalar anlatmaya dervişliğin usulünü anlatmaya başlamıştı. Yunus zikrini çekmeye ve Nallıhan sokaklarında su dağıtmaya devam ediyordu. Gördüğü rüyalar devam ediyor, Taptuk Emre rüyalarına göre Yunus'a farklı zikirler veriyordu. Yunus kendini bulmaya başladı ve insanların onu yadırgaması onu artık üzmüyor, tebessümü yüzünden eksik etmiyordu. Yunus'un bu halinden memnun olandan vardı onu sevmeyende vardı. Bunlardan biride Molla Kasım idi. Molla Kasım başlarda Yunus'a çok yardım etmiş onun dervişliği bırakmaması için elinden geleni yapmıştı. . Ama sonrasında ise nefsine söz geçiremeyen Molla Kasım, Yunus'un hak yolunda ilerlemesi insanlar tarafından sevilmesi gözüne batmaya başlamıştı. Onun hareketlerini fark eden Yunus tebessüm ederek bu durumu normal karşılıyordu. Yunus zikirlerini devam ediyor ve rüyalarını Yunus'a yol gösteriyordu.

Taptuk Emre, Yunus'a birçok zorlu kapıdan geçeceğini ve sabrının sonunda mükâfatını alacağını söylüyordu. Gel zaman git zaman bu hal böyle devam ediyordu. Yunus artık kendinden geçmiş, Rabbini bulmuş ve tam benliğine kavuşmuştu. Bütün zorlu kapıları tek tek geçmiş ve Taptuk Emre, Yunus'a Emre ismini vacip görmüştü. Yunus Emre olarak hayatına, dilinden dökülen sözler ile devam ediyordu. Yunus Emre'nin sözleri şiir olarak bir yazıcı tarafından yazılıyordu. Bir süre sonra Yunus Emre, Taptuk Emre'nin kızı ile evlendi sonrasında bir çocukları oldu.

Taptuk Emre, Yunus Emre'ye artık kendi dergâhını yapması gerektiğini söyledi ve

Yunus Emre, Taptuk Emre dergâhından eşi ve çocuğuyla ayrıldı. Kendi dergâhında eşi ve çocuğuyla hayatlarını sürdürmüşlerdi. Şimdi gelelim bana, ben bu hikâyenin anlatıcısı Yunus'un dostuyum demiştim. Ben Yunus'un yanından hiç ayrılmadığı heybesiyim. Bütün yaşadıklarına bir şahit olan kişiyim. Hikâyeme Yunus Emre'nin bir şiiriyle son vermek istedim.

AŞKIN ALDI BENDEN BENİ

Bana seni gerek seni

Ben yanarım dünü günü

Bana seni gerek seni

Ne varlığa sevinirim

Ne yokluğa yerinirim

Aşkın ile avunurum

Bana seni gerek seni

Aşkın aşıklar oldurur

Aşk denizine daldırır

Tecelli ile doldurur

Bana seni gerek seni

Aşkın şarabından içem

Mecnun olup dağa düşem

Sensin dünü gün endişem

Bana seni gerek seni

Sufilere sohbet gerek

Ahilere ahret gerek

Mecnunlara Leyla gerek

Bana seni gerek seni

Eğer beni öldüreler
Külüm göğe savuralar
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni
Cennet cennet dedikleri
Birkaç köşkle birkaç huri
İsteyene Ver anları
Bana seni gerek seni
Yunus `dürün benim adım
Gün geçtikçe artar odum
İki cihanda maksudum
Bana seni gerek sen

Yunus Emre

Adı Soyadı:AZİZE IRMAK ADAĞA

ZAMANDA YOLCULUK

ZAMANDA YOLCULUK

Çok yorgundum. Ama anneannemin bu gece anlatacağı hikâyeyi de çok merak ediyordum. Benim böyle bir alışkanlığım var. Gece yatmadan önce anneannemin yanına gider hikâye isterim. Fakat bu gece o benim yanıma geldi. Ben yatağıma yattım, o da sallanan sandalyesine oturdu. Anneanne, dedim. "Bu gece ben gelmeden sen benim yanıma geldin. Yoksa farklı, önemli bir şey mi anlatacaksın?" Benim nur yüzlü, kır saçlı, canım anneannem tebessüm etti. Evet yavrucuğum, dedi. "Sana bu gece çok özel bir insanın hayatını anlatacağım." Çok merak ettim. Bu özel insan kim olabilirdi ki. Acaba kendi annesi veya babasından mı bahsedecekti. Sonra benim meraklı bakışlarıma dayanamayıp anlatmaya başladı. "Elif'im, benim güzel torunum, sana bu gece şiir dünyasının belki de en önemli şairinden bahsedeceğim. Senin şiire olan ilginden dolayı seveceğini düşündüm. Bu özel insanı tanımanı istedim. Elimdeki bu kitapta onun o güzel şiirleri ve hayatı var. Umarım beğenirsin kızım." Evet, ben şiir okumayı, dinlemeyi ayrıca çok güzel olmasa da yazmayı severim. Diğer hikâyeye, roman gibi türleri de severim ama şiir bana hep farklı ve güzel gelmiştir. O kafiyeli dizeler, uyumlu sözcükler beni benden alır. Hislerime göre, insanlar şiirle içlerindeki o duyguları daha güzel açığa çıkarıyorlar. Ama halâ şiir dünyasının önemli isminin kim olduğunu anlayamadım. "Anneanne çok sevindim. Ama ben o kişinin kim olduğunu anlayamadım. Artık söyler misin?" Kitabı açtı, bana şu dizeleri okudu: "İlim ilim bilmektir/ İlim kendin bilmektir/ Sen kendini bilmezsen/ Ya nice okumaktır." Anlamıştım artık. "Yunus Emre!" dedim. Yunus Emre'nin şiirleri çok güzeldir, benim pek hoşuma gider. Onun sevgisi şiirlerine yansımış, ilahi aşk derler ya, işte öyle. Yunus Emre ile tanışmayı çok isterdim. Ona şiirlerini nasıl yazdığını, bu kadar güzel konuları nerelerden bulup işlediğini sorardım. Ve anneannem anlatmaya başladı: "Yunus Emre'nin doğum yeri ve tarihi tam olarak belli değildir. Ancak bir rivayete göre Sivrihisar'ın Sarıköy adında bir köyde doğduğu söylenir. Tabi bunun gibi pek çok söylenti vardır.

Hiç biri kesin değildir. Yunus Emre çiftçilik yaparmış, fakir bir kimseymiş. O zamanlar bir kıtlık yaşanmış ve ektiklerinden ürün elde edememişler. Yunus Emre, hâlini anlatmak üzere Hacı Bektaş-ı Veli hazretlerinin huzuruna çıkmayı düşünüp armağan olarak da öküzüne dağdan alıç yüklemiş ve sonra da yola koyulmuş. Hacı Bektaş-ı Veli hazretlerinin huzurlarına vardığında durumunu arz etmiş ve buğday istemiş. Hünkâr, ona buğday mı yoksa dua mı istersin diye sualde bulunmuş. Yunus Emre de buğdaya ihtiyacı olduğunu söylemiş. Bu soru ve cevap birkaç defa tekrarlandıktan sonra Hacı Bektaş-ı Veli hazretleri istediği kadar buğdayın verilmesini yanındakilere emretmiş. Yunus Emre buğdayları alıp eve giderken birdenbire yolda aklı başına gelmiş ve dua yerine buğday aldığına pişman olmuş. Hemen geri dönerek, buğdayları Hünkâr'a iade edip dua almak istediğini söylemiş. Ancak Hacı Bektaş-ı Veli hazretleri iş işten geçti diyerek onu Tapduk Emre hazretlerine yönlendirmiş. Yunus Emre tekrar yola koyulmuş ve Tapduk Emre hazretlerinin tekkesine vararak gelme sebebini dile getirmiş. Tapduk Emre hazretleri de zaten kendisine malum olduğunu, nasibini alması için dergahına hizmet etmesi gerektiğini söylemiş. Bu vesile ile Yunus Emre, hocasının yanında kalıp dağdan odun getirme hizmetine başlamış...”

Bir gün yine dağdan odun taşırken yorulmuş olan Yunus Emre, dinlenirken ve açlığını gidermek için azığındaki lokmaları çiğnerken şunları düşünmeye başlamış: Evren ne güzel yaratılmış, etrafındaki hayvanlar, meyveler, ağaçlar kısaca her şey ne kadar da güzel. Düşünmüş, düşünmüş. Yemeğini yedikten sonra kağıdını kalemini çıkarmış ve bir süre daha düşünerek dağa taş seslenircesine yazmaya başlamış: “Aşkın aldı benden beni / Bana seni gerek seni / Ben yanarım dünü günü / Bana seni gerek seni.” Bunların hepsini çalılığın arkasında saklanırken ve onu gizlice seyrederken gördüm. Buraya ne ara geldiğimi anlayamadan bir şairin şiir yazısına tanık olmuştum. Çok heyecanlandım. Adeta yerimde duramaz hale gelmiştim! Ama biraz daha beklemeye karar verdim ve izlemeye devam ettim. Halâ bir şeyler yazıyordu. Sonra kenara koydu, yere uzandı ve gözlerini kapattı. Galiba biraz uyuyacaktı. Yunus Emre'nin uyuması benim için iyi bir fırsat olabilirdi.

Bekledim, bekledim. İyice uyuduğuna emin olunca yanına kadar sessizce gittim. Tabi, izinsiz dokunmamam gerekir ama yazdığı Şiirin devamının olup olmadığını merak ettim. Kağıdı elime alıp okumaya başladım: "Ne varlığa sevinirim / Ne yokluğa yerinirim / Aşkın ile avunurum / Bana seni gerek seni." Ne güzel devam ettirmiş. Acaba devamını nasıl getirecekti? Sonra bir sesle irkildim: "Hey, küçük kız!" Eyvah, dedim içimden, yakalanmıştım! Şimdi ne diyecektim? Utanarak yüzümü yere çevirdim. Yunus Emre yerden doğruldu, bir aralık yzene baktığımda meraklı gözlerinin üzerimde gezindiğini gördüm. Ben de utana sıklıla tebessüm ettim. Gülümsedi ve "Kimsin sen, tek başına dağlarda ne işin var?" Afalladım. Sonra biraz kekelemeye başladım. "Bbben, Őeyyy..." Kendimi toparlayıp yeniden konuşmaya başladım. "Benim adım Elif. Özür dilerim efendim. Kağıdınıza izinsiz dokunmamalıydım. Kusura bakmayın. Fakat çok güzel yazmışsınız..." Güldü. Utanmıştım. Gldğne göre kızmadığını düşündüm. Sonra o devam etti: "nemli değil Elif. Beğenmene sevindim. Sen anlar mısın Őiirden, yazmaktan?" Böyle demesine Şaşırdım. Beni dikkate alacağını dşnmemiştım. "Sayılır efendim. Tabi sizin kadar bilemem ve yazamam. Ancak ilgi duyarım ve Şiirler hoşuma gider." ok Şaşırdı. "Sen benim Şiir yazdığımı, dahası bildiğimi ve güzel yazdığımı nereden biliyorsun?" Birden kafama dank etti. Neden Şaşırdığı belli olmuştu. O bilmiyor ki ileride Şiirleri, sözleri, hayatı dilden dile dolaşacak; herkes onu tanıyacak. Belli etmemeye çalıştım. Sadece Şimdi gördüğümü söyledim. Pek tatmin olmasa da stelemedi. Odunları hocasına götürmesi ve geç kalmaması gerektiğini söyleyerek hızlıca toparlandı. Yükünü sırtına aldı, bana Allahışmarladık diyerek yola koyuldu. Gözden kaybetmeyecek ve beni farkedemeyeceği uzaklıkta onu takip etmeye başladım. O, nden ben arkadan yürüdükçe yürüdük. Çok yoruldu ama Yunus Emre dur durak bilmedi ki bende dinleneyim! Merakımdan dolayı arkasından t tekkeye kadar gittim. Vardığımız zaman tekkenin yakınlarındaki bir kulübenin arkasına geçtim. Tapduk Emre hazretleri Yunus Emre'yi kapıda karşıladı. Yanındakilerden ikisi odunları indirmesine yardım etti. Sonra hep birlikte içeri girdiler.

Ben de yanlarına, tekkeye, girmenin yollarını düşünürken bir anda kapıdan bir genç kız çıktı. Herhalde Tapduk Emre hazretlerinin kızıydı. Sonra çarşıya doğru yürümeye başladı. Gizlendiğim yerde beni fark etmedi, o çıkınca hemen koştum, tekkeye girdim. İçerideki odaların birinden sesler geliyordu. İçeri kafamı uzattığım anda, kapının gıcirtısından Yunus Emre'yle göz göze geldim! İçeride Tapduk Emre, Yunus Emre ve birkaç kişi daha ders okuyorlardı. Sonra Yunus Emre hocasına yaklaşarak bir şeyler söyledi ve ayağa kalkarak benim yanıma geldi. "Elif sen neden buradasın?" Bu sefer kesin kızacak diye düşündüm. Sonra hocaları beni yanlarına çağırdı. Gittim, Tapduk Emre hazretlerinin yanına varınca elini öptüm. İstemsiz olarak odadaki sakinliğin verdiği huzuru, oradakilerin tebessüm eden yüzlerini, iki elimin içinde duran az önce öptüğüm o pamuk elleri düşününce duygulandım. Bu halimi anlayan Tapduk Emre hazretleri tebessümle bana dualar etti. Odadakiler "Aminn, aminn!" dediler. Yunus Emre'ye sorular sormak ve ağzından şiirler dinlemek istediğimi söyledim. Hoşlarına gitti. Sonra Yunus Emre, hocasından baş işaretini ile izin alarak birkaç şiir okudu. Ve Yunus Emre'ye istediğimi sorabileceğimi söyledi. İlk olarak konuları nasıl bulduğunu sordum. Bana devamlı etrafı gözlemlendiğini ve bunları düşünüp yorumladığını söyledi. Şiir onun hayatının bir parçasıymış. Şiir yazarken her geçen gün daha da geliştiğini ve dinlendiğini söyledi. Akşama kadar öyle sohbet ettik. Sonra Tapduk Emre hazretlerinin kızı ile tanıştım. Tam beraber yiyecek bir şeyler hazırlıyorduk ki bir ses duydum: "Elifff, kızım hadi kalk artık. Elif okula geç kalacaksın, hadi artık!" Bir anda gözlerimi açtım. Neredeydim ben? Neden odamdaydım? Her şey rüya mıydı gerçekten? Annem şaşkınlığının farkına varıp, rüyamda ne gördüğümü sordu. Bende "Anneciğim bu gece eski zamanlara küçük bir yolculuk yaptım." dedim. O da güldü. Peki, rüyayı okuldan gelince muhakkak anlatmanı isterim. Ama şimdi kalkmazsan okula geç kalacaksın küçük zaman yolcusu." Sonra kalktım yatağımı düzelterip üstümü değiştirdim. Kahvaltımı bitirmeme yakın okul servisinin kornasının sesini duydum. Çantamı alıp aşağı indim. Okula gidince giriş kapısında kocaman bir ilan gördüm: "Yunus Emre Şiir Yarışması" Çok şaşırdım. Yani böyle bir rüyanın sabahında yarışmayı görmem... Sizce de ilginç değil mi? Aslında taptaze bilgilerimle, duygularımla katılsam fena olmazdı. Bu düşünceler içerisinde sınıfa çıktım. İlk dersimiz Türkçe idi. Öğretmenimiz hem Türkçe hem de sınıf öğretmenimizdi. Ders bitince yanına gittim. Rüyamı anlattım ve yarışmaya katılmak istediğimi söyledim. Birkaç gün evde denemeler yapmamı istedi, sonra kendisine getirip düzeltmeler yapacağımızı söyledi. Tamam, dedim. Akşam aileme şiir yarışmasından bahsettim.

Annem mutlu oldu ve heyecanlandı, anneannem herkesten daha fazla heyecanlandı. Hemen oturup başlamamı istedi. Başlangıcı beraber yaptık. Yorulunca artık yatağıma gittim. Bu şekilde, düşünene düşünene, yaza yaza bir haftada bitirdim. Ortaya bir şeyler çıkmıştı. Bence güzeldi ama toparlanmaya ihtiyacı vardı. Öğretmenime gösterince çok beğendiğini sadece birkaç düzeltme yapması gerektiğini söyledi. Çok sevindim. Üzerinde birkaç gün daha uğraştık. Şiir son halini alınca yarışmaya gönderdim ve heyecanla sonucunu beklemeye başladık. Kazanmam önemli değildi ama artık benimde bir şiirim vardı. Mutluydum, mutluyduk...

Bundan sonra anneannemden her gece tanınmış bir insanın hayatını anlatmasını istemeye karar verdim. Her gece bir seyahat yapsam harika olmaz mı?

Adı Soyadı:Enise Ferhan POLAT

HALKA DOĞAN GÜNEŞ

HALKA DOĞAN GÜNEŞ

Dönemin cahiliye devrine benzediği zamanlarda halka ışık tutacak bir güneş doğmuş. Annesi ve babası onun Peygamber (sav) aşığı olması umuduyla Yunus adını vermişler. Yunus'un doğduğu dönemin cahiliye devrinden pek bir farkı yoktu. İnsanlar zalimlik yapar, kul hakkı yerd. Yunus zamanla büyümüş ve çalışabilecek duruma gelince ticarete meraklanmış. Ticaret kervanları ile birlikte farklı yerlere gider olmuş. Bir gün ticaret kervanı ile Nallıhan „a gitmiş. Orada nalbur satarken sakallı, alim görünümlü bir adam yaklaşmış ve bir şeyler almış. İkisi de birbirinin dikkatini çekmiş. Birbirlerine sorular sormuşlar, kaynaşmışlar. Yunus, Tapduk Emre"nin öğrencisi olmak istemiş. Tapduk Emre seve seve kabul etmiş. Yunus Nallıhan"da yaşamak istemiş. Git gel yorucu iştir zaten. Tapduk Emre"ye öylesine bağlanmış ki bütün işini gücünü bırakıp Tapduk Emre"ye ilim öğrenmeye gidermiş. Sadece bu dünyaya değil Ahirete de yatırım yapılması gerektiğini öğrenmiş.. Tapduk Emre"ye olan bağlılığından onun ismine benzer bir isim verilmesini istemiş. Tapduk Emre"de onun ismine Emre isminin verilmesini istemiş. Tapduk Emre"de onun ismine "Emre" ismini eklemiş. O günden sonra ismi Yunus Emre olmuş. Yunus Emre"nin mutluluğu yüzüne yansımış. Yunus Emre kıssaları okuyup Peygamberleri ve sahabeleri örnek almaya başlamış. Peygamberimiz (sav) gibi güvenilir, Hz Ömer gibi adaletli, Hz. Ebubekir gibi cömert olmaya başlamış. Nallıhan halkı böylece onu sevmeye başlamış. Yunus Emre de halkını sevmeye başlamış. Günler, haftalar geçmiş. Bir sabah Yunus Emre yatağında korkuyla irkilmış. İçinde kötü bir his oluşmuş. En yakın zamanda başına kötü bir şey gelecekmiş gibi. Yunus Emre o gün pazar yerine gidip esnafa sıkıntıları olup olmadığını soracaktı. İçinden bir ses gitmemesi gerektiğini söylüyordu. Yunus kendi kendine gitsem mi, gitmesem mi diye düşünüyordu. En sonunda gitmesi gerektiğini halkını ezmek isteyen zalimlerin elinden kurtarması gerektiğini düşünmüş. Kahvaltısını yapıp çıkmış yola. Pazar yerine değil Tapduk Emre"nin yanına gidecekti. İçindeki sıkıntının sebebini soracaktı. Tapduk Emre dikkatli olması gerektiğini fakat çok da kendini sıkıması gerektiğini söylemiş. Yunus Emre oradan ayrılıp Pazar yerine gitmek üzere yola çıkmış. Pazar yerinde bir adamın hareketleri dikkatini çekmiş. Kendine birkaç şey almış ve hanın yolunu tutmuş. Yolda giderken birden bir adam elindekileri alıp koşmaya başlamış. Yunus Emre adamın peşinden koşarak ona:

- ✘ -Ey hırsız, ben sana onları hediye ettim, helal ettim. Sen de aldım ve kabul ettim de ki Allah"ın gazabından korunasin, dedi

Sonra da koşmayı bıraktı. Aradan biraz zaman geçmiş ve Yunus Emre'nin halkı Cuma namazını kılmak üzere toplanmış. Yunus Emre, Tapduk Emre ye bunun nedenini sormuş. Tapduk Emre de ona :

-Seni bekledik. Yeterince ilim sahibi olduğuna göre bu cama namazının imamı da som ol, dedi

Yunus bu duruma sevinmemiş değildi. ıktı minbere, başladı anlatmaya. Vaazın konusu zina idi. Zinanın ne kadar pislikten bir ibadet olduğunu anlattıktan sonra Cuma namazını kıldırmaya başladı. Ne de güzel kıldıırıyordu. Namaz bitti, gün karardı. Herkes evlerine döndü. Yunus Emre'de hana gitti. Yemeğini yedi ve uyumak üzere yatağına uzandı. Kafasını koyar koymaz uyudu. O gece rüyasında lse bile sonsuza dek kalelerde yaşayacağını gördü. Ertesi sabah huzur içinde uyandı.

Adı Soyadı:ERHAN DEMİR

RUHUMUN RENKLERİ

RUHUMUN RENKLERİ

“Sevgi klişeleri yıkmaktır.” derdi annem. “Buzdan bir kalbi eritebilmektir.” Benim kalbim hiç eriyebilecek mi acaba? Hayatım fosforlu renklerden, artılar ve rakamlardan ibaret. Her yönüyle kanıtlanabilir bir hayatı sevgi gibi irrasyonel bir heves için harçayabilir miyim? Asla. Beni merak etmesin annem diye küçükkken ona anlatıp durduğum o mükemmel hayatı yaşayacağım. Aksi olursa kanıtlanamaz hayallerin peşinden koşmuş, vakit kaybetmiş olurum. Benimse kaybedecek vaktim yok. Herkes çok haklı. Başarmak zorundayım, bana güveniyorlar.

Son saniyeler ve... bitti. “Nasıl geçti?” İyiydi, her zamanki gibi. Tüm soruları defalarca kontrol ettim, hepsinin doğru olduğundan eminim. Mükemmel. “Fena değil.” Diyorum. İnsanların çalıştığımı ve sınavımın iyi geçtiğini öğrenip hırslanmalarını, beni geçmelerini istemiyorum. “Seninki?” “Eh işte, tarih ve Türkçe çok zordu ama eminim sen yapmışsındır.” Çok sıkıldım. Sınavlardan sonra sorular hakkında konuşmak çok saçma, girdik ve bitti. Değiştirebileceğimiz hiçbir şey yok. Elime kalın kitabımı alıp kütüphaneye gidiyorum. Her zaman oturduğum masa kütüphanede boş olan tek yer. Kenara çekilip kitabımın sayfaları arasında kaybolmaya hazırlanırken bir ses duyuyorum. “Oturabilir miyim?” Bu da ne şimdi. İnsanları sevmem. Onlardan olabildiğince uzak durmaya çalışırım hatta. Beni anlamayacak, dinlemeyecek insanlara vakit ayıramam. Etrafımdaki masalara bir daha bakıyorum. Tek bir boş yer bile yok. “Tabii.” diyorum isteksizce. “Ne okuyorsun?” Harika! Şimdi de konuşuyor mu? Tek istediğim kitap okumak. “İki Şehrin Hikâyesi” “Harika bir kitap, en sevdiğim bile olabilir.” “Okudun mu gerçekten?” Arkadaşlarım arasından kimse bunu okuduğunu söylememişti daha önce. Şaşırdım. “Ya! Ben yeni başladım sayılır.” Kalem kutusundan eski püskü yeşil bir kalem çıkarıp yazmaya başlıyor. Sarı saçları gözünün önüne düşmüş, kahverengi gözleri parlak kış güneşinin ışığıyla parlıyor. Durmaksızın yazıyor. Birden kalemmini bırakıp saate bakıyor ve ayağa kalkıyor. “Zilin çalmasına iki dakika var.” Ben de kitabımı alıp kalkıyorum. Kapıyı açıyor ve önce benim geçmeme izin veriyor. Normalde bunu yapmam ama “Ödev mi yapıyordun?” diyorum. “Hayır, hikâye yazıyordum.” Sessiz kalıyorum. Konuşkan biri olduğumu düşünmesini istemem. “Görüşürüz.”

Okul bitti. Eve gidip sıcacık yatağıma uzanmak istiyorum. Endişelenmediğim tek an yatağıma uzandığım zaman. Kafamdan geçenleri kimse bilemezken sadece bana ait olmaları çok hoş. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Babam gelmiştir. Keşke bugün o kırmızı yağmurluğumu giyseymişim, sıırıslıklam oldum. “İstersen benim şemsiyemi kullanabilirsin.” Bu o. Kütüphanedeki çocuk. “Yok sağ ol, iyiyim böyle.” “Sırıslıklam olmuşsun.” “Sadece kısa bir süreliğine.” deyip şemsiyesinin altına giriyorum. Ona güvenmiyorum. “Annen hep geç mi gelir?” Yüzümü öne eğiyorum. “Annem yok.” Bunu her söyleyişimde ruhumun biraz daha eksildiğini hissediyorum. Zaten siyah ve beyaz olan kalbim daha da renksizleşiyor sanki. Hissettiğim tek şey keder artık hayatımda. Zaten başka duygulara vaktim yok.

“Geçen yaz öldü.” Neşeyle gülümseyen yüzü tarifsiz bir karanlığa bürünüyor bir anda. “Çok üzüldüm.” Herkes öyle söyler. Kimsenin umrunda değil. Bu kasvetli akşamüstünde okulda tek kalanlar biziz. “İçeride beklemek ister misin? Burası çok soğuk.” “Tamam.” Diyorum isteksiz gibi görünerek ama aslında bugün duyduğum en harika fikir olabilir. Okula geri giriyoruz. Birkaç dakika sonra aramızdaki soğukluktan eser kalmamış. Farkında bile olmadan gerçekten isteyerek sohbet ediyorum. Sanırım onun yanında gerçek beni saklamama gerek yok. Saatler geçtiğinin farkında bile değiliz.

“Ben hep yazar olmak istemişimdir. Farklı bir mesleğim olsa bile mutlaka yazar olacağım bir gün. Hayalimi gerçekleştirmek için hiçbir güç beni durduramaz. Senin hayalin ne?”

Benim hayalim mi? Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Ben de düşünmemiştim şu ana kadar. Bir süre sessiz kaldım. “Başarılı olmak tabii ki. Önünde sonunda herkes bunu istemez mi zaten?” “Hayır, ben senin gerçek hayalini soruyorum. Gerçek hayalin bu olamaz.”

“Beni tanıyorsun. Niye başarılı olmak istediğimi de bilmiyorsun.” “Bir gün anlatmak istersen seni dinlerim.” Sanırım aylardır ilk kez gülümsüyorum. Hayır! O burada yokken mutlu olamam. “Ah, kütüphanedesindir sanmıştım. Ders çalışman gerekirken vakit kaybetmemelisin. Hadi, bir an önce gidelim ki ders çalışabil.” Babam olduğunu anlamam için ona bakmam bile gerekmiyor. Aniden kendimi suçlu hissediyorum. Vakıt kaybettim. Ben burada otururken rakiplerim beni birkaç soruyla bile olsa geçti. Olamaz! “Geliyorum baba.” Babam dışarıda beni bekliyor. Çantamı omzuma atıp tam gidecekken, “Bekle. Adın ne?” diyor. “Mira. Seninki ne?” “Alper” “Üzgünüm tatlım bugün geç kaldım. Toplantım vardı ve ben ofiste olmayınca her şey birbirine giriyor, biliyorsun.” Hayır, bilmiyorum aslında. Annem gittiğinden beri umrunda değilim ve farkındayım. Bana bakıyorsun ama aslında görmüyorsun. Dinlemiyorsun beni eskisi gibi.

Ve işte ruhum biraz daha kararıyor şimdi. Kendimi sonbaharı yaşayan bir çiçek gibi hissediyorum. İlkbahar hiç gelmeyecek gibi. Gelmez belki de. “Biliyorum baba.” Her şeyi içime gömüyorum. Duygularımı anlatamam. Kimsenin bana başka biriymişim gibi davranmasını istemiyorum. Zaten nasıl anlatacağımı da bilmiyorum. Hem anlatsam anlamaz kimse. Bilmeseler daha iyi. “Yanıdaki kimdi? Kendine yeni bir arkadaş mı edindin?” “Hayır, arkadaş değiliz. Bugün kütüphanede karşılaştık ve tesadüfen çıkışta da birlikte bekledik. Onu tanımıyorum bile.” “İyi. Çünkü kaybedecek vaktin yok. Harcadığın her saniye rakiplerin biraz daha önüne geçiyor. Dikkatinin dağılmasına izin vermemelisin.” “Evet, baba.” Koca bir günün sonunda yumuşacık yatağıma yattığımda aklımdan geçen tek bir şey var. Benim hayalim ne? Alper haklı. Hayalim başarılı olmak değil ve artık anneme eskiden anlattığım hayatı istemiyorum ama bunu onun için yapmalıyım. Peki, ben gerçekten ne istiyorum?

“Hadi Mira, uyan artık. Okula geç kalıyoruz.” Göz kapaklarımı yavaşça aralıyorum. Perdelerin kapalı olmasına rağmen gün ışığı odamın her köşesine sızmış. Birden rüyam geliyor aklıma. Eskiden yaptıklarımı gördüm rüyamda. Bir gün çılgınlar gibi şarkı söylüyor, başka bir gün ruhumun en karanlık köşelerini yansıtan resimler çiziyorum gönlümce, bir diğerinde dans ediyorum özgür kalmak için. Kararımı verdim. Ben rakamlar ve artılardan oluşan bir hayat değil, resim çizmek istiyorum. Ben tasarımcı olmak istiyorum. Üstümü giyinip dişlerimi fırçaladıktan sonra alt kata iniyorum. Babam kahvaltı masasında beni bekliyor.

“Günlük programını masana astım. Bugün çözmek gereken testler orada yazıyor. Yumurtanı ye ki derslerini anlayabilesin.”

“Ben bilim insanı olmak istemiyorum baba.” Ah, hayır! Niye birden bire böyle bir şey söyledim ki şimdi? “O da nereden çıktı, tabii ki bilim insanı olmak istiyorsun tatlım. Küçüklüğünden beri bu hep senin hayalindi. Birden bire vazgeçmen çok saçma. Hem sen onca yıl boşuna mı çalıştın. Hayır, çabanın boşa gitmesine asla izin vermem!” Tanrım! Emrivakilerden nefret ederim. “Bu benim hayatım. Ben bilim insanı olmak İSTEMİYORUM! Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor. Bana hayatım boyunca hiç ne istediğimi sordun mu? Sen sormadan ben söyleyeyim: Tasarımcı olmak istiyorum. Kabul etsen de etmesen de bundan sonra eski hayallerim için enerjimi harcamayacağım. Annem sevdiğim şeyi yapmamı, mutlu olmamı isterdi, cehennemin nasıl olduğunu daha ölmeden anlamamı değil. Hayatımı kendime zindan etmeyeceğim.” “Ah Mira, sen artık çok değiştin! Seni tanıyamıyorum. Annen seni kesinlikle böyle tanıyordu.” “Sakin bana annemin beni nasıl tanıdığını anlatma! O senin aksine beni gerçekten tanıyordu. Beni görüyor, dinliyordu. Seninse tek yaptığın çözmek gereken testleri, aldığım puanların ortalamasını söylemek. Ve evet, değiştim doğru. Sence de çok normal değil mi? Hayatta sahip olduğum tek dostumu kaybettim. Dünyam birden altüst oldu. Üstüne üstlük hakkında hiçbir fikrim olmadığı, bin yıldır görüşmediğim babamla yaşamak zorundayım. Gelişmem, sosyalleşmem, eğlenmem, kendimi sevmem ve olduğum gibi kabul etmem gerekirken bunların hiçbirini yapamıyorum.

Senin zaman takıntın yüzünden kendime baskılarla kurduğum bu yeni hayatımdan nefret ediyorum ve denize girdiğimiz o geçen yazıya her gün lanet ediyorum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Duygularımı içimde kazdığım o derin çukura gömerken ne kadar güçsüzleştiğimi asla bilemezsin.

Beni görüyor, dinliyordu. Seninse tek yaptığın çözmeme gereken testleri, aldığım puanların ortalamasını söylemek. Ve evet, değiştim doğru. Sence de çok normal değil mi? Hayatta sahip olduğum tek dostumu kaybettim. Dünyam birden altüst oldu. Üstüne üstlük hakkında hiçbir fikrim olmadığı, bin yıldır görüşmediğim babamla yaşamak zorundayım. Gelişmem, sosyalleşmem, eğlenmem, kendimi sevmem ve olduğum gibi kabul etmem gerekirken bunların hiçbirini yapamıyorum. Senin zaman takıntın yüzünden kendime baskılarla kurduğum bu yeni hayatımdan nefret ediyorum ve denize girdiğimiz o geçen yazıya her gün lanet ediyorum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Duygularımı içimde kazdığım o derin çukura gömerken ne kadar güçsüzleştiğimi asla bilemezsin. Yani sakın bana annemle ilgili bir şey söyleme! Sana iyi günler ve ah, bir dahakine toplantının olduğunda beni arayıp gecikeceğini söylemene gerek yok. Ne de olsa bilmek hakkım değil!” Kapıyı hayatımda ilk kez çarpıyorum.

Okulun koridorları soğuk. Karşılaştığım herkes nasıl göründükleri, kimden hoşlandıkları hakkında konuşuyor. Bu anlamsız sohbetler o kadar saçma ki. Şu koca dünyada sevdiğim tek şey okumak ve tasarlamak. Yeni kıyafetler tasarlamaya bayılıyorum. Her defasında bambaşka kişiliğe, renklere ve kumaşa sahip aykırı kıyafetler... Hepsi benim bir parçam. Her yeni sayfa gelecek koleksiyonun bir parçası. Kim bilir belki kıyafet dergileri çizdiğim kıyafetleri gösterir bir gün. Kafamdaki tüm düşüncelerle ve elimdeki kitapla kütüphaneye gidiyorum. Okumak istiyorum ama onu arıyor gözlerim, Alper’i. Tam o sırada kapı açılıyor. Kalem kutusu ve bir önceki gün hikâyeye yazmak için kullandığı defter var elinde. Benim olduğum masaya doğru yürüyor. “Oturabilir miyim?” “Evet.” diyorum. İçten içe mutlu olduğumun farkında bile değilim. Suratım asık ama. Her ne kadar okumaya çalışsam da aklımdan sabahki kavga geçiyor. Söylediklerim... Hiçbiri yalan değildi. Kızgın olmama rağmen hepsi gerçekten aklımdan geçenlerdi. Pişman değilim. “İyi misin?” Yazarken asla kafasını kaldırmayan bu sarı saçlı çocuk bana bakıp üzgün olduğumu mu görmüştü? İlk defa biri bana samimiyetle “İyi misin?” demişti. “Benimle konuşabilirsin.” suratıma takabileceğim başka bir maskem daha kalmamıştı artık. Öyle olmamasına rağmen insanlara iyi olduğumu söylemekten çok yorulmuşum. Hem ona güvenmemem için bir sebep yok. O iyi biri. “Aslında iyi değilim.” Söyleyip söylememek arasında kalsam da söyleyeceğim. “Hayalimin ne olduğunu buldum. Tasarımcı olacağım.” “Bunun nesi kötü?”

“Kötü olan şey hayalim değil. Hayatta bana en çok destek vermesi gereken kişinin beni istemediğim bir hayata sahip olmaya zorlaması. Hayalimi bugün babama söyledim ve bana canavarmışım gibi baktı. Sadece... onu tanımıyorum.

Ama annem öldükten sonra yanında kalabileceğim tek kişi babam. Bir yabancıyla hayatımı paylaşıyor gibi hissediyorum. Çalışmadığım her saniye suçluluk duyuyorum. Belki de mükemmel olmaya çalışmam saçmadır ama en azından denediğimi bilerek avutuyorum kendimi. Sınavlarım mükemmel olmalı, notlarım yüzün altına inmemeli, okul birinciliğini kaybedersem dünya patlayacakmış gibi hissediyorum. Mutlu olmak istiyorsam mükemmel olmalıyım ama asla mükemmel olamayacağımı bilmek çok korkunç.”

“Mükemmel olmak zorunda değilsin. Mutlu olmak için yapman gereken şey sınavlardan iyi not almak, sürekli ders çalışmak ya da başarılı olmanın tek yolu insanlarla iletişimi koparıp olmadığın biri gibi davranmak değil. Mutlu olmak için hayatını, tasarlayacağın yeni kıyafeti çizmeye başlamadan önce baktığın o boş sayfa gibi düşünüp sayfada hayal ettiklerini; aklına gelenleri yapmalısın. Belki sonu mutlu olmaz ama belki de önemli olan son değil, hikâyenin kendisidir. Bazen senin için yazılan kuralları silip kendine göre yeniden yazman gerekir. İnsanların hakkında düşündükleri önemli değil. Senin kendin hakkında ne düşündüğün önemli. Hem mükemmeliyet sadece mutlu olmaktır, mutlu olmak mükemmeliyet değildir belki.”

“Vay canına. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ama bunu hayatımda uygulayabileceğimden emin değilim.”

“İstersen sana yardım ederim.”

“Nasıl?”

Beni kütüphaneden çıkarıyor. Bir grup kızın yanına gidiyoruz. Delicesine şarkı söyleyip son kezmişçesine kahkaha atıyorlar. “Onlara bak.” diyor. Hiçbir şey anlamadım. “Okul birincisi değiller ve tüm sınavlardan yüz almıyorlar ama deniyorlar. Ve bununla mutlu oluyorlar. Onlar için mükemmeliyet başarı değil, eğlenmek.

Şimdi başka bir yere götürüyor beni. Burada daha büyükler var. Birbirlerine hikâyeler anlatıyor, onu canlandırıyorlar. Herkes normalde anlatamadıkları duyguları canlandırdıkları hikâyelerde dışa vuruyor, böylece rahatlıyorlar. “Onlarsa mükemmeliyeti tiyatro olarak görüyor.

Her yeni hikâyeye kendince mükemmel.” Gittiğimiz son yer çiçeklerle dolu. Havada enfes bir koku var ve oluşan renk cümbüşü harikulade görünüyor. “Şimdi kendini düşün.” Diyor bana bakarak. “Senin için mükemmeliyet tüm bu gördüklerinden sonra hala başarı mı?” “Hayır; hatta bunca zaman başarının, buzdan bir kalbin, renksizliğin mükemmeliyet olduğunu düşündüğüm için kızıyorum kendime. Senin için mükemmeliyet ne?” “Ben mükemmeliyete inanmıyorum. Zaten umursamıyorum da. Benim için ne şöhret ne mükemmeliyet ne de başkalarının düşündükleri önemli. Bence sen de umursammalısın.

Hayatını kendi istediğin renklere boyarsan özgür ve mutlu olursun. Çünkü başka birinin en sevdiği renk siyahsa ve sen o rengi sevmiyorsan hayatın 1940'larda başlayan kara film dönemine döner." "Bundan sonra hayatımın kara film dönemine dönmemesi için elimden geleni yapacağım." Birden zil ve aynı anda başlayan öğretmen düükleri çalıyor. Herkes içeri koştururken ben ve Alper sakince yürüyor ve birbirimizin aklından geçenleri bilmenin verdiği sükûnetle yürüyoruz.

Türkçe öğretmenimiz sınıfa çoktan girmiş. Herkesin yerleşmesini bekliyor ve tahtaya kocaman harflerle bir soru yazıyor. "Sevgi nedir?" Bu soru bana birkaç gün önce sorulmuş olsa eminim irrasyonel bir heves derdim ama önümdeki kâğıda, "Sevgi ruhumun renkleridir." Yazıyorum. Aklımdansa bunu bana öğreten kişi geçiyor. Hafifçe gülümsüyorum ve o gün rahatsız olduğum kalabalığa bugün teşekkür ediyorum.

Öğrencinin Adı Soyadı: İlgın ESEN